

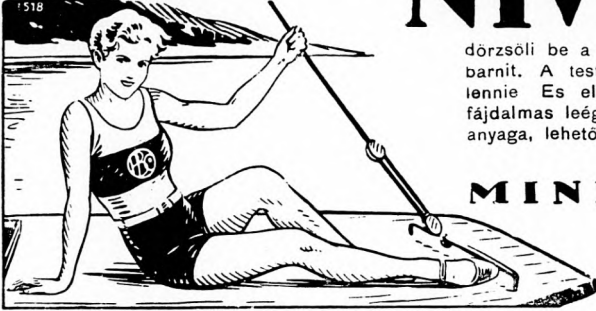
MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele

*Dr. WALLRABENSTEIN FERENC
orvos, a Budakeszi »Tábor« üdülő igazgatójának gyermekei: Katinka, Rózsika és Gizike*

NAPBARNITOTT, EGÉSZSÉGES LESZ A BŐRE, ha lég- és napfürdők előtt **NIVEA-CREME**-MEL

dörzsöli be a testét. Borus ég esetén is, mert a szél és a levegő maga is barnít. A testnek azonban közvetlen napsugárzás esetében száraznak kell lennie. Es előbb jól be kell dörzsölnie Nivea-krémmel! Ezzel csökkenti a fájdalmas leégés veszedelmét. Az eucerit, amely a Nivea-krém sajátos alkotóanyaga, lehetővé teszi, hogy a krém könnyen beivódjék a bőrébe. Csak a jól felszívódott Nivea-krém fejti ki védő hatását.

MINDENÜTT KAPHATÓ!

Dobozonként P —.50-től P 2.20-ig
Tubusonként P 1.—től P 1.60-ig

P. BEIERSDORF & Co. A. G. magyarországi
vezérképviselő: Budapest, V., Rudolf-rakpart 10.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

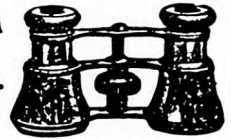
VEGYTISZTÍTÓ-KELMEFESTŐ
Gyár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

Triznyai, Szabó, Török

vászon, fehérnemű és kelengye raktára
Bpest, IV., Petőfi Sándor- (volt Koronaherceg-) utca 3.
Telefon: Automata 897—17.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látszók, szemüvegek, orrcsipeszetők.
Fényképezési készülékek és cikkek
Barometerek, hőmérők.

Kézimunkák

csipkeshövedek, függönyök és az
összes kézimunkához való anyagok

WIEG TESTVÉREK cégnél
Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23

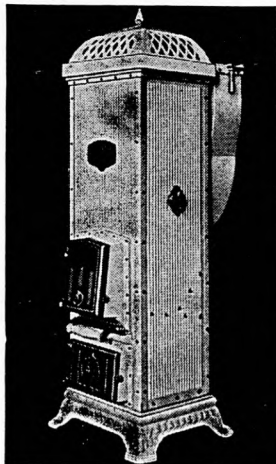
Magyar Királyi
Állami Vasgyárak Kereskedelmi Képviselete Rt.
BUDAPEST, V., VILMOS CSÁSZÁR-UT 28. SZÁM FÖLDSZINT
Telefonszám: Automata 273-28, 273-29

SZAB. FOLYTONÉGÓ

JOBBÁGY-KÁLYHÁK

FŐBB ELŐNYEI:

1. Még a legsilányabb hazai barnaszenet is tökéletesen és teljesen szagtalanul égeti el!
2. 15-20 órán át kezelés nélkül ég
3. Kivűnően szabályozható!
4. Hatástoka barnaszén használatánál a hivatalos megállapítás szerint 81.8 százalék.
5. A leggazdaságosabb és legideálisabb kályharendszer, mert a legolcsóbb tüzelőanyagból is kb. 50%-kal kevesebbet fogyaszt a közönséges kályhánál!
6. Egyszeri begyújtással folytonégetést biztosít! Kezelést alig igényel! Széngázok nem fejlődhetnek!

A Magyar Királyi Állami
Vas-, Acél- és Gépgyárak
gyártmánya

Hazai szén tüzelésére
legalkalmasabb!

**Kérjen ingyenes
árjegyzéket!**

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat ~ Megjelenik minden hónapban háromszor : 1-én, 10-én, 20-án
Szerkesztőség és kiadóhivatal : VI., Jókai-u. 37 (Berlini-tér sarok) ~ Telefon : Aut. 107-23 ~ Előfizetési ár : egész
évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 7 P ~ Egyes szám ára : 80 fill. Ausztriában 1 Sch. 40 Gr. Franciaországban
6 Fr. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 8 dollár ~~~~~ Főszerkesztő : KERTÉSZ BÉLA

Egy pohár vízef!...

— A MÁV figyelmébe —

Robog a gyorsított személyvonat... Elmaradnak frissen kaszált rétek, learatott buzaföldek, hatalmas kukoricások, nádfüdös házak, tanyák, szelid gyümölcsösök... És egyszerre csak velőtrázó sikoly hasít keresztül a fülledt levegőjü kocsij folyosóján. »Anyukám, ne halj meg!« Az utasokban megáll a szív verése. A rémült kiáltás megisméllődik, mindenki a hang irányába siet... Az egyik fülkében alétlan fekszik egy fiatal asszony, előtte kezeit tördelve térdel a kicsi, alig nyolcéves leánykájá s még mindig hallani, amint egész testében remegve rimánkodik: »Anyukám, ne halj meg!« Egy úrinő utat tör magának az utasok torlaszán és az eszméletlen asszonynak elkezd paskolni a kezét, a szívetájékát, dörzsölgeti a homlokát... még mindig nem tér magához a szerencsétlen. »Vizet! Vizet!« — kiáltja az úrinő és utána tiz torokból harsog: »Vizet! Vizet!«... És a vonat egykedűen iramodik tovább. Ketten-hárman a szomszéd kocsikba szaladnak, keresnek valakit, aki vizet tudna adni. Sehol egy csöpp folyadék. Három-négyszáz ember utazik, órákat tölt vasuton harminccöt fokos melegben és nincs víz, nincs, ami a szomjazót csillapítani, a beteget felüditeni tudná. Csüggedten térnek vissza abba a kocsiba, ahol a szegény asszonyt és a siránkozó kislányt hagyták. A beteg körül buzgólkodó úrinő kétségbeesetten hallja a negatív eredményt. »Pedig csak egy vizes borogatás kellene a szívére...« — rebegi. Közben egy éltesebb hölgy érkezik, kölni-vizes flakónnal a kezében. Végre... Bedörzsölik a homlokát, a szíve táját... és már nyílnak a szempillák, a beteg asszony lassanként magához tér. A kislány szívebehasító boldogsággal repdes: »Anyukám... anyukám... úgy-e, nem halsz meg?... Látod?« Végre, az utolsó kocsiból előkerül a kalauz is, ő sem tud vizet hozni, pedig nagyon kellene a borogatás, de intézkedik, hogy a következő állomáson egy palack vizet adjanak fel.

Színezés nélkül, tulás nélkül ez történt a napokban a magyar államvasutak gyorsított személyvonatán. Csak pár hete, hogy ezeken a hasábokon szóvátettük azt az anomáliát, hogy a vonatokon nem lehet egy pohárka vizet kapni. Voltak, akik lemosolyogtak bennünket. Hogy lehet ilyen semmiségről írni? Ez is téma? Nos, az élet megmutatta, hogy igenis téma és igenis

nemcsak lehet, hanem kell róla beszélni. Szeretünk büszkékké lenni a közintézményeinkre. Külföldön utazva, nem egyszer kellemes tudattal gondolunk arra, milyen tiszták és gondozottak a magyar államvasutak kocsijai. De ugyancsak külföldön járva, fájón érint bennünket az összehasonlítás, hogy a magyar vasutak higiénikus felszerelésére gondolunk. Nagyon sokan látták nyilván olvasóink közül a németbirodalmi vasutak kocsijainak folyosóján a »Verbandkästchen«-t (a kötszerek szekrénykét) és egyéb egészségügyi kellékeket, amelyekhez nem utolsó sorban a szappan és a törülköző tartozik. Víz mindenütt van, ha nem is ivásra való. Szóval baj vagy baleset nem éri készületlenül az utasokat, a menteni és segíteni akaró kezét. Nem hinnők, hogy valami irtózatos kiadásba kerülne, vagy a személyzet túlságos megterhelését jelentené, ha minden személyvonat poggyászkocsijába viztartó hordót állítanának, amely csapon keresztül szolgáltatja az iható vizet. Különösen kánikulában. Az emberi szervezet nem igazodik a menetrendhez, az nem kérdezi, hogy két megállóhely közt kellemlenkedjék-e vagy bevárja a legközelebbi állomást, ahol esetleg friss vizet lehet kapni. Ahogy a gőzgépet el kell látni vízzel, hogy energiát termeljen, éppúgy rászorul a vízre az ember is. A vasúti vízmizériát olyan országban, ahol minden falu kútja iható vizet ad, vajmi könnyű megoldani.

Ez az egyik. Csakhogy a vízzel még nincs végleg megoldva a vonatok egészségügyi felszerelésének kérdése. Vannak rosszul-létek, amelyeknek nem a hideg víz az egyetlen ellenszere. Nem tudjuk, milyen álláspontot foglal el a MÁV központi üzemvezetősége a kocsik folyosóin elhelyezendő mentőszekrényekkel kapcsolatban, de el vagyunk készülve arra a sablonos válaszra, hogy: »hja kérem, az ilyesmi sok pénzbe kerül. Nos, ha megengedik, mi szolgálunk olyan — igazán könnyen kitalálható — ötlettel, amely a legcsekélyebb áldozat nélkül oldja meg ezt az életbevágó kérdést.

Tessék minden kalauz táskájába egy tubus piramidont, egy kis üvegcsé jódot, egy kis csomag vattát, egy kevéske vérzést-állító szert tenni. Ez a kis házipatika alig foglal el valami helyet. Mondjuk: minden ilyen egészségügyi felszerelés három-négy

pengőbe kerül. Most tessék kiszámítani, hogy az az utas, aki rászorul a gyors segítségre, milyen boldogan és hálásan fizeti meg az orvosságot! Ez csak nem olyan kiadás, amitől megijednek a MÁV urai? De ha akármilyen — előtünk érthetetlen és semmivel ki nem magyarázható — okból huzódnának ettől a megoldástól, tudjuk egy más módját is a beteg utasok megsegítésének. Hirdessen pályázatot a MÁV egészségügyi automatákra, amelyek húsz fillér bedobása után egy szem aszpirint, egy pici vattát vagy jódolt szolgáltatnak ki. Majd meglátják, hányan fognak pályázni és végül milyen csinos haszna lesz belőle a vasutaknak is. Ha így csábitóbb a gondolat, ám méltóztassék az automata-megoldást választani. A rászoruló embernek végre is mindegy, honnét jön az első segítség, bár nekünk speciálisan szimpatikusabb lenne az első helyen említett újítás,

amely a derék magyar kalauzokat egy kevés tisztességes mellékeresethez juttatná.

Akár az egyik, akár a másik megoldás: csak azt kérjük sürgető szóval, valósítsák meg minél előbb! Nem minden ember visz magával az útra házipatikát, kivált ha csak néhány óras utat tesz. Házipatikát rendszerint hosszabb külföldi útra viszünk magunkkal. A betegség pedig olykor váratlanul rohanja meg az embert. Méltatlan az államvasutak hirnevéhez, de a modern Magyarország szociális fölépítéséhez, egészségügyi strukturájának fejlettségéhez is a mostani balkáni állapot. S mint ahogy már több ízben tapasztaltuk jóleső érzéssel, hogy hatóságaink nem egy olyan praktikus gondolatot és tervet valósítottak meg, amelynek a mi lapunk adott hangot és nyilvánosságot, reméljük, hogy ezuttal sem vettük hiába a tollat kezünkbe.

A SZOLGÁLATI SZABÁLYZAT

Irta: KÁRMÁN GÁBOR

Fehér köd ülepedett a nyári mezőkön. Kelet felől világosodott, nyugaton a hold halványuló tányérja vigyorgott még a földekre.

A vasúti töltés mentén hosszú darabon elégett a fű, valami mozdony szikrája gyűjtötte fel. A mezők csöndesen aludtak még, a fehér alföldi falvak vályogházai-ban férfiak és asszonyok táncoló mécsvilágnál készsülődtek a mezőkre.

Hajnali félhárom. A tűz rőt fénye kiömlik a nyitott kazán ajtaján, a személyvonat sisteregve rohan és a mozdonyvezető lüktető fejjel támaszkodik az egyik emeltyűnek.

Állt a vezérmű előtt és gondolkozott.

— Harminekétéves. Mozdonyvezető. Kint hajnalodik. Tegnap vitte a vonatot Pestre. Most megy vissza. Hajnalodik. Előbb Szentkút jön, aztán Pálmonostora. Állomás előtt fűtyülni kell. Fő a szolgálati szabályzat! A fűtő sokat iszik. Nagyon meleg van, sört iszik a fűtő. Ő mozdonyvezető és most már nem iszik.

Kattogva rohant a vonat. Az egyik bakterháznál álmos pályaoőr állt kis lámpával és sapkájához emelte kezét. Egy másodosztályú kocsiban melléreesett fejjel aludt egy fiatal leány, a vonat végében, a harmadik osztályon vaskos parasztlakosok beszéltek a termésről.

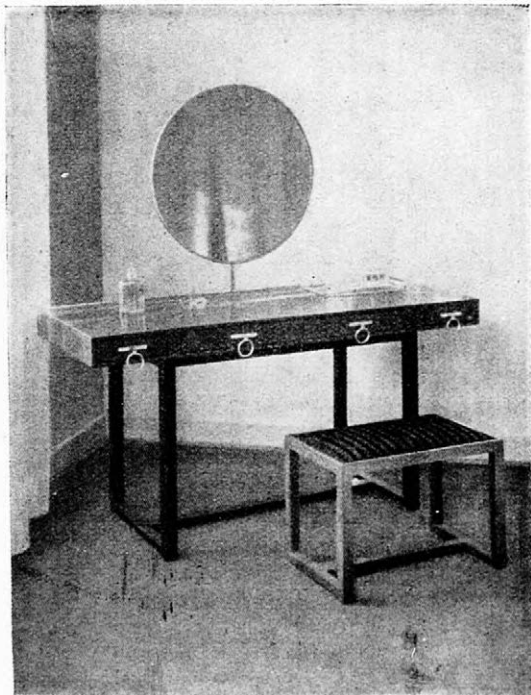
Gőz sistergett, kerekek kattogtak, emberek aludtak. A mozdonyvezető gondolkozott.

— Nagyon meleg van. Jó lenne egy pohár sör. Előbb Szentkút jön, aztán Pálmonostora... A felesége, jaj a felesége! Nagyon meleg van a kazán mellett. Három hete, hogy az asszony otthagya. Igaz, hogy ő ivott, de mozdonyvezető az mindig iszik. Előbb Szentkút jön, aztán Pálmonostora. Csengele csak Pálmonostora után következik és a felesége Csengelére ment vissza a szüleihez.

A vonat dübörögve rohant el Szentkút mellett. A 720-as személy nem áll meg Szentkúton. A mozdonyvezető fegyelmzett, kötelességtudó szemmel figyelte a pályát. Egyik keze az emeltyűkön, fejében forrnak, füstölögnek a gondolatok,

— Mozdonyvezető, — gondolja elkomorlyodva. — Vigyázni kell, a munka nehéz és felelősségteljes. Csak nagyon meleg van és jó lenne egy kis sör. A földeken megindultak már a hajnali munkások. Az apósának is itt van valahol a földje a vasút mentén, az állomás előtt Csengelén. Ha kihajol, tán látja is a feleségét, a multkor egy asszony integetett itt a vonat felé, talán éppen a felesége.

— Huszonegy nap az három hét. Nagyon meleg van, jó lenne egy kis sör. Három hete, hogy a felesége otthagya. Nem írt azóta. Csak elment. Ő mozdonyvezető. Szép állása van. Állami. Ő is büszke, nem ment utána. Azóta ugyan nem iszik. Mégsem ment utána. Asszony, barna, szomorú szeme van és fekete haja. A karja gömbölyű, simogatós a tenyere. A felesége, jaj, a felesége!

A női szépség szentélye

A szemafór következett, ez már Pálmonostora, lassítani kell. Fő a szolgálati szabályzat! Lehúzta az egyik emeltyűt, a mozdony fújva lassított. A fűtő kinyitotta a kazán ajtaját és szent lapátot a tüzre. Akkor megtörölte homlokát, egy sörösüveget vett fel a sarokból és nagyot húzott belőle. A lokomotív most sísteregve, erőlködve gyorsított.

— Most Csengele következik, — gondolta a mozdonyvezető. — Az asszony éppen most indulhat ki a földre a kukoricát feltöltögetni. Nagyon meleg van, iszik egy kis sört ő is. Hiába, nem megy anélkül.

Megtörölte verítékező homlokát és odaszólt a fűtőnek.

— Van-e még egy kis söre, koma?

A fűtő szó nélkül bökött az üveg felé, a mozdonyvezető lehajolt és nagyot húzott a barna üvegből.

— Köszönöm, — mondta és megtörölte a száját. Aztán újra az emeltyűk mellé állt hideg, fegyvelmeztet szemmel.

— Kötelesség, — gondolta, — vigyázni kell. Hiába mondta az asszony. Ő azt jobban tudja. Fő a szolgálati szabályzat. Egy kis sör csak hűsít. Nem iszik ő annyit, hogy megártson. Nagy a felelősség. Mozdonyvezető. Az nem lehet részeg soha. Puha karja és barna, szomorú szeme van a feleségének. Odahajlik őhozzá és fülébe súgja a nevét. — Karesi, — mondja lágy hangon.

A vonat most a nagy kanyarban járt. A köd kezd felszállni a földekről. Kinn esőpős hajnali idő. A lokomotívon a barnaszén kormoz és füstöl, friss füvek hevernek a réteken, a mozdonyvezető a lokomotívon nem érzi illatukat. A mozdonyvezető figyeli a pályát és gondolkodik.

— Büszke a felesége. Nem jön vissza. Ő most megint ivott. Sört. Nem fog többet inni. Még rosszabb a kazán forró tüze a hideg sörre. A felesége szeme szomorú és fekete, lágy haja van. Pár perc már csak az állomás. Talán sírt is a felesége és most vörös a szeme. Lágy karja van az asszonynak, három hete nem ölelte. A töltsen emberek járnak. Erre fekszik az apósa földje is. Már látszik az állomás. Elviszi a vonatot Szegedig. Akkor visszajön az asszonyért. Értejön.

Égészen vidám lett. Állomás előtt előírás szerint lenyomta a gőzsi karját. Friss hajnalban élesen sivitott a gőz. — Vonat, — mondták a parasztok a mezőn és utánabámultak. Akkor történt.

A mozdonyvezető semmit nem vett észre. A fűtő azonban felkapta fejét.

— Zökentünk, — mondta rekedten, — mi a csuda lehetett az?...

Fáradt szuszogással állt meg a vonat a kis állomáson. Két perc. Csengele. A fűtő leugrott a gépről, utána lomhán lemászott a mozdonyvezető is.

— Véresek a kerekék, — mondta sápadtan a fűtő, — valakit elgázoltunk.

A mozdonyvezető vállat vont. Nyílt pálya. Szemafór szabad. Ő nem hibás.

A vonat állt. A két perc letelt, a kalauz mégsem adta meg a kurtjelet. A két ember a mozdony pöfögő orránál állt földresütött szemmel és várt. Háromszáz lépésről zürzavaros hangok közeledtek,

Öt perc telt el így. Akkor már hozták is. Vendégoldalból rögtönzött hordágyon feküdt, valamelyik kalauz letakarta ponyvával az utasok miatt. Mindenki tudta, mit jelent ez. A hordágy mellett lehajtott fejű öreg paraszt jött, markában még görcsösen szoritotta a kukorica feltöltögetéséhez használt kapát, de ennek már semmi értelme nem volt.

A menet a vonat elejéhez ért. A mozdonyvezető felpillantott.

— Az apósa, — nyilallt végig rajta a rémület, — mit keres itt a hordágy mellett az apósa. Odalépett az öreg paraszthoz.

— Papa, — mondta az öregnek reszkető hangon, — maga mit keres itt, papa? — Az öreg felemelte fejét, kifejezés-telen tekintetében kialudni látszott az értelem. Zavartodott állat ősi, értetlen szeme volt ez.

— Juliska, — nyögte ki az öreg tompán. — Büszke lány volt mindig a Juliska. A vonat elé dobta magát. Te vagy a mozdonyvezető. Hibás mozdonyvezető vagy te, Karesi. Az. Te gázoltad el, — mutatott ujjával a mozdonyvezetőre.

A mozdonyvezető halálsápadtan állt. Nem ordított fel. Nem is sírt. Nem is nézett a hordágy felé. Csak belül, egészen mélyen tört össze benne valami.

— A felesége, — gondolta. — Viszik hordágyon a feleségét. Szomorú barna szeme volt, puha fehér karja. Három hete nem ölelte. Nem is fogja már. Meleg volt a mozdonyon és sört ivott — ennyi az egész. Ő gázolta el. A szabályzat ellen nem vétett. A szabályzat a fő. Aszerint ő nem bűnös, csak mégis ő gázolta el.

Csengelén az állomásnak muskátlis ablakai vannak. A jelzőberendezés élesen szólt. Az állomásfőnök izgatottan jött a mozdonyhoz.

— Maga nem hibás, — mondta a mozdonyvezetőnek, — a szabályzat a fő és

azt betartotta. Majd jegyzőkönyvet írunk. Most induljon a vonattal. Azonnal! A gyorsvonatnak kell a pálya!

A mozdonyvezető katonásan kiegyenesedett. Az öreg paraszt a hordágygal messze járt már. A mozdonyvezető hangosan utánuk szólt. — A szabályzat a fő, a reggelivel visszajövök, apám.

Akkor előírás szerint tisztelgett az állomásfőnöknek, egy könnyeseppet törölt ki a szeméből, felmászott a mozdony magas lépcsőjén és pontosan a szolgálati szabályzat szerint elindította a vonatot.

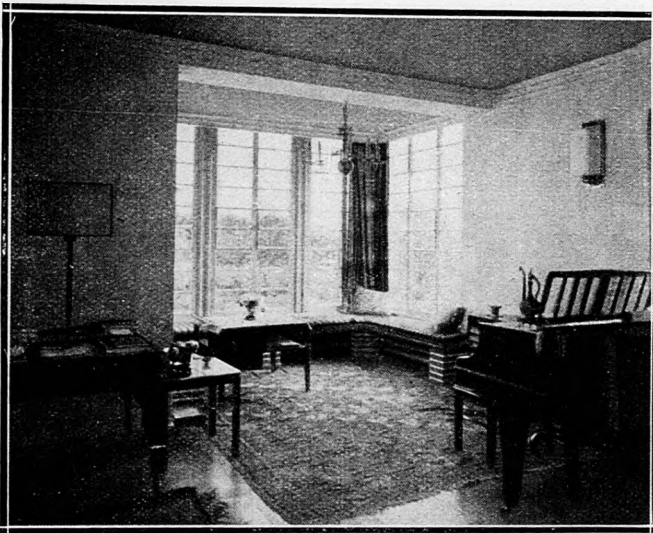
— Nem történt semmi, — magyarázta az egyik kalauz a második osztályon egy álmos utasnak. Öngyilkos. Valakit elütött a vonat. Negyedórát késünk.

Nem történt semmi, csak a 720-as hajnali személyvonat negyedórás késéssel érkezett be Szegedre.

A mozdonyvezető pedig szabályzat szerint átadta a szerelvényt Szegeden és a reggeli vonattal elindult visszafelé Csengelére, hogy a temetés iránt intézkedjen.

Csengelén az állomásnak muskátlis ablakai vannak. A vasúti töltsen egy darabján pedig friss mész fehérlett két napig. A szabályzat elbírja ezt.

Aztán egy csöndes eső ezt is elmosta.

Modern zeneszoba

Frédéric Boutet:

A cikk utolsó fejezete

Róbert Frangine elnyúlt a heverőben az éjszakába burkolt vén hársfák alatt. Elgondolkozva nézte a kastély sötét falán a kivilágított ablakokat. Találgatta: vajjon ki, melyik szobában lakik. Odaképzelte magát a kivilágított ablakok mögé, gondolatban látta, hogyan simul a párnák közé az a néhány asszony, leány, aki itt együtt tölti vele a nyarat.

Csikordult a kavicsos út, a park felől magas fekete férfialak lépett eléje:

— Róbert, csakhogy végre egyedül találak... — szólalt meg a jövevény. — Mégsem járja, hogy már kerek három napja vagyunk egy fedél alatt és még két értelmes mondatot sem beszélhettem veled.

Frangine felnevetett, a nevetése mintha azt mondta volna:

— Hja, barátom, amíg szép asszonyok vannak körülöttem, addig a férfiakra nem igen jut időm...

— Hiába, Róbert, van benned valami... valami, amit mi férfiak nem látunk, talán megérteni sem tudunk... valami vonzerő, fluidum... vagy tudomisen mi, de elég az hozzá, hogy az első félórán minden nő belédbolondul...

— Édes, drága André... mondd, mit bókolsz te nekem... ülj le abba a másik heverőbe... és most aztán alaposan kibeszéljük magunkat... ha kedved tartja, akár reggelig is itt maradok veled.

André Malassis bevágta magát a heverőbe, megtömté kurta angol pipáját és elkezdte az elsőt a sok ezer kérdés közül, amellyel »nagyember« barátját készült megrohanni.

— Először is arra felelj, édes öregem, hogyan kerülte te ide, az Isten háta mögé?

— Hogyan? Hát meghívtak Valeranék és én örömmel fogadtam el a meghívást...

— Jó, jó, azt tudom, hogy nem hivatlanul jöttél... de tudod, őszintén megvallva, mégis csak különösnek találtam, hogy te, a híres író, a nagyvilági férfi, a nagy élményekhez, még nagyobb szerelmekhez szokott világi idején ebbe a sivár faluba, néhány nyárspolgár társaságába... Amint megláttalak, mindjárt azon kezdtem gondolkodni, hogy mi hozhatott téged ide... Ki miatt jöttél ide... az asszonyok, lányok mind, mind valamennyien kedvesek, frissek, bájosak... de ismerem az izléseidet...

— Laurence-ról megfeledkeztél... mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy Laurence miatt jöttem ide...

— Lau... rence... — dadogta a másik férfi és úgy érezte, mintha fejbe vágták volna. Hirtelen, mintha újra felfakadt volna a lelkében a régi seb, amelyet már régen hegedtnek hitt. Percek kellettek, amíg magához tért:

— Mit akarsz Laurence-tól... a legnemesebb, a legtisztább asszony, akivel valaha találkoztam. Szentségtörés még gondolatban is közeledni hozzá...

— Ugy beszélsz André, mint egy prédikátor... vagy mint egy szerelmes diák... én ezen túl vagyok. Különb is a szerelemben nincs szentségtörés... a szerelem, az igazi szerelem megtisztít, felemel mindent... és... és én szeretem Laurence-ot.

— Szereted? Lehet. Vannak, akik csak egyszer szeretnek és a többi szerelmükben is csak mindig annak az elsőnek a visszfényét keresik... és... és vannak olyanok,

mint te, akik mindennap másba, mindennap újra, minden nap halálosan képesek beleszeretni . . .

— Drága André . . . ha így beszélsz, azt kell hinnem, hogy te is szerelmes vagy Laurence-ba . . . nem azért vallottam az előbb neked, hogy elkezdjed Laurance erkölceit védelmezni. Majd megvédi ő azt maga . . . talán igen, talán-talán nem . . . Beszélj inkább arról, hogy nem vetted-e észre, milyen hatást tettem rá . . .

— Nem figyeltem, el voltam én is foglalva . . . elvégre nekem is megvan az én kis ártatlan nyári flirtem . . . de annyit tudok, hogy már nagyon kíváncsi volt rád. Egy teljes hétig egyebet sem tettem, csak rólad beszéltem. Kitűnően ismeri minden munkádat . . . sőt . . . betéve tud egész oldalakat. El kellett mondanom, hogyan élsz, hány éves vagy . . . No, ne ijedj meg, legalább nyolc évet letagadtam . . . Ne hálálkodj, magamért tettem, mert mindenki tudta, hogy osztálytársak voltunk. Le kellett írnom a külsődöt . . . ez persze sehogysem sikerült . . . szerencsédre sokkal szebb és hódítóbb vagy a leírásomnál.

Frangine izgatottan figyelte barátját, lesett minden szót az ajkáról.

— Szóval, szóval érdeklődött utánam, ismeri a könyveimet . . . betéve tud oldalakat. Miért tanulta meg? Mert mély nyomokat hagyott benne, megfogta, lenyűgözte . . . mert nem tudott szabadulni a szavaimtól, a gondolataimtól. Te, André, hiszen nekem akkor nyert ügyem van . . . Az asszonyok nem az eszükkel, hanem a szívükkel olvasnak. Mindig mindenben önmagukat keresik . . . Minden érzékük, indulatuk részt vesz az olvasásban. Láttál már asszonyt olvasni? Beszéltél vele olvasás közben. olvasás után? Lázban vannak, mámorosak. Tudod, ha erre gondolok, hogy hány asszony mámorosodott meg a szavaimtól, úgy érzem, érdemes volt élnem. Hidd el, ez az igazi hódítás . . . mert akkor is, ott a könyveimben is én hódítok, mert ott vagyok én teljes egészemben, minden idegimmal, érzésemmel, ösztönömmel, érzékemmel, közelebb vagyok hozzá, mintha átölelném, inkább az enyém, mintha a vállamra borulna . . .

— Figyeimeztetek, Róbert Laurance rajong az írásaidért, de szereti az urát . . .

— Javíthatatlan naiv fiú vagy, pajtás . . . gyere lefeküdni . . . elálmosodtam . . .

* * *

Reggel Valeran azzal fogadta a társaságot, hogy másnap vadászat lesz. Aki akar, a hölgyek közül is velük tarthat, de a férfi ott legyen valamennyi, vadászat után Lefouloy híres pincéjében isszák meg az áldomást.

Frangine éppen akkor lépett be :

— Mi . . . mi lesz? Vadászat?

— Remélem, Róbert, te is velünk tartasz . . . hidd el, papiros ide, papiros oda . . . de nincs szebb egy erdőnél, ahol be kell cserkélni a vadat, nincs szebb egy tarlónál, ahol kergetjük a rémült nyulakat . . . fogadni menék, ha eljössz, a következő regényedben már egy pompás vadászélménnyel fogod gyönyörködtetni az olvasót.

— Ott leszek . . .

— De ne feledd el, Róbert, hogy a »Házasság krízise« című cikked utolsó folytatása még a tolladban van, pedig annak a holnaputáni Revue-ben meg kell jelenni . . . — szólalt meg a cvikkeres, kövér kis újságíró, aki akár az árnyék, mindenhová nyomon követte Frangine-t.

— Csakugyan, jó, hogy mondog, Bernard . . . egészen megfeledkeztem róla . . . még ma éjszaka megirom.

— Irni fog, itt fog írni . . . Istenem, sohasem hittem volna, hogy Róbert Frangine itt fogja, az én házamban papírra vetni gyönyörű gondolatait, — szólalt meg Laurance, mélyen bűgő kellemes hangján. — Frangine, kedves Frangine . . . szerezzon örömet nekem . . . adja oda a kéziratot nekem, úgy szeretném . . . olyan kimondhatatlanul szeretném olvasni . . . még mielőtt bárki is olvasná . . .

Frangine érdekes, barna arcán alig észrevehető pír futott át. Szerelmes tekintetével végigsimogatta Laurence átszellemült, finom, porcellánszerű arcát, a tekintete forró, sokatmondó volt, de közönyös hangon szólalt meg :

— Ne vegye rossznéven nagyságos asszony, de nem tudom teljesíteni a kérését . . . ezer javítás van a kézira-

ton, nem ismerné ki magát benne. Meg aztán nem is szeretem, ha nyomtatás előtt olvassa valaki... olyankor még póra a cikk, a nyomdafesték a ruha, amely kihozza a szépségeit...

— Pedig azt hittem... hogy nekem odaadja... de nem erőltetem...

Frangine szíve megdobbant, hiszen ez, ezek az utolsó hangsúlyozott szavak... már-már közel állottak a valomáshoz.

— Holnap reggel fehér borítékba zárva meg fogja kapni a cikkem kéziratát, csak arra kérem, ha elolvasta, azonnal zárja le és küldje postára...

— Megigérem, kedves Frangine, boldog és büszke leszek, hogy olvashatom a kéziratát, — suttogta Laurence.

Frangine szerelmes szíve megremegett a szavaira.

Vacsora után Róbert Frangine félrehívta André:

— Gyere pájtás, nem bírom ki, el kell mesélnem... André elsápadt:

— Mi... csak nem?

— De igen... csak hogy nem az, amire te gondolsz...

de lehet, hogy szerelmes belém, könyörgött, hogy adjam oda elküldés előtt a cikkem kéziratát. Megigéerte, hogy elolvasás után azonnal postára küldi.

— Csak vigyázz, későn ne érkezzon a cikked... kár volna, ha kiesné a Revue gárdájából...

— Sohse félj... a cikket én fogom postára adni, a borítékban pedig...

— Pedig?

— Szerelmes levél lesz... olvasd...

André reszkető kézzel kapott a levél után:

»Cikket várt és néhány forró, szerelmes sort kap helyette. Ne dobja félre a papírost... kért, azt mondta, olvasni szeretné a soraimat, még mielőtt valaki is olvasná... azt akarta, hogy magáé legyenek először a szavaim, gondolataim. Nos, én többet adok, ebbe a fehér borítékba beletettem a szívemet. Mert szeretem magát, Laurence, ahogy soha még nőt nem szerettem. Ezt a levelet nem az író írja, hanem csak egyszerűen egy szegény, szerelmes ember, aki kinlódik, vívódik... és ebben a pillanatban, amikor szeretné a legszebb szavakban kifejezni forró, nagy, halálos szerelmét, csak dadogni tud...

Ne értsen félre... értsen meg, nem kérek egyelőre mást, csak kis barátságot, egy szemernyi érdeklődést irántam, aki imádom magát. Ha megvet, küldje vissza a borítékot a levéllel együtt, de... de ha akad a szívében egy csepp megértés a számomra, akkor ne tegyen mást, csak nyomja a kezembe üresen a fehér borítékot... és én leszek a világ legboldogabb férfija.»

Eddig tartott a levél. André visszanyújtotta barátjának, hangtalanul sétáltak tovább a park útjain. André azon gondolkodott, hogy mennyivel jobb lett volna pozdorjává tépni azt a levelet, hogy sohase kerüljön annak a tiszta, nemes, átszellemült

asszonynak a kezébe... Nem, hiszen — igazán van Róbertnek — nem szentségtörés, de... de veszedelmes... Laurence tiszta, nemes, átszellemült... de asszony... olvasni fogja a forró szavakat... nem lehet tudni, hogyan fogadja a lelke...

*

A férfiak már kora hajnalban lóra ültek, néhány vállalkozó szellemű asszony is velük tartott. Laurence inkább otthon maradt, nem volt sok érzéke a sportok iránt. Reggel félkilenc órakor a reggelivel együtt a szobaleány egy fehér borítékot hozott.

— Mi ez Catherine? Hja, a cikk... tegye le fiam a toiletté-re...

Este későn jöttek haza a vadászok. Laurence elbűvölő levendulaszínű ruhájában már a park kapujában várta őket. Frangine dobogó szívvel közeledett feléje.

Laurence mindkét kezét nyújtotta feléje:

— Köszönöm, Frangine, nagyon köszönöm... nagyszerű... azok a gondolatok, az a szenvedély... az a gyönyörű stílus...

— Mi... miről beszél, nagyságos asszonyom?

— Miről? Istenem, de feledékeny, hát a cikkről... a »Házasság krízise« utolsó fejezetéről, amelyet én olvastam először, mindenki előtt... Mondhatom, boldog és büszke vagyok, hogy odaadta nekem... De miért van úgy megijedve, csak nem gondolja, hogy elfelejtettem feladni. Pedig könnyen megtörténhetett volna, hogy itmarad, mert maga, kedves barátom, elfelejtette megcímezni a borítékot... szerencse, hogy tudtam a Revue címét... Megsúgom, magam vittem a postára, higgye el, ez külön édes öröm volt nekem... — fuvolázta édesen Laurence és tovább libegett utánozhatatlan puha macskaszzerű járásával.

Frangine pedig állt ott, mint akit odaszögeztek.

— Róbert, az Istenért, mi van veled, — lépett oda

hozza ijedten André, — mi történt veled? Visszautasított?

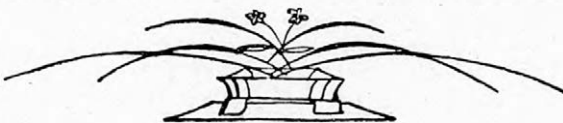
— Dehogy... de... dehogy... ha még azt tette volna, de... de ennél sokkal nagyobb szégyen... el sem olvasta. Olvasatlanul, felbontatlanul továbbította a borítékot... szörnyű, szóval nemcsak én, de még a munkám se érdekli. Pusztán udvariasság volt az egész érdeklődés... és én... én ostoba, azt hittem, rajong a költészetemért... és tessék... el sem olvassa...

Hát ez bizony elég borzasztó... — szólalt meg André és alig titkolható kárörvendő mosoly bujkált az arcán, — mondhatnám tragikus eset, mi ehhez képest az, hogy idáig a szerkesztőség már meg is kapta a borítékot és a holnaputám Revue-ben az olvasóközönség legnagyobb meglepetésére »A házasság krízise« című emelkedett hangú, komoly fejtegetésed egy forró szerelmes levéllel fog végződni... hacsak a szerkesztőnek nem lesz annyi esze...!

De elvégre egy szerkesztőtől minden kitelik!

Franciából fordította:

K. Lányi Piroska

ORBÓK ATTILA: A TEMETÉS

Gyermekkorom visszatérő álmaiban gyakran megjelent a jó öreg Gergely bácsi, zenetanárom, aki kis diákéveim legkedvesebb emléke fog maradni mindég. Kilenc esztendőskoromban, amikor tanítani kezdett, mái az első privát-óra után boldogan szaladtam haza édesanyám ölébe s két ölelő karja közé fúrva fűrtös fejemet lelkendezve ujságoztam, hogy Gergely bácsi a térdére ültetett s úgy magyarázta el a hegedű egyes részeit, közben pedig különös, vidám mesét mondott el egy szurtos kis cigánygyerekről, aki hegedűjének varázslatos szavával megigézt egy mesebeli királykisasszonyt...

Édesanyám meghatva csókolta meg kipirult arcomat és mosolyogva jelentette ki:

— Ha nem is tanulsz meg jól hegedülni, mert hiszen alig van hallásod, mégis megéri a fáradságot, hogy a tanár úrhoz szorgalmasan eljárógass az órákra... Mert Gergely bácsi bölcs, jó ember, akitől sok szépet és nemeset fogsz tanulni...

Este, amikor édesanyámmal elmondtam a Miatyánkot s aztán eloltotta a lámpát és én a félhomályos kis gyerekszobában egyedül maradtam, a fal felé fordulva, hogy elaludjam, a sápadt őszi holdfény belopódzó világossága mellett ott a falon hirtelen feltűnt Gergely bácsi furcsa alakja: cukorsüvegyszerű tarka csákó volt a fején, összes kecskeszakálla végéről csörgő lógott le, úgy ugrált végig a falon, harsányan nevetve és nyomában mesekönyvem összes kedvenc figurái felvonultak, láthatatlan hegedű csapongó zenekíséréte mellett...

*

Gergely bácsi a kis erdélyi városka egyetlen főutcájának legvégén lakott, Losonczynak, a dúsgazdag péknek a házában. A krumplikövekkal kirakott nagy udvar végén orgonabokrok mögé húzóda állott a külön ház.

Gergely bácsinak mindössze két szobája volt, pedig gazdag ember hírében állott. Az egyikben volt ütött-kopott szomorú kis vaságya, — valamelyik nagy muzsikushalotti maszkja lógott felette: nem tudom kié; — sohasem mertem szembenézni vele. Az egyik falat egyetlen óriási könyvszekrény foglalta el, tele kottafüzetekkel, francia, német, angol zenei évkönyvekkel és verseskötetekkel, mert Gergely bácsi nagyon szerette a költészetet és gyakran mondogatta nekem, hogy a költők is muzsikusként és nem muzsikusként, aki nem költő is egyúttal. De azért azt sohasem hallottam, hogy verseket írt volna. A szobában még csak a nagy kerek asztal volt, néhány kopott plüssfotel és két-három kottaállvány. A másik szoba négy fala a padlótól a plafónig tele

volt kalickákkal és a kalickák madarakkal. Nem is lett volna semmi különös a dologban, ha Gergely bácsi éneklő madarakat tartott volna, de volt neki mindenféle szárnyasállatja, kis japán gyöngytyúkocskától kezdve a szarkáig — csíz, vörösbegy, holló, galamb, barázdabillegető, talán még veréb is...

Egyszer említette nekem, hogy valamikor csak kanáriai voltak, de aztán egy télen befogadott az exkluzív madár-társaságba egy félig megfagyott csókat — s azóta mindenféle madarat vásárolgatott, mert reájött, hogy mindegyiknek van valami szép és érdekes tulajdonsága, még ha nem is énekel.

Hallottam, amikor a bejárónéjának, (aki szájas menyecske volt s haragudott a sok madarra, amely szaporította a dögát) egyszer azt mondta végtelen szelidségű hangon:

— Ne haragudjék, Horváthné, mert megvan annak az oka, hogy miért szeretem én a haszontalan madarakat is. Igaz, hogy nem tudnak énekelni, de én úgy tekintem őket, mint félbemaradt muzsikuskokat. És kedvelem a csipogásukat...

Édesanyám magyarázta meg nekem, hogy mi az a »félbemaradt muzsikusk«. Sokat törtem a fejem az új szón és derengeni kezdett bennem a felfedezés, hogy Gergely bácsi is »félbemaradt muzsikusk«; — sohasem játszott a tanítványai előtt, legfeljebb egy-egy étude egyik-másik részletét mutatta be, ha a szóbeli magyarázat nem volt elég.

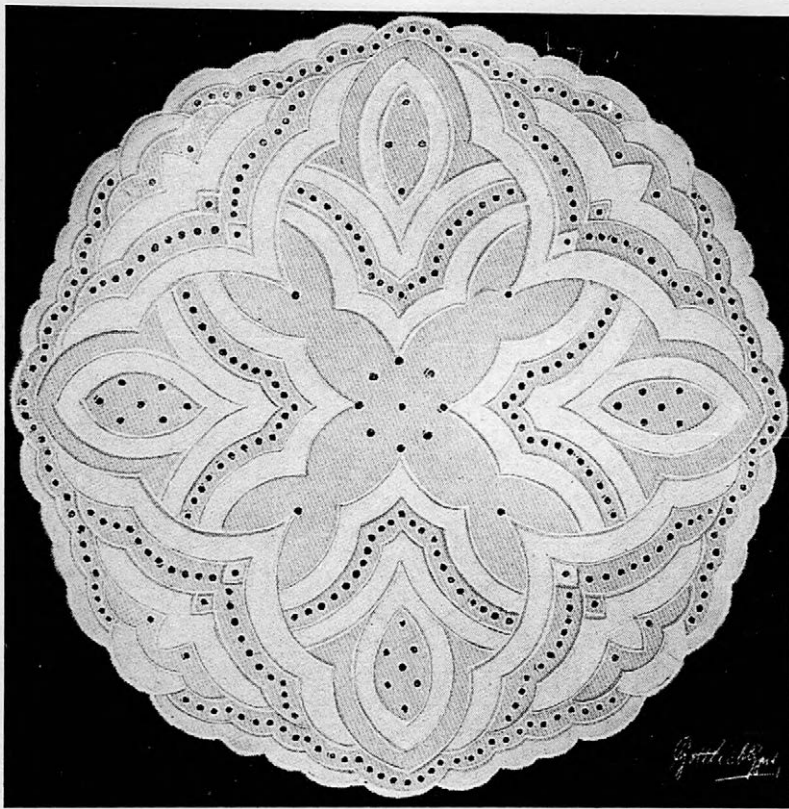
Gergely bácsi fanatikusan hitt a muzsika (főként a hegedűjáték) gyógyító és boldogító erejében.

Krompánszki díjnak özvegyének a fiát, Palit, aki osztálytársam volt s akit az első gimnáziumból ki akartak csapni, olyan vásott volt, ingyért tanította hegedülni, még hegedűt is vett neki, csak hogy megmentse a veszendő kis lelket. Igaz, sikerült is a dolog, de már akkor gyanakodtam, hogy nem a zene, hanem Gergely bácsi jóságos rábeszélése, önfeláldozó szeretete és pazar ajándékai voltak azok, amelyek Palit az igaz útra térítették. Mert Gergely bácsi nagy gavallér volt és például én is legalább kétszer annyit érő ajándékot — könyvet, játékot — kaptam tőle mindig, mint amennyit édesanyám a leckékért fizetett neki.

Gergely bácsi meztelbas gyerekeket is tanított, igaz, hogy csak pár napig voltak meztelbasok, mert az első jól fogott hangnál cipőt vett nekik és attól kezdve hűségesen támogatta őket, míg csak fel nem nőttek.

Semmire sem volt büszke, csak a tanítványaira; mind-egyikben felfedezett valami nagyszerű tulajdonságot s a felfedezés dicsőségét aztán senkinek sem engedte volna át, a világ minden kincséért.

Talán a legjobban Horváthné, a szájas menyecske jellemezte, amikor egyszer nagy elkeseredetten reá támadt a türel-

Milió (Gottlieb-modell)

mes Gergely bácsira, mert az öreg úr a cigánysorról állított be kézen vezetve egy mocskos kis purdét, akiben zenei tehetséget fedezett fel.

Horváthné, akinek a mezitlábás gyerekek is szaporították a dolgát (jó asszony volt, nem állhatta meg, hogy ki ne mosdassa őket és a felruházás gondjaiból is ki ne vegye a részét) ezúttal kitört, s valósággal nekitámadt a gazdájának:

— Hát már cigánypurdékat hoz a tekintetes úr a házához? Az egész világ minden rongyos kölykét a tekintetes úr akarja felruházni?! Öregségére el fogja herdálni az egész vagyonát! Azok a drága, szép bányabükki erdők már úgyis elűsztek... Feleszik a kölykök, meg a madarai! Ugy látszik, meg szállta a tekintetes urat a »jóság ördöge«!

Igen, már akkor, gyermekésszel igazat adtam Horváthnének. Megragadta figyelmemet a bejáróné különös kifejezése, hogy a tanárom jóságát az ördög sugalmazásának tulajdonította. Arra gondoltam, hogy ha az angyal sugalmazná neki jóságát, annak arra is gondja lenne, hogy Gergely bácsi saját-magával is törődjék. Mindig ugyanabban a ruhában járt, a cipőjén nagy folt éktelenkedett és szalonát evett vacsorára. Bizonyára az ördögnek is van valami szerepe jóságában, hogy mindenkire gondja van, csak saját magára nem.

*

Mindig irigyeltem azokat az embereket, akik boldog gyermekségük színhelyére, az ismerős házak, régi barátok körébe időnként visszatérhetnek és meddő emlékezés helyett a valóságban újra átélhették, még ha csak halvány átéléssel is, multjuk örömeit. Engem vitt, sodort az élet árja, mindig előre s mindig messzebb, soha nem jutottam hozzá, hogy csak egyetlenegy napra is visszatérhessek a kis erdélyi városkába. Nem is tudom, hogy' történt, hisz annyiszor fogott el a szinte leküzdhetetlen vágy, hogy lássam a nagy, csöndes házat, amelyben boldog gyermek voltam, a néma temetőt, ahol a szomorú fűzek árnyában testvéreim, rokonaim, egykori pajtásaim pihennek, meglátogassam Gergely bácsit, a szívemre öleljem és megköszönjem neki azt a sok boldog órát, amit vele töltöttem.

De hiába ébredt bennem fel annyiszor a vágy, hogy multamba kiránduljak, — mindig jött egy sürgöny, egy levél, üzenet, amely másfelé hívott — a megszokás, az érdek, a hajsza — a dicsőség, vagy a pénz után a hazavívó útról letérített.

— Majd, — vigasztaltam magam, — majd, majd... és eltelt harminc esztendő és én a szülővárosomat még mindig nem láttam viszont.

Egyszer aztán mégis...

Karácsony hetében rettentő hideg volt. Dolgozószobám ablakának jégvirágait nézegettem s szülővárosomra gondoltam. Mélységes szomorúság ülte meg lelkemet; — talán életemben

először úgy éreztem, hogy a tudás gyönyörűsége, a nagy célok, a dicsőség, hír, a mondain élet, utazás, szerelem, mámor, mind-mind nem ér fel azzal a bölcs nyugalommal, isteni rezignációval, nagy lemondással, vágytalan ragaszkodással, amit azok az emberek éreznek, akik a földgömb egyetlen rögebe kapaszkodva, egyetlen kis zugába húzódnak, a saját kis körüknek élnek eléggően, — olthatatlan szomjúságok nélkül...

Gazdasszonyom behozta az újságot és íróasztalomra tette. Unottan, pusztán megszokásból olvasni kezdtem, talán csak azért, hogy beletemetkezve, elrejtsem arcomat, amely — úgy éreztem — ezen a reggelen egy megfutamodó katona kétségbeesett fáradtságát és félelmét tükrözte.

A gyászrovatra tévedt szemem. Megdöbbenve olvastam, hogy zenetanárom, Gergely bácsi meghalt. Nyolcvannyolc évet élt. Ma délután temetik.

Felugrottam és öltözödni kezdtem. Egyetlenegy érzésem volt csak: ott kell lennem a temetésén. Harminc éven át megtörténhetett, hogy elodázzam ezt az utat. De most nem... Ott kell lennem.

Szinte gépiesen, öltözökös közben kaptam fel a telefonkagylót és megkérdeztem a pályaudvari portást, mikor megy a vonat. Egy fél óra múlva. Gyors. Délután négykor már ott leszek. Négykor temetik. Még idejében érkezem.

Egy félóra múlva uton voltam. Robogott velem a vonat a multam felé. Lehúnytam a szemem s magam előtt láttam Gergely bácsit. Ahogy nagy, otromba cipőjével dühösen veri a taktust: egy-kettő, egy-kettő... És közben égszínkék mosolygó szemével biztatgat...

— Muzsika, fiam, muzsika... Csak tanulj meg hegedülni... Meglátod, hogy szép az élet...

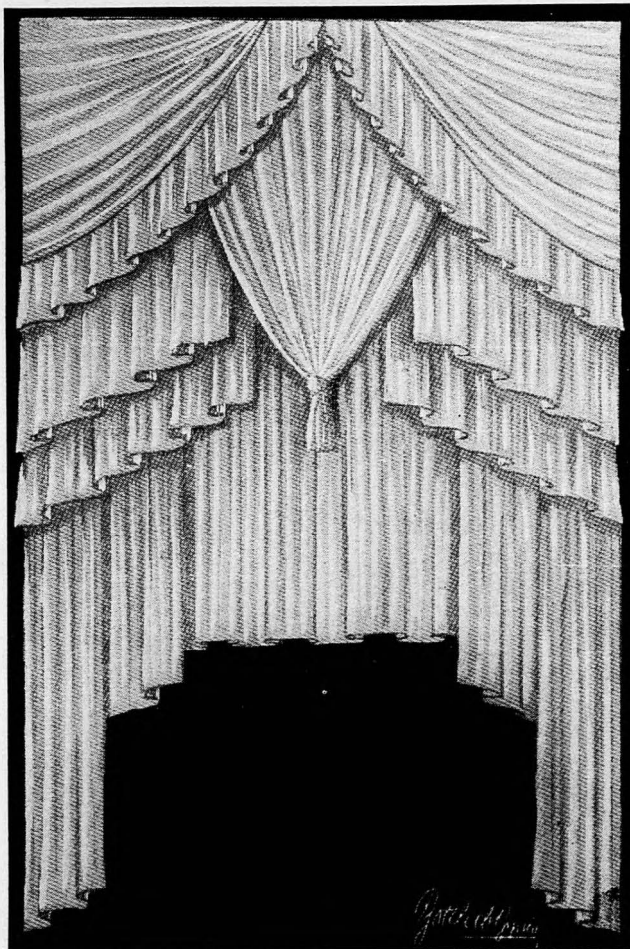
*

A vonat késett néhány perccel. Kocsiba ültem és a Fő-utca végére hajtottam. Amikor a pék nagy háza elé értünk, éppen akkor fordult ki az udvarról a temetési menet. A gyászkocsi a koporsóval, — a koporsón egyetlen koszorú... A koporsó után ment a pap, egy nagykendőbe burkolt, tőpörödött anyóka (akit rögtön megismertem, Horváthné volt, a bejáróné) s egy magas, sovány, vastag szőke bajúszú úr. És más senki...

Beálltam a »temetési menetbe«...

A magas, sovány úr bemutatkozott. Krompánszki Paii volt. A városka telekkönyvvezetője. Az özvegy díjnokné fiának karrierjében bizonyára szerepe volt Gergely bácsinak, aki Palit hegedülni tanította.

Nagyon hideg volt, fáztak a lovak s a gyászhuszárok. A gyászkocsi nem ment végig a főutcán, hanem a nyomorult kis síkaton vágott át, amely egyenesen a temetőbe vezetett. A lovak szinte galoppban mentek, valósággal szaladnunk kellett, hogy nyomon kövessük. Horváthné, az öreg köszvényes bejáróné, el is maradt tőlünk a legelső kanyarodónál; többé nem is láttam.

Függöny (Gottlieb-modell)

A pap a sírnál imát mondott és rövid beszédet, amelyből egy szót sem értettem. Meg volt hűlve, zsebkendőjét a szája elé tartotta, úgy beszélt.

Elföldelték Gergely bácsit, közel a temető árkához, elhagyott, kopár zugban és sírja felett aligha fog éneklő madár dalolni. A temetőből Krompánszkival jöttem vissza. Sokáig szótlanul, elgondolkozva haladtunk egymás mellett.

Már benn voltunk a fűtácán, amikor érdeklődni kezdtem:

— Mondd, Pali, hogy' élt az öreg úr az utóbbi időben?

— Nagyon visszavonultan, — mondta Krompánszki. — Elszegényedett... Tudod, mindig »kőnyelmű«, bohém ember volt... Aztán nem is volt kellemes dolog érintkezni vele... Mogorva, morózus lett... Megsüketült...

Szegény Gergely bácsi!

Elszorult a szívem — és hallgattam.

Krompánszki megkérdezte:

— Meddig maradsz itt?

— Este hétkor utazom vissza...

Palinak felcsillant a szeme:

— Még csak öt óra van... Gyere, üljünk be a kávéházba... Nagyon szeretnék egy kicsit elbeszélgetni veled...

Húzódóztam, de olyan hevesen kérielt, hogy mégis beleegyeztem. Hol is tölthettem volna el azt a két órát? Alig volt már ismerősöm a városban. A váróteremben kellett volna unatkoznom. Aztán kissé át is fáztam; jól fog esni egy csésze forró tea, — gondoltam.

Bementünk a néptelen kávéházba, ahol három-négy vendég olvasgatta a fővárosi reggeli lapokat.

Krompánszki a kávéház végébe cipelt egy eldugott kis sarokasztalhoz.

Az öreg, totyogó pincér megkérdezte Krompánszkit, hogy a tanár úr temetéséről jövünk-e.

Aztán megjegyezte:

— Szerettem volna elmenni én is... Negyvenkét éve ismerem a tanár urat...

De hát nagyon hideg van ma... Könnyen megfázhat az ember a temetőben...

A pincér kiszolgált, aztán a billiárd-asztalok mögé ment, leült egy székre és szundiált.

Alighogy magunkra hagyott, Krompánszki fészkelődni kezdett. Látam rajta, hogy mondani akar valamit, de nem tudja, hogy' kezdjen bele.

Végül mégis csak megszólalt, amikor látta, hogy semmi kedvem sincsen diskurálgatni és hallgatok:

— Borzasztó, hogy csak ketten voltunk a temetésen... Persze, farkasordító hideg van... Szép időben bizonyára nagyon sokan lettek volna.

A zsebéből félenk mozdulattal egy csomó gondosan összehajtogatott papírlapot húzott elő.

— Hidd el, erre igazán nem számítottam, hogy ilyen kevesen leszünk... Ketten... Hárman a pappal... Én akartam elbúcsúztatni a tanítványai nevében...

Nagyon szép beszédet írtam... Méltót az öreg úrhoz...

Krompánszki ismét feszengett a helyén és várta, hogy megszólaljak.

— Szép tőled, — mondtam.

— Gondold el, — mondta bosszús arccal — milyen bántó dolog, ha az ember felkészül valamire és hiába... Kárba veszett a fáradság... Pedig nagyon szép, alapos beszéd...

Egy pillanatra elhallgatott, aztán szinte rimánkodva hozzátette:

— Nem volnál szíves meghallgatni?... Te író vagy... Nagyon kíváncsi lennék a véleményedre...

— Hát olvasd el...

Krompánszki Pali szeme sugárzott az örömtől és remegő, meghatott

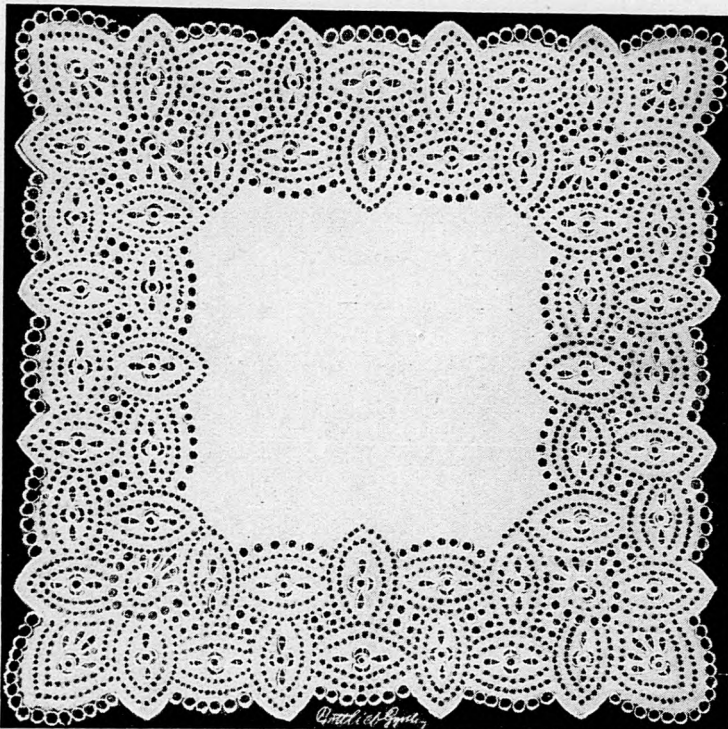
hangon olvasni kezdte gyászbeszédjét:

— Tisztelt gyászoló gyülekezet! Elkísértük utolsó útjára a mi szeretett mesterünket. Ime, itt állunk egykori barátai, tisztelői, tanítványai a néma sír körül, amely nemsokára a legnemesebb szívet fogja takarni... Itt állunk »százával«, mi, a mester hűséges hívei, hogy egy utolsó Isten hozzád-ot mondjunk neki...

Többet nem is érttem a hosszú beszédből. Gondolataim messze elkalandoztak a multba. Ismét magam előtt láttam Gergely bácsit, de ezúttal nem ütötte a taktust lábával és nem remegett kis kecskeszakálla.

Égszinkék szeme sem mosolygott reám. Végtelen szomorúsággal, könnyesen nézett le a földre, mintha azt mondta volna szemrehányó tekintete:

— Istenem... hát összesen két ember jött el a temetésemre?... Két tanítványom?... Összesen kettő!... Az egyik is csak azért, hogy elmondhassa a gyászbeszédet, amit előre megírt!... Hogy a saját hiúságát legyezgesse...

Miljö (Gottlieb-modell)

Angol hölgyek táncprodukciója

Csak egy szó...

Irta: Albert Haig

Newton Edward maga is csodálkozott, hogy milyen könnyen vált terve valóságá. Reggel elment a táskájával az irodából, ahogy ezt már tíz év óta szokta mint az Imperial Bank pénzbeszedője tenni, rendesen elvégezte a komissióit, nehogy időnek előtte merüljön fel gyanú ellene, aztán felvette a Devonshire & Co. társaságnál nyolcvanezer dollár váltó ellenértékét és nem tért többé vissza a bankba. Külön erre a célra bérelt szobában öltönyt cserélt (a legutóbbi nagy rablótámadások óta a bank pénzbeszedőit nem járatták egyenruhában és így lakásadónője nem találhatta a dolgot feltűnőnek) és a levetett ruháját tartalmazó csomagot a külvárosban bedobta a folyóba. Most ott ült szalodai szobájában és maga elé terítette tízezer dolláros csomagokban a szép bankjegyeket.

Eleinte bizonyára nem is gyanakodnak rá. Hiszen őt a megbízhatóság példaképének ismerték. Geoffroy igazgató gyakran mondta mosolyogva: »Hja, érteni kell az emberek megválogatásához«, amikor arra céloztak előtte, hogy talán megdondolatlanság az aránylag olyan fiatal Newtonra nagy összegeket bizni. Tulajdonképpen igazán kár, hogy ennyire ki kellett ábrándítania az öregurat, de hát ennek az eddigi kicsinyes, szűkös életnek, amely nem nyujthatta neki azokat a kellemetességeket, amikre vágyakozott, egyszer már véget kellett vetnie. Talán még ideje lett volna a hárt átlépnie, mielőtt a távirón üldözésebe foghatnának. De tisztában volt vele, hogy a törvény hosszú karja végül mégis csak elfogná, ha szökni próbálna. Nem, neki más volt a terve.

Másnap reggel, nyugodtan eltöltött éjszaka után Newton elolvasta a lapoknak az ő esetéről szóló tudósítását. Ezek szerint még mindig valószínűnek tartották azt a lehetőséget, hogy rablótámadás

áldozata. Halkan azonban már kicsendült az a gyanú, hogy elsikkasztotta az összeget és megugrott vele. Amikor Newton az ujságokat végigtanulmányozta, mosolygott rajta, hogy milyen kontárnak tartják.

Egy órával később ott állott egy közjegyző irodájában, kezében egy csomaggal, amelybe gondosan be voltak zsinegelve a bankjegyek.

— Néhány értékpapírom volna itt, — mondotta, — amiket egy hosszabb utazásom tartamára az ön őrizetébe szeretnék adni. Megcsinálhatjuk ezt a dolgot?

— Természetesen, — felelte a köz-

— Brompton Henry, — felelte Newton.

Amikor Newton kiért az utcára, megkönnyebbülten lélegzett fel. Terve első részét már végrehajtotta. Most már jöhet esetleg a letartóztatás; bűnének a gyümölcse biztonságban van. Mindent előre elgondolt. Büntetésének kitöltése után felveszi a letétet. Három, legrosszabb esetben öt kellemetlen éven kell átésnie, és azután gazdag. Vidéken fog élni, nyugalomban és közbecsülésben, és élvezni fogja azokat a kellemetességeket, amikre annyira vágyakozott. Talán még meg is fog nőszülni...

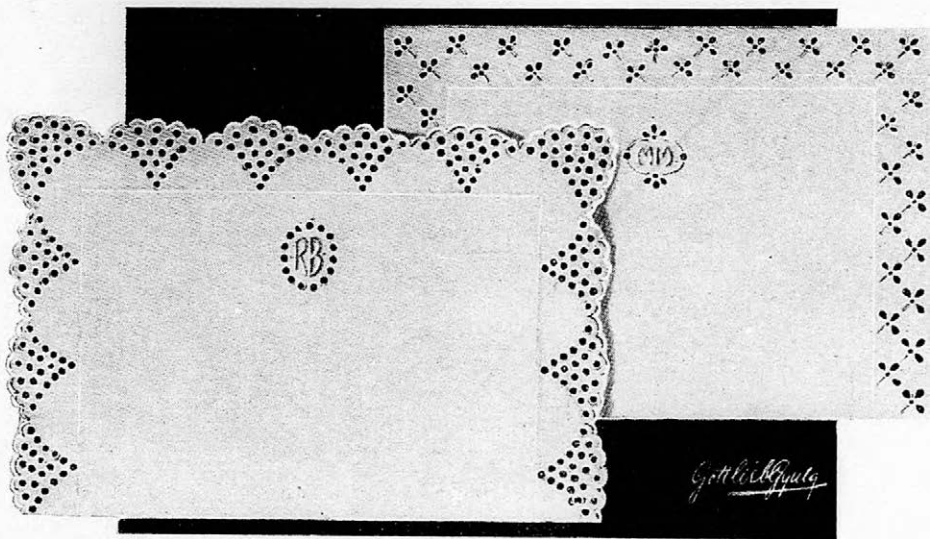
Nem telt bele huszonnégy óra és minkeutána meggyőződött róla, hogy a bankjegyek számait nem tették közé, önként jelentkezett a rendőrségnél. Itt és a bírósági tárgyalás alatt nyugodtan bevallotta — a sikkasztást. Csak egy dologban maradt makacs. Arra a kérdésre, hogy hol van a pénz, mindig csak ezt felelte:

— Nem tu-

dom. Elaludtam egy padon és tőlem is ellopták a pénzt. Többet nem tudok.

Négy esztendőre ítelték. Nagy idő, de hát most csak harmincöt éves és kiszabadulása után még sok évet tölthet gazdagságban és boldogságban. A börtönben Newton annak a példaképnek mutatkozott, akinek azelőtt a banknál ismerték. Számlálta a napokat, türelmetlenség nélkül. Végre eljött az a nap, amikor kiszabadult. Elindult egyenesen a közjegyzőhöz. Utközben élénken elgondolta magában az ott lejátszódó jelenetet. Mivel szolgálhatok? — kérdezi majd a közjegyző. Ő nyugodtan válaszolja: Szeretném felvenni azt a letétet, amelyet négy évvel ezelőtt adtam át. Milyen letétet? — folytatja kérdéseit a közjegyző.

Newton egyszerre csak megállt, mint ha fejbekölíntották volna. Furcsa! Sehol se jutott eszébe az a név, amelyet

Párnahuzat (Gottlieb-modell)

jegyző, — rögtön kiállítom az elismerésvényt rólok.

Newton már majdnem beleegyezett, amikor egyszerre csak az az ötlete támadt, hogy az ilyen elismervényt letartóztatása esetén megtalálnák nála és a pénz így elveszne számára.

— Nem lehetne, — vetette közbe, — a letétet elismervény nélkül önnél hagyni, úgy, hogy visszaérkeztemkor csak nevemet kellene mondani, hogy visszakapjam? Még nem tudom, hova vezet az utam és nincs kizárva, hogy az ilyen elismervény elkallódik.

— Ezt is megcsinálhatjuk, — mondotta a közjegyző, — csak hogy a felelősség ebben az esetben nem az enyém.

— Rendben van, — jelentette ki Newton, — szíveskedjék ezt a megállapodásunkat a csomagra rávezetni.

— Mi a neve?

meg kellett mondania, hogy letétét visszakapja. A börtönben százszor is elismételte magában, de most sehoggy se emlékezett rá. Megroggyanó térdekkel tartott egy pad felé, amelyre leült.

— Csak higgadság, barátom, — biztatta magát, — hiszen majd csak eszembe jut. Hogy is volt a kezdőbetűje...

Egy órahosszat ült a padon és kutatótt az emlékezetében. A név betűi ott táncoltak a szemei előtt, ott voltak a nyelve hegyén. Kezdetben csak nyugtalan volt. Később aztán majdnem testi fájdalommal nyilatott a szíve, forróság verte ki és képtelen volt tovább ülni.

— Minek fárasztom magam? — kérdezte aztán magamagát. — Nem kell gondolnom rá és mire lecsillapodom, eszembe jut megint. Az ember azonban hasztalanul iparkodik egy gondolattól, amely fogva tartja, megszabadulni. Hiába fitogtatott érdeklődést a környezete iránt, hiába merült el az utca forgatagába, hogy a láрма elterelje kínzó gondolatát. Végre aztán ráesteledett. Fáradhatatlanul járkált ide-oda Newton, míg egy olcsó szállót keresett fel és ágyának dőlt szobájában. Órák hosszat fetrengett rajta, a kínzó kérdés csak nem akarta elhagyni. Reggel nyugtalanos irtózatossá félelemmé fajult: érezte, hogy soha sem fog tudni a névre visszaemlékezni. Fejéhez kapott és fájdalmasan nyögött. Nyolcvanezer dollárja van, ami négy hosszú év után rá vár, hogy megáranoyozza az életét, de ehhez egy szó kell, egy egyszerű kis szó, amelyre sehoggy se tudott emlékezni.

Támolyogva, mint egy részeg, rózta az utcákat, félelem és borzalom közt hánykolódva. Még a sűrű forgatagban is feltűnt rohanó járása. A név... Hiszen betűi ott táncolnak a szemei előtt, csak kitarthatás...

Lábai előtt végre elterült a folyam, nem ott táncolnak-e a betűk a játszi hullámok taraján? Megálljatok, meg kell fognom... Rászolgáltam... Megszenvedtem értetek...

Amikor már nyakig nérült a vízbe, ébredezett az öntudat. Küzdött az áradat ellen, amely ellenállhatatlanul magával ragadta, el-elmerült, majd sikerült újra felszínre jutnia... és egy utolsó felhördüléssel kiáltotta:

— Brompton... megvan... Brompton...

Halkan áramlott a víz, egy hullám odacsapódott az elhagyott partra. Aztán megint minden csendes volt.

Mit tanuljunk Svájctól?

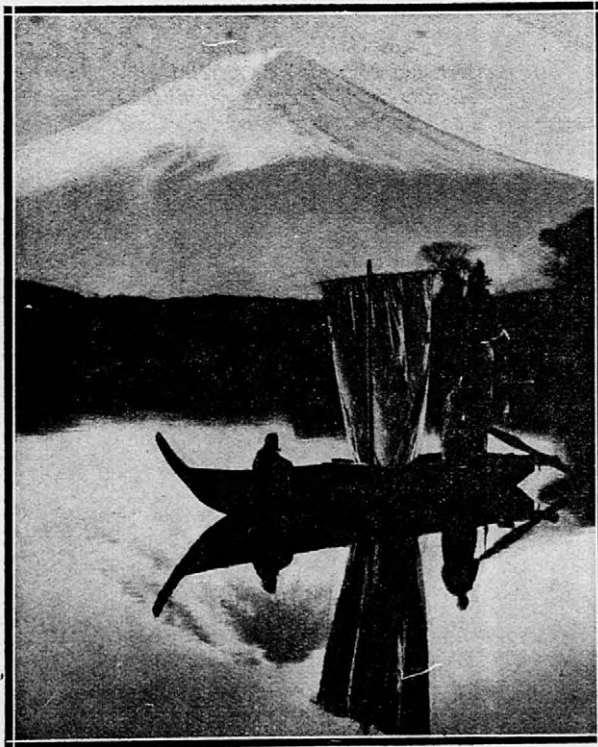
A vierwaldstätti tó és — a mi Balatonunk

Minden kis nemzet fiának szinte megröggyött szokása, hogy külföldi kóborlásai közben alaposan szemügyre veszi az idegen népek életmódját, erkölceit, gazdasági és szociális, társadalmi és kulturális berendezését. Két okból teszi ezt. Hogy okulást szerezzen, ha lehet és hazatérve, a maga körében agitáljon bizonyos újítások mellett, amelyek másutt már beváltak. Azután: hogy megismerje az idegen népek vélekedését rólunk, mert valóságos struccpolitikát üz az a nemzet, amely nem törődik a vele egy népcsaládban élők kritikájával, jólétve persze, hogy ez a kritika jóhiszemű és minden elfogultságtól, pláne gyűlölködéstől mentes.

E sorok trója nemrég Svájcban járt, Európának ebben az irigylésreméltó kis országában, amely a négy évig tartó háborúnak nemcsak hogy minden rémségét elkerülte, hanem — központi semleges helyzeténél fogva — nagy hasznot húzott belőle. Buchstól, az osztrák köztársaságot a svájci köztársaságtól elválasztó határállomástól Zürichen, majd Luzernen át bejárta a világ legromantikusabb tavának, a vierwaldstätti tónak csodálatos vidékét, kis városkáját, alpesi gazdaságait, a több mint kétezer méter magas hegyeket és a tó partján virágzó

üdüülőhelyeket. Eközben bőséges alkalma nyílt megfigyeléseket tenni, főleg abból a nézőszögből, hogyan tudta Svájc az egész művelt világ legjobbjainak, vagy mondjuk inkább: leggazdagabbjainak állandó vonzalmát megnyerni és — ami sokkal fontosabb — azt évszázadokon át megtartani, sőt egyre fokozni. A szabad helvét népek alpesi birodalma ma talán sokkal nagyobb tömegben csábítja az idegeneket, mint a háború előtt, aminek főoka az amerikai utazóvállalatok nagystílusú propagandájában keresendő. Tudni kell ugyanis, hogy Északamerikában hatalmas utazó, illetve utaztató vállalatok dolgoznak és csak épp az imént olvastam egy statisztikában, hogy újabb tizenhétézer ember készül Európába — kirándulni. Ez a tizenhétézer ember egy szálíg meglátogatja Svájc hírességeit: a szép nagy várost, Zürichet, Bern, Genf, Luzern, a gyönyörű tavakat, az Alpesekre vezető vasutakat s azt lehet mondani, hogy az európai körútra szánt pénzének egyharmadát itt költi el. Föl kell vetni a kérdést: miért? Igaz, hogy feledhetetlen és felül nem multható panoráma az, amit Svájc hőfjede hegyei, csillogó tavai, ezer változatosságban tündöklő tájai nyújtanak. De vajjon nincsenek-e csodálnivaló hegyiségek és tavak másutt is? A Trianon előtti Magyarországán megvolt a Magas Tátrája a rejtelmes, bár kicsi Csorbátóval, ott voltak az erdélyi havasok s aki egyszer végigjárta az Aldunát, az elragadtatás szuperlatívuszával beszélt róla. De...

De hol volt az a nagyszerű lelemény, amely a havasok ormára öt- és hatemeletes hoteleket épített, amely drótkötél- és függővasutakkal tette hozzáférhetővé a meredek hegycsúcsokat. Vagy hol volt az a központilag megszervezett, hozzáértő hatóság, amely a természet legszebb pontjain fekvő helyek kellő kiépítéséről, világításról és vízzel való ellátásáról gondoskodott volna. Olvasom a svájci idegenforgalom történetében (mert Svájcban az idegenforgalom olyan komoly studium, mint pl. a mezőgazdaság vagy a gyáripár), hogy a tizenkilencedik század elején kezdtek sűrűb-

Japán vitorlós

ben fölkeresni a túristák a vierwaldstätti tavak körül emelkedő hegységeket. A józan svájci nép figyelni kezdte az idegenek szokásait, igényeit és lassanként berendezkedett úgy, hogy a messze földről jövő angol főúr vagy német nagyiparos épp oly kényelmesen érezhette magát itt, mint odahaza. Elsősorban a tisztaságra helyeztek súlyt. Azt lehetne mondani, hogy Svájcban a tisztaság uralkodik s bár évszázadok óta nem ismer királyt és trónust ez a szabadságszerető nép, mégis van trónus és mégis van király. A trónus: a hotel, a király: a tisztaság. A hotelipar mintául szolgált az egész világon és nagyon téved, aki azt hiszi, hogy Svájcban drágább a szállás, mint akár Budapesten, akár — Bürgözdön, a különbség mindössze az, hogy Svájcban megelégedtek a vállalkozók azzal az öt-hat perccel, amit a befektetett tőkájük hozott, míg nálunk, fájdalom, uzsora kamatot kívánnak az idegenekre bázírozott vállalatok tulajdonosai.

A tisztaság mellett az udvariasság tűnik fel az idegeneknek. Bár majdnem minden második ember az idegenforgalom után él, nyoma sincs annak a kellemetlen, tohakodó modornak, amelylyel pénzt akarnak kicsiholni a vendégből.

Szépén megvárják, hogy az idegen maga keresse föl az eladót, nem otkorjálnak rá semmit, ellenben bőségesen ellátják nyomtatványokkal, ingyenes útleírásokkal, vasúti- és hajómenetrenddel, végtelenül pedánsan és türelmesen igazítják útba az embert és tiszteletteljesen megköszönik a legkisebb borrávalót is, mint becsületesen megszolgált munkadíjat.

A birodalmi németek híresek arról, hogy nagyon kevés borrávalót adnak, de ne adj Isten, hogy ezt »morgással« merné tudomására adni a hotel portása, vagy az éthordó alkalmazott. Svájcban a hotelipart, másszóval a vendégek kiszolgálását nemcsak otthon és az üzemekben, hanem iskolákban tanítják.

Ezt a kurzust a legutolsó szálló- vagy panzióalkalmazottnak épp úgy el kell végeznie, mint ahogy a luxushotelek tulajdonosainak gyermekei fiatal korukban mint pincérek és pincérlányok dolgoznak idegen szállóban. A svájci gyerek az anyatejjel szívja magába az idegenek iránt való jóindulatot és jó modort. Sohasem felejttem el, mikor a Rigi-hegyre menő fogaskerekű vasút az egyik alpesi állomáson megállt, egy enniavaló két éves fiúcska lelkendezve szaladt ki

Anyai szeretet

egy kis házikóból és a két kis kezeckéjével integetett az utasok felé. Ezzel szemben fájdalommal jutott eszembe, hogy amikor az Alföldön egyszer-kétszer autótulatt tettem, rakoncátlan mezítláb gyerekek göröngyöket hajigáltak felénk. Tehát: otthon kell kezdeni, a szülőknek kell kezdeni és az iskolában folytatni. A tanító mondassa el és irassa le százszor a nebulókkal: »Minden idegen embert, aki hozzánk jön, szeretni kell.« A tisztességtudó magyar parasztnak, aki az idegent is megsüvegei, nem százszor, de egyszer is elég ezt mondani.

Tulajdonképpen nem helyénvaló, ha a vierwaldstätti tóval kapcsolatban a mi Balatonunkról beszélünk, mert az összehasonlítást — erről mi nem tehetünk — nemhogy a Balaton, de a természeti szépségekben százszor gazdagabb Olaszország sem bírná ki. Nekünk a Balaton mégis nemzeti féltett kincsünk. Ezt adta nekünk a sors, erre kell hát pazarolnunk minden figyelmünket, akarásunkat, erőnket, tudásunkat és mozgósítható pénzünk.

A Balatont meg kell menteni! — ezt innét kiáltom, a vierwaldstätti tó mellől. Lakható házakat, kényelmes hoteleket, portmentes utakat, vízszolgáltatást és kifogástalan adminisztrációt kérünk.

A Balatonnak is van varázsa, vonzóereje az idegenre, hiszen nem mindenki vágyik ébrenyúló havasok után, de hogy akarunk mi egy fia külföldit odacsalogtatni, ha a végtelenségig porban fürdetjük a mi kedves balatoni falvainkat

és fürdőtelepeinket. Csak a portalanítás után lehet gondolni arra, hogy modern szállók és panziók épüljenek. A kiszolgáló személyzettől pedig haladéktalanul meg kell követelni, hogy iskolát, még pedig szakiskolát végzetek és a magyaron kívül legalább egy világnyelven beszélők legyenek. (Svájcban még a vasúti kalauz, a matróz is angolul beszél az angolokkal és amerikaiakkal.)

A tisztaság nemzeti erény Svájcban. Élvezet a legkisebb panzióban vagy az egyszerű lakóházakban uralkodó rendet látni. A tó partján végig padok állnak, de nem durva festékekkel átmázolva, hanem lakkozva. A rendre és tisztaságra figyelmeztető táblák százeit látni az utcákon, a parkokban, az állomásokon. Egy nap elképedve láttam, hogy egy uniformisos ember a postaszekrényt és a levélbélyeg-meg cukorkaautomatákat ronggyal törölgeti. Nekem, a pesti embernek ez valóságos esemény volt. Ki látta valaha is Pesten, hogy postaalakmazzottak törölronggyal tisztogatják a levél szekrényeket. Évtizedek pora, szennye, bacillus hordódik össze rajtuk. A vasúti kocsik és a hajók ragyognak a tisztaságtól. Láttam kétezer méter magasságban, azon a tisztáson, ahonnet négy kantonba és a szomszéd Bajorországba lehet ellátni, szemétkosarakat, amelyekbe a sokezer idegen a hulladékokat dobja. Olyasmi ez, mintha azt mondanám, hogy Budán a Hármashatárhegyen szemétkosarak állnak.

Svájc útjairól beszélni: ma már szószaporítás. A hegyeken kanyargó, viaduktokon át vezetett útjait tükrösímák és portalanok, mint Pesten az Andrásy-út. Persze ez a közlekedési kultúra rengeteg pénzbe kerül és nem is azért beszélék róla, hogy na most álljunk neki és mindenütt az országban építsünk Andrásy-utakat. Mert harmadszor: honnet vegyük a pénzt? De amit nagyobb áldozat nélkül meghozhatunk, tehát a tisztaságot, az idegenekkel szemben való messzemenő tisztességet, jómodort és előzékenységet, ezt bizony haladéktalanul valósággá kell tenni mindenütt, ahol arra számítanak, hogy akár magyarok, akár külföldiek pénzén csináljanak jó üzletet. A svájciak elsősorban kitünő üzletemberek, akiket hosszúsú idők tapasztalatai meggyőztek arról, hogy az a vevő, akit jól szolgálnak ki, visszajön, vagy legalább is ajánlja üzletét. Svájcnak mindenki az önkéntes propagátorává szegődik, aki csak egyszer járt itten.

Kenyérkereső nők a házasságról

Egy berlini újság körkérdest intézett a női nem kiváló képviselőihez, akik szerephez jutottak a színház és művészet birodalmában, valamint a bírósági és közgazdasági életben. A körkérdésre adott válaszokat itt adjuk.

JOANNE NORRIS

az első amerikai bírónő:

A házasság nemcsak hogy nem akadály a nő kenyérkereső pályájának, hanem a nő hivatása egyáltalában nem is függ semmiképp sem a házasságtól. Nem szabad általánosítani. Sok férfi szemében még most sem rokonszenves az a gondolat, hogy a férjes nőnek a házson kívül is van dolga. Az ilyen férfiak azonban immár aránylag ritkán akadnak, mert idővel belátták, hogy mennyire jogosulatlan dolog szellemileg magas fejlettségű nőktől azt kívánni, hogy feladják életművüket. Hisz ez ugyanaz volna, mintha az asszony a férjétől azt kívánná, hogy adja fel ügyvédi vagy orvosi működését, csak hogy minél gyakrabban odahaza láthassa. Mind a két ilyen álláspont természetesen téves.

Régebben az ideális házasságtól megkivánták, hogy a férj jó kenyérkereső legyen és hogy az asszony jól vezesse a háztartást. A régi hagyományos felfogás, amely a feleséget csak a fazekával és serpenyőivel való foglalkozás közepette tudta elképzelni, nem felel meg azonban már a nők mai világnézetének, sőt már a férj felfogásának sem, mert manapság a házasságban mindenekelőtt bajtársi viszonyt keresnek — ez ma az alaphang.

Ami viszont a gyermekeket illeti, ezek, ha egyáltalában vannak, csak rövid időre változtathatják meg a meglévő állapotot. Mi sem gátolja, hogy egy anya — úgy egy évvel gyermeke megszületése után — ezt egy ápolónőnek adja át, ő maga pedig

tovább folytassa eddigi foglalkozását. Téves az a hit, hogy az apróság hátrányára volna, ha az anya nincsen mindig a sarkában. Feltehető, hogy az az asszony, aki valamely állást tölt be, okos asszony is és az okos asszony gondoskodik róla, hogy a gyermeke az ő távollétében is jól el legyen helyezve. Másrészt pedig vagyok annyira a régi divat tisztelője, hogy oda kiáltam az ilyen asszonynak: add fel a foglalkozásodat és kövesd természetes hivatásodat!

Összefoglalásként abban nyilvánítom a véleményemet, hogy úgy a férfitől, mint az asszonytól függ, milyen módon oldják meg az adott problémát. Határozott szabályokat nem lehet felállítani.

JERITZA MÁRIA:

Ha nem volnék éppen operaénekesnő, akkor sokgyermekes családom szeretnék lenni. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy az ember nem lehet egyszerre mind a kettő, de azt hiszem, hogy ezt a kettős életet egyszerre nem lehet tökéletesen befejezni. Ha a nő művészi pályán van, akkor ez az elsőség. Mert a művészet olyan oltár, amely mellett nem lehet más oltárnak is áldozni. Éppen ez az oka annak, amiért az ilyen nő házi kötelességeinek nem felelhet meg hiánytalanul. Amikor a gyermekeknek szükségük van az anyjukra és ez nem vonhatja ki magát a kötelesség alól, hogyan tudná a művésznő anyai kötelességeit foglalkozásával összhangzásba hozni? Hiszen szép dolog, ha az ember nevelőket és cselédeket tarthat, de hát ezek elvégre is csak támaszra lehetnek az anyának a gyerekek körül való gondoskodásban. Azért ezzel semmiképp sem akarom mondani, hogy a családi kapcsolatok feltétlenül és minden esetben tönkretesznek egy karriert. Ez nem áll. Egy bajtársi érzületű férjjel való házasság a legnagyobb boldogság forrása. De a gyerekeknek szükségük van az anyjukra, az anyjuknak pedig int a művészet, — választania kell tehát.

MENDE KLÁRA

birodalmi gyűlési képviselő:

Nem szenvedhet kétséget, hogy az a kettős működés, amit egy nő mint háziasszony és mint kenyérkereső asszony gyakorol, csak olyan nőtől várható el, akinek különösen jó a szervezete és az idegzete. Konfliktusok elkerülhetetlenek; és ha a feleség egyben még anya is, akkor hármas a megterhelés. Másrészt nem tagadható, hogy a férjes asszony éppen mert férjes asszony, tanúsít az élet sok kérdése iránt nagyobb megértést, mint az olyan nő, aki nincs férjnél. Éppen azért az iskola és olyan foglalkozások, amelyek gyakorlása közben a nyilvánosság széles rétegeivel kerül a nő érintkezésbe, csak nyernek, ha bennük nem kizárólag hajadon nők működnek.

HENNY PORTEN:

A felelet arra a kérdésre, hogy miképpen fér össze a házasság és a nő kenyérkereső működése, nagy veszélyeket rejt magában. Vagy beismerem, hogy a férjem előmozdítja a karrierem, akkor nagyzási hőbortba esik. Vagy pedig azt mondom, hogy ő akadály a karrieremnek. Akkor pedig volna haddelhadd odahaza. Hogy kerülök ki tehát ebből a dilemmából?

MARY PICKFORD:

A házasság majdnem mindig megzavarója a karriernek. Ha pedig még gyerekek is vannak, akkor a házasság mindig akadály a nő kenyérkereső pályájának, mert hiszen az asszony első kötelessége elvégre is anyai kötelesség. Ha azonban nincsenek gyerekek, akkor teljesen a férjtől, a férj foglalkozásától, hajlamaitól és az asszony idejével szemben támasztott igényeitől függ, vajjon a házasság zavarója-e a nő külön pályájának, vagy sem.

Vannak anyák, akik figyelemreméltó karriert futottak be, de ezek kivételek. Egy családomnak minden idejét lefoglalják a háztartási gondok és a gyerekekről való gondoskodás. Tarthat ugyan dajkát, vagy gyermekleányt, de végeredményben senki sem pótolhatja a gyermeke számára az anyát. Férjemé, Fairbanks Douglasé az érdem, hogy úgy művésznő, mint háziasszonyi minőségemben megállhattam. Ha ő hajlanék a zajos társasági életre és nem töltené az estéket nyugodtan otthon, akkor ez mind nem történhetett volna meg. Ha férjem üzletember volna, ugyan meggorrolna, ha a külső munkáról hazajövet nem várná a vacsora.

És mégis — dacára ezeknek a tapasztalataimnak — azt kell mondanom, hogy a házasság rendesen zavarja a kenyérkereső pályát, míg másrészt a kenyérkereső pályája is zavarja a házáséletet. Aki a kettő közül választ, gondolja meg, hogy egy boldog házasság sokkal kívánatosabb és tartósabb valami, mint minden más.

Füredi Lánckzy Icu

Legújabb hajviselet

Nyílt levél a budapesti színiigazgatókhoz

Uj évad küszöbén, mikor még minden csupa biztató ígérlet és boldog reménykedés, fordulunk a magyar főváros színházi kulturájának hivatalos, ha nem is mindig hivatásos vezetőihez, a színiigazgató urakhoz ezekkel a sorokkal, amelyeket jóindulat vezérel, de a magyar irodalom és művészet féltő szeretete és a belőle fakadó ösztönös kritikai érzék sugall. Nem szándékozunk gáncsoskodni, nem kenyerünk a nyegle ócsárlás, nem szokásunk a kákán csomót keresés. Viszont annál izzóbban jüti át lelkünket az a meggyőződés, hogy a hanyatló magyar színpadot csak őszinteséggel lehet megállítani a lejtőn, ahová kapkodás, hozzánem-értés, balul sikerült üzleti számítás rántotta.

Az őszinte szót, tudjuk, nem hallják seholsem szívesen, legkevésbé talán a színes reflektorok és festett falak világában, ahol a legtulzotabb jelzők is elfakulnak, ahol nem túrnek mást, mint a hódolat szuperlatívuszait, a magasztalás bókjait, a teli kézzel való virágszórás s a teli szájjal való dicsériadát. Ha a direktor urak tőlünk is ezt várják, akkor inkább ne is olvassák tovább ezt az irásunkat.

Eredeti szándékunk szerint egyáltalán nem akartunk elébe harangozni az új szezonnak. A színházat ugyanis, mint önök ezt igen jól tudják s nem egy esetben meg is érezték, a mult évadban kikapcsolták e lapok a nyilvános megbeszélés köréből, nem öletszerűen, hanem nagyon is átföntoltan, — egyrészt magassabb szempontból: az irodalom és a művészet tisztaságának megóvása végett, másrészt a színiigazgatók javára, — bízvást mondhatjuk így, — mert bizony a mi kritikai mérlegünk az esetek túlnyomó részében nem őjeljük billent volna. Nem foglalkoztunk színházi dolgokkal, nem méltattunk sem eredeti, sem külföldi bemutatókat, mellőztük az ugynevezett nagy szerepek és a vendégjátékok megvitátását is, mert fájdalommal kellett látnunk, hogy a magánszínházak irodáiban vagy naiv műkedvelősködés, vagy rosszhiszemű publikumfogyósítás irányítja a műsort, amint-hogy aztán a folytonos, mondhatnánk: szünni nem akaró válságok ezt a mi bal-

sejtelmünket igazolták is. Azt a könnyedén odavetett argumentumot, amely egyúttal a bukott vállalkozók száználmas önvizsgálata szokott lenni, hogy tudniillik szegény publikummal nem lehet színházat megtölteni, alaposan lecáfolta néhány nagyhatású hangosfilm sikere, azt bizonyítva, hogy a közönségnek igenis van pénze jó és kellemes szórakozásra. Csakhogy... csakhogy olyan szellemi és lelki táplálékot kell nyújtani neki, ami a nagy tömegek csalhatatlan kritikai érzékét kielégíti. Nem, nem a közönség volt szegény, hanem a színiigazgatók túlnyomó

utmutatást, a mi kalauzolásunk mellett szeretnének járni a pesti színházak (számra nézve elég tekintélyes) birodalmában. Ezeknek a jóhiszemű, lelkes olvasóinknak a kívánságára vesszük kezünkbe a tollat s mikor a fővárosi színiigazgatókhoz intézzük sorainkat, egyben nekik is kimerítő választ adunk.

Mint mondtuk, álláspontunk változatlanul, hajszálnyi eltérés nélkül a régi: irodalmat, jóízlést, hamisítatlan művészetet, magas színvonalat és a nemes hagyományok ápolása mellett minden becsületet új szellemi törekvés előmozdítását várjuk vezető színházainktól. Szavak, megint csak szavak, — fogják erre mondani némely színházkörnyéki cinikusok ama bizonyos harsány kulisszabömbölnők, akik collstokkal a kezükben mércsikélik a jeleneteket, akik a »sláger« vesszőparipáján nyargalva, mindent feláldoznak a karzat üvöltéseért s akiknek üzleti politikája odáig bátorított fel néhány megszádlult színpadi »sztárt«, hogy egyikük merészen kijelentette, hogy »a szerző ur egészen fölösleges, ha ő játszik«, mert »ő ugyanis azt csinálja a szerepével, ami neki jól esik«, helyesebben: amitől ő nyiltszíni tapsokat vár. Tháliának ezeket a kupeceit (mindegy: nadrágban vagy szoknyában járnak-e) könyörtelenül el kell némitani, mint ahogy a kufárokat kergették ki az Istenházból s ha erre a munkára a színiigazgató urak meghunyászkodásból vagy

Szerelem ~ Házasság

A természet és művészet szépségei felébresztik bennünk annak emlékét, akit igazán szeretünk.

(Stendhal)

*

Az emberek szemében nincs az életnek boldogítóbb és nagyszerűbb megnyilatkozása, mint a szerelem, de nincs még egy olyan érzés, aminek a nevében annyit vétkezének és annyi ostobaságot követnének el, mint a szerelem.

(L. de Langle)

*

Ha a férfiak csak tizedrész annyi gondosságot fordítanak házasságukra, mint amennyi gondossággal járnak el üzletkötéseikben: a legtöbb házasság boldog volna.

(R. Haas)

*

Minden nő rejtély, de ennek a rejtélynek megvan a megoldása is: a férfi gyöngédsége.

(Nietzsche)

*

Meddig vagy fiatal? Amíg van, aki szeret...

(Diana grófné)

*

Könnyebb szerelmesnek lenni, mint férjnek; mint ahogy könnyebb gáláns bókokat mondani néha-néha, mint állandóan szellemesnek lenni.

(Balzac)

többségének, — csaknem kilencven százaléknak, — leleménye, fantáziája, sőt az izlése volt a szegénynél is szegényebb. S bár az új évad néhány új embert talál a színházak őrszemein, nem látunk nyomosabb okot arra, hogy tavalyi álláspontunkkal szakítva, a színházak dolgaival behatóan foglalkozzunk. Inkább a magunk felfogásának tisztázása végett tartjuk szükségesnek ezt a nyílt levél formájába öltöztetett elmefuttatást, kellő regárdal több olvasónk iránt, akik azzal a kérdéssel kerestek föl bennünket, hogy a jövő évadban óhajtunk-e színházi dolgokkal foglalkozni, mert egy idő óta teljesen tájékozatlanok, nem tudják, mi után igazodjanak, s tőlünk várják az

kényelemszeretettől nem vállalkoznak és ha a sajtó túri ezt a rothadt állapotot, akkor megint csak a megföllebbezhetetlen közönség fogja kimondani a megsemmisítő verdiktet. Vegyék tudomásul a színházi vállalkozó urak: a színpad első ura és parancsolója az író. A szerző. A színház ősidőktől fogva a szellem hajléka. Az író illeti tehát az elsőség. Rendező és színész hozzá kell hogy alkalmazkodjék. Ők csupán tolmácsai, — értsük meg jól: interpretálói, — az író, a költő gondolatainak, akarásának, szándékának. Az író szelleme egységes lélekkel hassa át a színházi produkciót, amelynek nem szabad széthullania partikuláris érdekek, személyi igények, fullánkös intrikák, kicsinyes

maliciák és még százféle alacsony indok miatt. Az írótól viszont a legjobbat, legszébbet, legművészebbet követeljük. Ha nincs új csillag, jó a régi is. Nem szülhet minden évszázad egy Shakespeare-t, Hát még minden új szezon! És ha győne a friss termés, méltóztassanak belenyulni a színházi könyvtár hátsó rekeszeibe, — találnak ott igazi értékeket, ragyogó kincseket. Egy kis portálanítás, egy kis csi-szolás — és megvan az annyira sóvárgott irodalmi siker. Százszor inkább egy remek Pailleron, Dumas, Hauptmann, Calderon, Ibsen (vagy zenés daraboknál Offenbach, Audran, Suppé, Lehár, Strauss, Kálmán), mint egy »blöffös«, irodalmiatlan, pláne kiferdült izlésű modern színmű vagy értéktelen, álmosító zenésjáték.

Őnök is olvassák nyilván a német és francia lapokban, hogy a legnagyobb nyugateurópai színpadok egymásután ujjtják fel a múlt századvég nagy prózai és zenés sikereit. A németek persze a germán, a fanciák a gall szellem nagyjait elevenítik fel.

Nekünk is vannak kiváló dráma-íróink és komponistáink, akik megérdemlik haló porukban, hogy reprezentáló műveikről lefújják a feledés porát és felújítsák azokat. Szerencsés újra-rendezéssel, kitűnő szereposztással legalább annyi eredményt várhatunk tőlük, mint mesterkéltnél, olcsó hatásokra vadászó, könnyű fajsúlyú modern daraboktól. Ami persze nem jelenti azt, hogy az eleven irodalommal ne a legszorosabb kontaktust keressék és tartsák fenn színházaink. Sőt. Minden tehetségesnek ismert író, aki eddig színpadon nem próbálkozott, buzdítaniok kellene az igazgató uraknak, hogy irjanak, dolgozzanak és szeretettel, szakértő támogatással egyengessék útjukat a rivaldák elé. Etnyűtt, százszor kifacsart témák színpadi ügyeskedőivel, a szemfényvesztő technikusokkal szemben azoknak a verbéli íróknak kell előnyt adni, akik a mai élet nagy problémáihoz bátran, okosan, lelkesen és mindig izléssel nyulnak, feltárva előttünk a most forrongó, vajudó társadalom ezer és ezer változattal szolgáló rétegeit. Mikor irodalmat kérünk a színpadon, elsősorban erre gondolunk. És mikor művészetet sürgetünk, a személyi kultusztól mentes selejtezést várjuk a sztárok és ál-sztárok világában. A színész urak és színésznő öngnagságák nappali ügyeinek tökéletes elmellőzésével.

Ha a jövő évad arról győz meg bennünket, hogy az igazgatók az irodalom, a művészet és a jóízűs útján haladnak, ismét megnyílnak hasábjaink a színházak előtt.

Ezt feleljük a mi kedves érdeklődő olvasóinknak és ezt izenjük a buda-pesti színigazgatóknak. Tökéletes őszinteséggel, minden fentartás és hátsó gondolat nélkül.

Hogy őrizhető meg a szerelem...

Recept a férjek számára, amelynek segítségével feleségüket mindig szépek fogják látni

Az okok, amiknek következtében egy nő már az első találkozás alkalmával megnyeri tetszésünket: titokzatosak és különbözőek. Néha a szépség az, ami lebilincsel, máskor a szellemesség vagy pedig az érdekesség. Sokszor csodálkozik el az érdektelen néző, aki megfigyeli egy ilyen szerelem megszületését:

— Nem értem a dolgot... Ez a férfi legalább százszor különb, mint az a nő... Mivel tudja mégis lebilincselni?

A szerelem megszületésében a kisértő motívumok talán még fontosabbak, mint a személyiek. Egy tavaszi este, egy izléses ruha, egy hang csendése vagy egy érdekes gesztus: két életre vagy elhatározó jelentőségűek lehetnek.

Egy estére tetszeni és hódítani: semmi! A szerelemnek tartósnak kell lennie. Az érzelmek elkopásának törvénye erős és hatalmas törvény. Sokszor fordul elő, hogy valaki azt az arcot, amelyet a legszebbnek tartott, három, négy vagy tíz év múlva egykedvű közönnnyel, sőt egyenesen unalommal nézi.

— Milyen szép a maga felesége! — mondják az idegenek.

— Igen, — feleli büszke egykedvűséggel a férj, de ő maga már egyáltalán nem látja szépek.

Még a műveltség, az intelligencia varázsa is megszűnik bizonyos idő múlva. Minden embernek van egy sajátos birodalma, egy szellemi kincsháza, amit élete folyamán a saját-maga számára fölépített. A szerelem első idejében aztán ezeket a kincseket tékozlóan pazarolni kezdi.

Rövid idő múlva minden értékeset és szépet elmondott már. A kezdődő szerelem lángja szétröppenti az összes szellemi rakétákat és a kincseskamra kiürül. A sok csillogás után bekövetkezik az unalom és hallgatás. Férj és feleség mindketten a legjobb akarat-tal tetszeni akarnak egymásnak, de meglepetéssel és szomorúan eszmélnék rá, hogy erre már képtelenek. Kezdődik a fáradtságos, sőt veszélyekkel telt együttélés. És akkor megjelenik egy idegen — akár nő, akár férfi — az ismeretlen, a gazdag, aki még nem tékozlta el kincseit. Hogy lehet felvenni a küzdelmet egy ilyen »varázsló« ellen?

A receptet könnyű megírni, de nehéz végrehajtani. Minden áron újjá kell változnunk! A legszebb asszony sem tetszik állandóan, ha

mindig — egyforma. Ha meg akarja előzni, hogy másvalaki kerüljön a helyére: neki kell — mássá lenni. A házastársakat, akik folytonosan együtt és egyedül vannak, lassan, észrevétlenül behálózza a szerelem leggyilkosabb ellensége: az unalom. A legszenvedélyesebb szerelem esetében is az egyetlen orvosság: a szellem bizonyos fokú titokzatos függetlenítése és a személyes cselekvési szabadság megőrzése.

Ha a férj és a feleség mindig ugyanazok közt az emberek között ugyanazokat a dolgokat látják, ha a feleség szellemi tápláléka teljesen a férjétől függ: mivel lephetik meg és mivel boldogíthatják egymást az ilyen boldogtalanok? Sok boldog házasságot láttam, ahol férj és feleség a maga külön helyén dolgozott egész nap, este aztán kölcsönösen örültek, ha beszámolhattak egymásnak a tapasztalataikról. Azok a házastársak pedig, akiket a gazdasági helyzet nem kényszerít ilyen életmódra, legyenek elég őszinték és bátrak, hogy néha-néha — váljanak el egymástól. (Nem való-perről beszélék!) A házassági szabadság épp oly szükséges, mint az iskolai vakáció. Az a férj, aki megismeri az üres lakást, a magányos esték keserű melábját: hamarosan vissza fogja kívánni élettársát, akinek elutazása pedig örömmel töltötte el szívéit.

Egyébként nem is fontos, hogy ezek az elutazások tényleg megtörténjenek. Vannak »képzeltbeli« elutazások is, amelyek hasonlóan jó eredménnyel járnak. Az asszonynek értenie kell ahhoz, hogy olvasmányai-ból vagy álmaiból egy új világot varázsoljon maga körül. Meg kell tanulnia, hogy szavakkal le is tudja festeni azt, amit látott. Ezzel megszerzi magának azt az örömet és boldogságot, hogy azok a szemek, amelyek már egykedvűen és unalommal tekintettek rá, újra a régi kedves csillogásban fognak fényleni.

Így győzedelmeskedik a szerelem a legnagyobb ellenségén: a megszokáson. Időnkint szülessünk újra saját magunk: ez az állandó szerelem első — de egyúttal legnehezebb — törvénye!

Találkozásom az örökifjú amerikai nővel

Európában, amelynek sikerült kivívnia a »vén« jelzöt, elannyira, hogy a sokkal vénebb Ázsiára valami más jelzöt kellene kitalálni, úgy látszik, a nők is hamarabb öregszenek meg, mint a »legfiatalabb« világrészben, Amerikában. Az utazó sűrűn találkozik Itáliában, Svájcban, Franciaországban tipikusan angolszász nőkkel, akiknek arcáról bizony jó néhány tucat ősz tekint a szemlélore, de az alakjuk, a testtartásuk, a rugalmas járásuk meghazudtolja az útlevelbe írt életrajzi adatokat, — ha ugyan az amerikai nők odáig mentek az emancipálódásban, hogy az éveik számát pontosan bediktálják, illetve bevallják. Sok magyar embert, aki főleg a francia Rivierán és legfőleg Monte-carloban fordult meg, bizonyára megévesztette az angol és amerikai nők egyforma, bár árnyalatokban nagyon is elütő beszéde s így nem tud pontosan disztingválni az európai angol és az amerikai nő között. Az idősebb korosztályra gondolva, mi sem könynyebb, mint a kétféle típust fölismereni. Sok száz angol és amerikai nagymama vagy nagymamakorban lévő nő megfigyelése után bátorságot érzek magamban, hogy az ismertetőjeleket a következőkben foglaljam össze:

Az öreg angol nő rendkívül feltűnően kendőzi magát. Az arcbőr ráncait színes rizspor tölti ki, haját kinosan nyíratja és hullámoztatja, öltözködésében pontosan utánozza a párizsi félvilági hölgyeket. Ha megfordulsz utána, azt hiszed, a világ legszebb fiatal asszonya libeg ámuló szemeid előtt. Lábszárai oly finomak, bokái oly karcsúak, mint a legnemesebb angol paripáé. Termete nyulánk, fejedelmi, fejét büszkén hátravetve hordja s minden, ami rajta van, valóban fejedelmi. A legjobb, legmodernebb ruhák, kalapok, drága szőrmék, gyönyörű cipők, — csak úgy árad róluk az ízlés, a gondozottság, röviden: a gazdagság. Ha aztán elébe kerülsz, valósággal megfagy a vér az ereidben. Vastag barázdák az arcon, az esetleg szabadon hagyott homlokon, megtört szemek, fáradt tekintet... meghatórom, amely valamikor bástya és vár-fok volt. És nagyon sajnálnád őket, ha hirtelen nem jutna eszedbe, hogy odahaza, szegény hazádban, rongyokkal takarózik sok-sok ezer özvegy-asszony és ha nem nyílna a szivedbe, hogy a magyar nő ötvenéves korában fáradtabb és megtörtebb, mint ezek a hatvanöt-hetvenéves angol matrónák. Legfeljebb kevesebb ránc van az arcán, színes púder pedig semmi.

És most: az amerikai nő, már mint az öregje. Külsőre, termetre nem olyan rugalmas és karcsú, mint európai fajrokona, bár ezt a rokonságot az amerikai bevándorlás és a fajok folytonos keveredése sok tekintetben illuzóriussá teszi. Ezek között már szép számmal találhatók alacsony- és középtermetűek, erősen molették, akárcsak a mi alföldi és dunántúli asszonyaink, de a vezetőtípus határozottan a magas növésű, sovány, amellet arcban telt amerikai nő. Nagy általánosságban: kellemesebb az arckifejezésük, mosolygósabb a tekintetük, mint az idősebb angol nőké. A ráncok sem olyan szembetűnőek, talán azért, mert nem kendőzik őket, tehát nem hívják fel rá a figyelmet. Az öreg amerikai nő idejéből talán csak tizedrésznnyit von el a kozmetika, mint angol nővéreből.

Az öltözködésük is egyszerűbb és föltétlenül praktikusabb. Csaknem kivétel nélkül szövetruhát hordanak nyár derekán is, világosabb színt ritkán találni. Egy dologban majdnem egyformák: szinte valamennyinek kitűnő fogaik vannak, csak hogy ezek a fogak egytől-egyig hamisak. Nem látni foghíjas öreg amerikai nő, de még olyant sem, akinek aranyfoga van. A műfog megtévesztésig hasonlít a természetes foghoz, ami az amerikai fogászat fejlettsége mellett az ottani nők nagy jólétét is bizonyítja. A nagy tengeren túl sem drágább a fogorvos, mint nálunk, csak épp hogy ott meg is tudják fizetni.

Statisztika beszél róla, hogy az Európába látogató amerikaiak túlnyomó része asszony, még pedig előrehaladottabb korú, főleg özvegyasszony. Mikor nagyobb hajókirándulást tettem a vierwaldstötti tavon, egy csoport amerikai nő forgatgába kerültem. Magam is hölgytársaságban lévén, könnyen ment az ismerkedés. Különösen egy magas, energikus arcú asszony vonta magára az érdeklődésemet. Ötvenötévesnek látszott. És most fogódzsanak meg szeretetreméltó nőolvasóim, mert olyasmi következik, ami legvakmerőbb álmainkban sem fordult elő. Mikor ez az amerikai nő, aki egyébként Kanada fővárosában él és az ura a legfőbb állami bíróság tagja, az unokáiról beszélt, megjegyeztem:

— Persze, a kicsik még nem jöhetnek ide Európába...

— Kicsik? — felelte. — Az egyik unokám most nősült, a másik, egy fiatal asszony, nemsokára mama lesz. Mért? Hány évesnek néz engem?

— Ötven... ötven... mondjuk... ötvenötnek.

Hangosan felkacagott.

— Hetvenkettő vagyok, uram, hetvenkettő.

(Könnyű ezt idegenben bevallani, — fogják nyilván mondani a nők. — Vallja be odahaza, Kanadában!)

Nos, ez a többszörös nagymama egyedül jött át Északamerikából és nem is először, nem is másodszor, hanem — huszadszor. Társaságban jött persze, hozzá hasonló korú asszonyokkal, akik minden nyáron ellátogatnak valahová. Az én kedves kanadai nagymama-ismerősömet főleg Keleteurópa és Ázsia érdekli. Egyedül Jeruzsálemben háromszor volt. Magyarországról, sajnos, kevés fogalma van. Mindössze annyit tud, ezt is a fiától hallotta, aki malomigazgató Kanadában, hogy a finom magyar liszt erősen konkurrál a kanadaival, meg hogy — Newyorkban két magyar szindarabot látott, mindakettő nagyszerű. Az egyik »Az ördög«, a másik »A hattyu«. Kedvet csináltam neki egy kis budapesti kiránduláshoz. Most már be van osztva az ideje, — mondta, — de jövőre ismét áthajózik »Júrop«-ba s akkor okvetlen megnézi — Velencét, Bécsét és Budapestet.

Hogy a világ csodáját, a lagúnák városát sem látta, bizonyos elégtételül szolgált nekem és kibékített a szomorú magyar sorssal.

Az amerikai öregasszonyok főleg a természet szépségei, az európai történelmi mult és a népszokások iránt érdeklődnek. Semmi elbizakodottság, semmi bántó fölény nincs a modorukban és a szavaikban. Látszik rajtuk, hogy munkás élet után a kellemes öregséget élvezik. Még pedig okosan. Ami pénzt gyűjtöttek, annak a kamataiból »megnézik egy kicsit a nagyvilágot«. Mindenesetre a legnemesebb szórakozás.

Az utazás édes izgalma ismeretek gyűjtésével, a lélek és az elme új meg új táplálékának megszerzésével kapcsolják össze. Tanulni lehet tőlük nekünk, európaiainak. Csak persze azzal a valamivel is kellene rendelkezniünk a példa hatásos követésében, amit ők röviden »dollár«-nak neveznek s aminek jómagyarán, fájdalom, »nines« a neve.

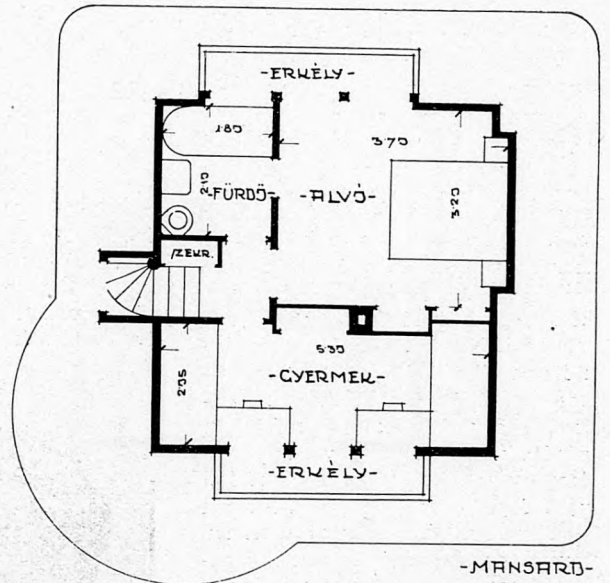
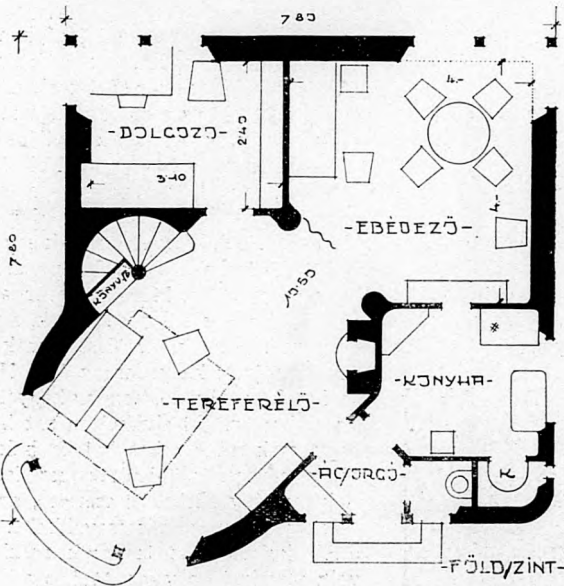
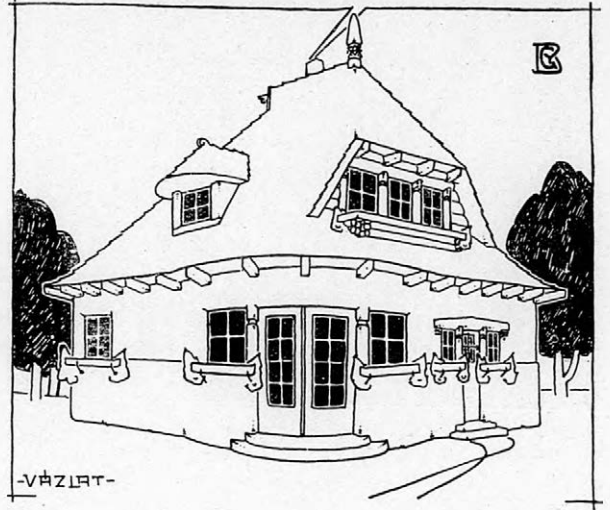
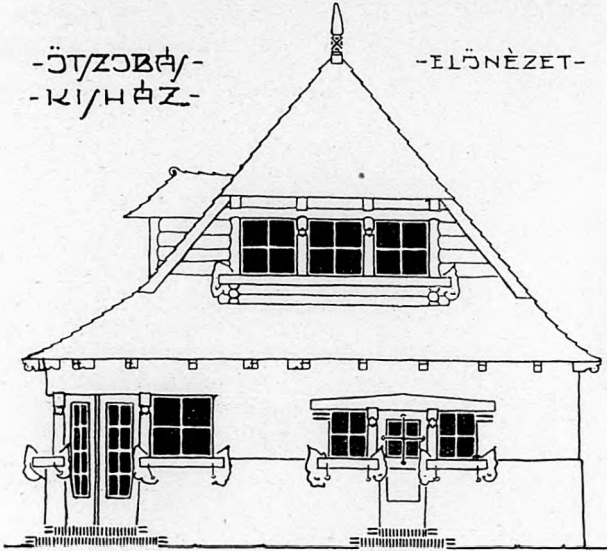
Bozó Gyula :

A családi otthon

Minden embernek veleszületett ősi törekvése, hogy azt a parányi kis teret, amelyet a Mindenható — lakóhelyül jelölt ki számára, minél szebbé és kellemesebbé varázsolja. Helyes lenne, ha ezt minden ember foglalkozása és társadalmi állása szerint tenné, hogy a szellem, mely benne lakik, nemcsak a berendezésre, hanem annak külsejére is reá üsse a nemzeti érzés bélyegét. Mert csak az a nép lehet életrevaló, boldog, amely fáját minden más-

még megvan az a hátránya is, hogy semmiképpen sem árulja el, hogy magyar ember tervezte, magyar emberek számára, magyar vidékek keretei közé.

Elgondolkozva a mai építési lehetőségeken s leszűrt racionális tapasztalatok alapján igyekszem előmozdítani, hogy minden vékonypénzű ember, kicsi, de saját hajlékához juthasson. Alaprajzom tehát tudatosan eltér a ma már régen idejét mult szokványos rossz beosztástól

Bozó Gyula építész tervei

nál jobban szereti. Van-e tehát magyar építészeknek szebb, lélekemelőbb feladata, mint ez: építményeiben feléleszteni egy magára hagyott, elcsüggedt nemzet hitét és önmagában való bizalmát. Sajnos, nálunk úgy szokták a terveket elkészíteni, hogy a renaissance, barokk vagy empír stílusáról lefaragják a »díszt« s marad a csupasz, semmitmondó váz. Vagy pedig a híres pallérstílust hívják segítségül, ami aztán épp olyan lelketlen, zamatnélküli, agyonkoptatott műtörténeti stílusmutatvány tervekhez vezet, mint az előbbi eljárás. Mert hiányzik belőlük a lélek, a rög lelke, a fény és a virágillatos napsugár. Ráadásul

családiház típusától. Terveim nagyvonalú egyszerűsége mellett is arra törekedtem, hogy minden zugát napfény, friss levegő és szín töltsse. Elhagytam minden felesleges lim-lomot, mindent gyakorlati célszerűséggel s csak a feltétlenül szükséges bútordarabokkal rendeztem be. Úgyelve arra, hogy a ház üzeme a legcsekélyebb fáradsággal bonyolódjék le. Nagyon fontos ez különösen ott, ahol a háziasszony kénytelen a legtöbb dolgot maga végezni.

Az ötszobás családi ház, mely mindössze 7.80 x 7.80 méter, összesen tehát cca 62 négyzetméter alapterületű.

Jobboldalt a ház eleven köntöséül szolgáló kúszórózsák alatt bújik meg a kis bejárati ajtó, amelyen át a 3—4 m² területű ácsorgóba jutunk, amely üntig elég; ez legyen házukban mindig a legkisebb, hiszen csak átsurranunk s legfeljebb csak kabátunkat tesszük le benne. Ezt követi a wc, majd konyha és az éléstár, amelynek rajzán a beépített szekrények jól láthatók. Most benyithatunk a 25 m²-es lakó- s egyben fogadóhelyiségül is szolgáló tereferelőbe.

Az ácsorgó-ajtóval szemben a lépcsőfeljáró, az alája beépített könyvszekrényrel foglal helyet. A mellette levő virágerkélyen egy pamlag, előtte dohányzóasztalka s néhány öblös fotóly. Ha pedig az erkély kétszárnyú aajtáját nyáron felnyitjuk, közvetlenül kiléphetünk kertünkbe. A tereferelőtől csak az ives falvállakra erősített függöny választja el az ebédezőt. S így egy kézmozdulattal estélyi fogadóvá, vagy akár táncteremmé alakítható. Fehérvirágos ablaka alatt van elhelyezve a koralakú asztal székkel, a balsarokban egy heverővel. A konyhával szemződös fal mellett helyeztem el a tálast, amelynek lapjára egy kis tolóablakon keresztül az étel és az elmosott edény tehető a szokásos körséta mellözésével. A feljáró lépcső melletti aijtón juthatunk be a dolgozóba a csendes munkálkodás színhelyére. Ablakos sarokban asztal székkel, mellette egy fotóly, irat-, könyvszekrény és egy pihenő. Az emeletre feljövét, a szülők hálójába, illetőleg a mellette levő fürdőbe vagy a gyermekek szobájába jutunk. Beépített ruha- és fehérműszekrényekkel. Széles, ajtóval kapcsolt napos ablakaik előtt hosszú virágos erkély húzódik meg.

Látható tehát, hogy az utolsó négyzetméternyi terület is matematikai pontossággal van kihasználva s könnyen kiszámíthatjuk az építési költségeket. Beépített terü-

let $62 \text{ m}^2 \times 5 \text{ m}$ (átlagos magasság) = 310 m^3 á 35 P. Tehát összesen 10.850 pengőért építhető fel.

A második terv egy egyszobás komfortos nyaraló vagy hétvégi házacskó, amely azonban bátran állandó lakásul is szolgálhat. Különösen ha figyelembe vesszük, hogy már potom 4—4500 pengőért bárhol felépíthető. Kertből a jobboldalt elhelyezett tornácra jutunk, ezt egy kis előtér követi. Jobboldalt a wc és a pincelejáró van elhelyezve. Baloldalt a szobába nyithatunk. Itt a fix ágyak helyett a falfülkében elhelyezett s éjjelre kivethető pamlag szolgál kettős ágynak, melynek alsó fiókos részében helyezzük el nappalra az ágyneműt. Szobából a fürdőn át — az előtérből is megközelíthető konyhába s onnan a kamrába juthatunk.

Mindkét ház fűtése a konyha takaréktűzhelyében elhelyezett központi melegvízfűtéssel történik. Ez sokkal olcsóbb, mert így a főzés melege sem vész kárba, mivel állandó tüzenél felmelegített vizét felhasználhatjuk főzéshez, mosogatáshoz vagy fürdéshez s ami a legfontosabb, hogy egy szobára való szénnel az egész 3—5 szobás kis házunkat kellemesen tudjuk fűteni.

Utójára hagytam a ház elhelyezését a telken, mint ami a fentiekből szinte magától adódik, mert a ház alaprajzát, legteljesebb mértékben az égtájak határozzák meg. Ha szélesebb kertünk van, helyezzük házunkat lehetőleg a telek északnyugati sarkába. Hiszen nem a mutatós utcai homlokzat, hanem a belső családi érték, a boldogság a fontos. Helyezzük házunkat lehetőleg a telek hátsó részébe, hogy még előtte helyet találjunk néhány színes, tarka-barka parasztvirágnak. Falán kúszórózsák és a délignyíló »hajnalka«. Okos kis ablakaiban és tornácának könyöklőjén színes muskátlik illatoznak.

Szemtől ~ szembe

FÖLDÖNTULI MOSOLYT láttam a napokban egy hófehérhajú asszony szelid arcán. Ott ült szegényke egy körüti villamosmegálló előtt a padon, mellette egy nálánál is öregebb férfi. Sietős utam volt, mégsem szálltam a kocsira, — annyira vonzott ez a festő ecsetjére méltó, andalítóan szép és szívbeemarkoló kép. A fehérhajú asszony mosolya mintha láthatatlan ezüstfonálon a hetedik szférába himbálta volna a hétköznap munkájába fásult lelkemet. Éreztem, ahogy felengesztelődik bennem minden keserűség, valami varázs játszadozott velem, égi varázs, nem e földről való. S amint néztem-nézdégéltem azt a jóságos, megbékélt asszonyi tekintetet, egyszerre csak megakadt a szívem verése. A szem, amelyből a szépség és szeretet mosolya kivillant, üres volt. Fénytelen és élettelen. Meredten néz felém és mosolyog, de nekem nincs kedvem mosolyogni, elhomályosul a szemem, könny kezd karcolni a torkomat... Kihúnyt tűz, kilobbant fény, világtalan szemek... A csontom velejéig meghatódottan álltam ott, amikor egyszer csak látom, hogy az öreg férfi gyöngéden megsimogatja a holt szemű matróna kezét és hozzáhajolva, megkérdezi tőle: nem szomjas-e, nem akar-e valamit?

A fehérhajú asszony mosolyogva ingatta a fejét, de szomszédja csak folyton nógatta, hogy nincs-e szüksége valamire. S az én szívemet nagy melegség árasztotta el. Ez az érzés, amely a gyermek szívét borítja el, amikor Meseországban járva, sárkányokkal viaskodó lovagról olvas, aki a szorongatott királyleány segítségére siet. Annak a derék, csupa-szívű öregúrnak a gyöngéd figyelme

Ninon de Guy, amerikai filmszínésznő

visszabüvölte első ifjúságomat, amikor még hinni tudtam emberi jóságban és hűségben. S elgondoltam: miért van az, hogy a látók szeméből csak nagyritkán villan ki az a csodás, engesztelékeny mosoly, amely ennek a világtalan asszonynak az arcát a szentek glóriájával övezi és mért van az, hogy a segítségre nyujtott kezét közőny és szívtelenség veszi körül, hogy elmegyünk egymás mellett, mintha más világban élnénk, hogy részvétlenül, hideg vállvonogatásnál nem jut egyéb a gyengéknek, a szálnalomraméltóknak, az elesetteknek... Azt mondjuk: kegyetlen az élet. Nem, az élet Istentől való, nem az kegyetlen. Az ember az, aki elvakultan azt hiszi, hogy csak más érhet baj és baleset, pedig egyszer mindenkire sor kerül. A keresztény felebaráti szeretet, amely más formában és más szavakkal a legősibb kultúráknak is egyik sarkköve volt, újra kell hogy meghódítsa a lelkeket. A szeretet kezdete: a türelmeség. Aki türelmes, az megértő. Aki megértő, annak a szíve befogadja a szeretet ígését. Emberek, legyetek türelmesek és megértők egymás iránt, mint ahogy az az agastyán a körüti padon türelmesen ismételtette segítséghezó készségét a világtalan matrónával szemben, mint ahogy a látó öregember megértette a vak öregasszonyt. Szeretni kell a türelmet és a megértést, ha azt akarjuk, hogy bajunkban és viszontagságok között bennünket se hagyjanak el az emberek.

MAGYAR IFJUSÁG LAPJA

Egy pár szó az olvasóhoz

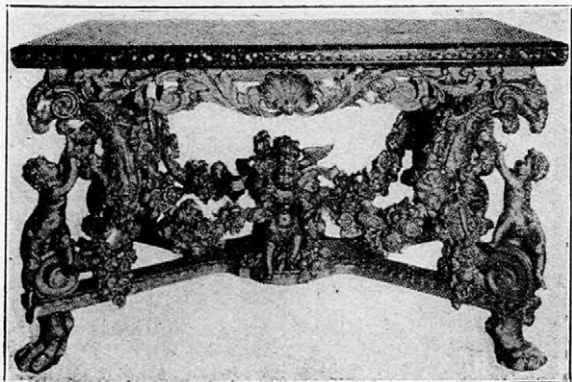
Mikor ezzel a rovattal a Főszerkesztő Úr megbízásából a magyar ifjúság elé lépek, nem kívánok, nem kérek egyebet, minthogy úgy fogadjanak, ahogy én most elindulok: szívem teljes szeretetével, lelkem minden jóindulatával, azzal a buzgalommal, mely egy idősebb jóbarátot tüzel, ki szeretne fiatal barátaival együtt tanulni, együtt látni, hallani, együtt utazni abban a csodálatos tartományban, hol a szépség hervadhatatlan virágai, a tudás mindig frissen megújuló hajtásai, a nemes és emelkedett érzések végtelenbe nyúló skálája vár bennünket. Azt szeretném, ha nem tekintenének egyébként, mint egy idősebb kalauznak, aki nem akar sem érzésükhöz, sem gondolataikhoz, véleményeikhez erőszakosan tolnakodni. Nem akar egyéb lenni, mint szerény, de tapasztalt útmutató.

Hogy megtalálhassuk az utat, melyen haladnunk kell, mindnyájan induljunk el keresésére. Elsősorban nekem kell elindulnom, de az én utam nem sokat ér, ha ifjú barátaim is nem jönnek felém. Felém kell jönniök bizalmukkal, szeretetükkel, azzal a hittel, hogy olyan valaki nyújtja feljűk kezét, ki élete egyik főörömeinek tartja, hogy íme most az ifjúsághoz szólhat, élete egyik legnagyobb beteljesedésének, hogyha nem fog hozzájuk hiába szólni.

Azért arra kérem az én kedves, fiatal barátaimat, hogy ha mondanivalójuk volna, ha valami felől útbaigazítást szeretnének, ha valamerre elindultak és nem látják világosan a célhoz vezető utat, valamiképpen eltévedtek és haza akarnak jutni az igazi ösvényre: forduljanak bizalommal és szeretettel ahhoz az igazi baráthoz, aki szeretettel nyújtja feljűk kezét. A Magyar Ifjúság Lapja minden tekintetben a magyar ifjúságé és aki itt beszél, csak addig tartja igaznak és hasznosnak hangját, míg mondanivalói visszhangot vernek a magyar ifjúság szívében.

LAGERLÖF ZELMA

Lagerlöf Zelmáról szeretnék ma beszélgetni ifjú olvasóimmal. Az asszonyíróról, kit egész Svédország ünnepelt az elmúlt hetekben. A hetvenkét évét most betöltött írónő úgy fogadta hálás nemzete hódolatát, mint egy uralkodó fejedelemszónya. Lagerlöf Zelma maga is érezte, hogy mind az az elismerés, ünnepeltetés, mely alakját most, élte alkonyán át beragyogja, méltán megérdemelt jutalma egy művészetében és emberi mivoltában mindenképpen tökéletes életnek.

XV. századbeli faragott fa-asztal

Mert az írónő neve Svédországból diadalmasan felrepült és keresztülzárva hazájának határain, dicsősége, híre-neve bejárta az egész kultúrvilágot. Harmónikusabb, szebb írói pályát az övénel elképzelni sem lehet. Hogy fiatal korában nagy és keserves küzdelmei voltak, mint csaknem minden igazi tehetségnek, az csak növelte erejét. De aztán egyre nagyobb táborra növekedett olvasóinak serege és a népszerűség mellett övé lett a hivatalos irodalom, a nagy világtekintélyű esztétikusok elismerése. A dísz-

Hálószoba-részlet

doktorságtól kezdve a Nobel-díjig minden kitüntetéssel elhalmozták.

És ennél a Nobel-díjnál meg kell állnunk egy kicsit. Mert méltóbbat nem igen találhattak volna e világjelentőségű kitüntetésre, mint a svéd írónőt. Kivált ha tekintetbe vesszük, hogy milyen intenciók vezették az alapítót, Nobel Alfrédot, mikor Európa legnagyobb vagyonát olyan alapítványokba fektette, melyek kizárólag a béke ügyét szolgálják. A Nobel-díjat, mely nemcsak Európa legnagyobb kultúrértékei közé emeli a kiválasztottat, de egyben tehermentesíti egyszer s mindenkorra minden anyagi gondtól, csak olyan tudós, vagy író kaphatja meg, akinek munkássága teljes mértékben a háború elleni harc volt és az általános lefegyverezés eszméjét szolgálta. És aki ezt a gigantikus méretű alapítványt tette — dinamit- és lőporszergyártással kereste össze Európa legnagyobb vagyonát. Élete — csodálatos, hogy igazi író regényben fel nem dolgozta — a legérdekesebb, legizgatóbb történetek egyike.

A Nobel-alapítvány megalapítója, Nobel Alfréd, 1833-ban született Stockholmban. Amerikában végezte egyetemi tanulmányait és mikor a krími háború idejében visszatért Európába, minden erejét, képességét a robbantó anyagok tanulmányozásának szentelte. Rengeteg gyárat épít, ezeket egy trösztben egyesíti. 1861-ben adja be szabadalmi kérvényét a »biztos nitroglycerinről«. Mikor sikerül az dinamit előállítását tökéletesen tenni, még több találmányát szabadalmaztatja. Ezek között a leghíresebb és legendás vagyonának megalapozója: a füstnélküli lőpor.

Magánélete nagyon szerencsétlen. Szerelmes volt egy fiatal leányba, akit családi körülményei elválasztottak tőle. Nobel sohasem tudott vigasztalást találni. Tudományos munkálkodásba, találmányaiba temetkezett és a legzárkózottabb életet élte.

És a legirtózatosabb gyilkolászerek feltalálója és gyártója, vagyona kamataiból a tudomány és irodalom kiválóságai közül azokat akarta jutalmazni, akik legtöbbet tettek az emberi jólét a béke érdekében. Különös, rejtelmes lélek, még találgatással is nehéz hozzá közelíteni.

A Nobel-díj jutalmazottai között is első helyütt áll a svéd írónő: Lagerlöf Zelma. Hervadhatatlan írásai nem is a nagy

munkái között keresendők. Leghíresebb regényének »Gösta Berlingnek« vannak csodálatos lapjai, de az egész munka nem harmonikus és a szerkezetnek teljes hiánya megbontja művészi élvezetünket. Ellenben felejthetetlen irodalmi élmény mindnyájunk számára: A kis Nils Holgerson csodálatos utazása, melyben az író állatmese alakjában mondja el, mit gondol az emberek társadalmi egyesüléséről, szokásairól, törvényeiről. A forma nem egészen új, de amit Lagerlöf Zelma mond, az egy nagy poéta és sokat gondolkodó, vívódó ember tűnődése, az élet és annak különös rejtelmei felett.

Fenséges magasságban emelkednek fel előttünk Lagerlöf Zelma Krisztus-legendái. Maga az, ahogy Jézus Krisztus születését elmeséli, a legszebb művészi dolog. Mikor ama szent éjjelen meghalt a gonoszság a szívekben és a tárgyokban. A bot nem ütött, hiába emelte fel a gonosz és a kard nem ejtett sebet, hiába akart vele ölni a gyilkos. A farkas békésen szunnyadt a bárány mellett és a tűz nem égetett, hiába vette meztelen tenyerére az ember, a csillag pedig ott ragyogott a jászol felett.

Vagy a három király vándorlását meséli el egészen új formában.

Hatalomért, kincsért, mindentudásért indult el a három hatal-

mas király, hogy az új világ fejedelme előtt hódoljanak. Ám a csillag nem vezeti el őket a szent helyre, merthogy hamis kívánságok égnek szívükben. Mikor aztán testük összeroskad a fáradságtól, lelkük teljesen reménytelen lesz a szomorúságtól, akkor — akkor kigyúl felettük az utat mutató csillag és most megértik, hogy Az, aki eljött ezen a szent éjjelen közénk, az nem kincset, nem hatalmat, nem hívságos tudást hozott a földre, hanem a megváltó Szeretetét. Megacéloódik a lelkük és mint fent az égen a bethlehemi csillag, úgy gyúl ki lelkükben az igaz hit csillaga. És elindulnak, hogy hódoljanak a jászol előtt, hol az új világ királya szendereg.

A svéd írók írásai mindig a legmagasabb esztétikai és legfenségesebb rendű erkölcsi értékekért harcolnak. Élete mindenképpen méltó volt műveihez. Írásai már azelőtt vagyonoossá tették, mielőtt a Nobel-díjat megnyerte volna. Egyik falusi kastélyát írónk számára rendeztette be. Ha valamelyik svéd írók valami nagyobb munkán dolgozik és ehhez nyugalom, csend, béke és elvonultság kell, lemehet Lagerlöf Zelma kastélyába, ahol mindennel ellátják, míg munkáját befejezte.

Így él Svédország nagyszonyja, késő öregkorában is tovább dolgozva munkáin, melyek Isten dicsőségét és embertársai épülését szolgálják.

ASSZONYKEZEK

Asszonykéz szakította le a bibliai paradicsom almáját, de asszonykéz tartotta a világ Megváltóját is. Mindig és mindig asszonykéz volt az, amely áldón, vagy szerencsétlenséget hozva belenyúlt az egyes emberek és a népek életébe, amely finom ujjával a katasztrófa elszakíthatatlan hálóját szötte, vagy pedig szeliden eloszlattott minden félreértést, amikor a férfiokosság már egyebet nem tudott, mint a gordiuszi esomónak karddal való kettévágását.

Áldás, vagy átok buvik meg minden asszonykézben. Hány asszony van, akinek szörnnyű keze más emberek boldogságát tépi szét, ha azt hiszi, hogy az ő érdeke ezt követeli meg. És vannak asszonykezek, amikben mindig láthatatlan korbács suhog, amellyel férjüket és környezetüket a kétségbeesésig hajszolják.

És vannak — fájdalom — olyan asszonykezek is, amelyek keményen és gúnyosan ajtót mutatnak, ha egy szegény kopogtat be almizsnáért.

Pedig az asszonykéz áldozati edény legyen, amely soha ki nem ürül és amál ajándékozóbb, minél nagyobb szükség van a segítségre. Szükség van erre a szívből jövő ajándékozáásra, egy-

szeralamizsna, másszor bátorítás, harmadszor pedig biztató kézfogás formájában. Minden gyermeknek azzal az érzéssel kell belekapaszkodnia édesanyja kezébe, hogy tanács és segítség, megértés és részvét simogatja meg és megmutatja neki azt a biztos utat, amely a gyermek szeme előtt a titokzatosság homályába rejtzőzik. Ha zúgni kezd fölötte az élet vihara, ha csalódások és fájdalmak érik: utolsó menedéknak és orvosságnak ott van a gondos, segítő, gyógyító anyakéz.

Asszonykéz ápolja a virágot, amely az otthon ablakaiban üdit föl friss színeivel és asszonykéz ápolja a gyermeket, az otthon kertjének legféltettebb palántáját. Asszonykéz simítja le a férfi arcának ráncait, ha fáradtan megtér a munkájából. Az a férfi, aki jóságos asszonykézrel hagyja magát vezetettetni az élet útjain, rátalál a derűs, harmónikus boldogságra. Mert az asszonykéz gyöngye és finom, ha szeretetre van szükség és erős, bátor, ha úgy fordul a kocka. Az asszonykéz átveszi a beteg, vagy halott családfő szerepét, hogy a kis hajó zátonyra ne kerüljön és ne fulladjon bele a viharos hullámokba. Emberek, ne csak

a fehér, ápolt asszonykezet becsülnétek és ne tekintetek megvetéssel a munkában feltört, fáradt asszonykézre. Lányok, segítetek anyátoknak, ha esetleg ujjacskátok veszteni is talál szépségéből. Ápoljátok a kezeteiket, ha módotok van rá, de ne feledjétek, hogy a szépformájú, finom kéz még egymagában nem hoz áldást. Olyan csak, mint egy iratlan, semmitmondó és semmit nem jelentő levélpapír...

Csak az olyan asszonykéz érdemli meg a tiszteletet és hódolatot, amelyik dolgozik, ha kell, áldást hoz, ha borús az égbolt; ápol és simogat, ha szükség van rá, de meg is ragadja a kormányrudat, ha vihar jön és hiányzik a kapitány...

Volt egy asszony . . .

*Volt egy asszony, őszes hajú, sápadt arcu,
vált valaha régen.*

*Valami mély, titkolt bánat, szomorúság
ült a két szemében.*

*Elnyűtt, öreg imakönyvben lapozgatott,
ha eljött az este*

*S ha egy préselt virághoz ért, ráhullott egy
keserű könnyecseppje . . .*

*Sok idő telt el azóta, nem él anyám,
csak az emléke.*

*Az az áldott szívű asszony elment innen,
mindörökre vége . . .*

*Reámhagyta a legdrágább, legkedvesebb
kincsét: imakönyvét . . .*

*Csókjaimmal én szárítom minden este
sok-sok elsirt könnyét . . .*

(Keszthely)

Gergelyffy Gábor

Házi kozmetika

A serdülő kor szépséghibái

Irta: Dr. Földes Miklós kozmetikus orvos

Fiúknál kamaszkornak, lányoknál bakfiskornak szokás nevezni a serdülő kort. Jellemző az élet ez időszakára, hogy a szervezet nagy változásokon megy keresztül. Mindkét nembeli serdülőknél megváltozik a hang. Fiúknál többek közt az állon a szőrzet jelenik meg. Lányoknak az eddigi fiús formái teltebbé válnak és nőies jellegűt mutatnak. Bizonyos mirigyszervek működése indul meg e korban és ez a folyamat áthangolja az egész szervezetet. A fokozott mirigyműködéssel az arc és a test más felületén lévő faggyumirigyek is fokozatosan működnek és az arra hajlamos egyéneknek megjelenik a serdülő kor már köztudatba ment szépséghibája, a mitesszeres és pattanásos arc. Gyakran a hát és mell erősen zsíros bőre is tele van kisebb-nagyobb pattanásokkal. A mell és hát bőréről úgy tűntetjük el e pattanásokat, hogy éjjelre az úgynevezett zöldszappannal habot készítünk és ez a pattanásos területen marad reggelig, mikor is langyos vízzel lemossuk. Igen jók a nap- és kvarc-kúrák is, a hát és mell pattanásai ellen.

A pattanásos és mitesszeres arc elleni küzdelmet főleg lányoknál rendszeres házi arcápolással korán kell megkezdeni. Tekintettel, hogy a mitesszerek és pattanások keletkezése az arc zsírosságával van összefüggésben, szokja meg a serdülő lány, hogy arcának zsírosságát megfelelő arcszesz használatával csökkentse. Alkalmassak e célra a kámforos arcszeszek, a benzín és alkohol egyenlőarányú keveréke, esetleg az arcnak naponta többszöri kölni vízzel való áttörése. Az arc gőzölése és a mitesszerek enyhe kinyomása házálag is elvégezhető. Ha a pattanások makacsok és dacára a házi arcápolásnak és az anyag-

cseré rendezésének, nem mulnak el, ajánlatos egy energikus gyógyszeres vagy kvarc besugárzásos archámlesztást végeztetni, mely a pattanásokat és azok heges maradványait eltünteti. Ezután lehet az említett arcápolást házálag rendszeresen folytatni. Különösen a serdülő korban gyakran képezi az alapját az arc makacs pattanásainak a vérszegénység és sápkór, melyek megfelelő gyógykezelést tesznek szükségessé. Ritka makacs esetekben a pattanásos arcot csak a Röntgen-besugárzás gyógyítja meg. Főlölesleges szőrszálak az állon és a felső ajkon, melyek sok szomorúságot okoznak hölgyeinknek, néha már a bakfiskornban mutatkoznak. Ne huzigáljuk e szőrszálakat csipesszel, mert ezáltal csak erősitjük hagymáikat és szaporodni fog-

nak. Hydrogen-hyperoxydoldattal lehet halványítani őket. De legcélszerűbb elektrolyzissal vagy diathermiás kezeléssel eltüntetni a főlölesleges szőrszálakat. Ez eljárások igényelnek ugyan kis türelmet, de teljesen veszélytelenek.

KOZMETIKUS ORVOSUNK ÜZENETEI

Pesterzsébeti előfizető: Tágult viszerek műtete után 6—8 napig pihenni kell. A műtét veszélytelen.

Tanárnő: Előre álló fogakat gyermekkorban megfelelő fogorvosi sínkezelés útján rendes helyzetbe lehet hozni.

Vidéki kisleány: Szemhéján levő szemölcsöt villannyal kell leégetni. Teljesen veszélytelen.

Megszólalnak a mai lányok:

Azt az egyet világosan látjuk mi, mai lányok: milyen hallatlanul nehéz, sőt szinte lehetetlenség — anyává lenni! Nem az anyaság testi fájdalmai miatt, nem is a gyermek ápolása, gondozása és nevelése miatt, ami ugyan nagy fáradság és sok munka. Ezeket a terheket könnyen elviselnők! Mennyi öröm és tiszta boldogság rejtőzik mögöttük! Aztán meg ez volna legszenetebb vágyunk teljesülése: gondoskodni arról, aki vér a mi véruinkból, aki még akkor is lesz, amikor mi már elmúltunk, aki a mi életünket plántálja át a jövőbe, késői korok ivadékaiba.

Mi, mai lányok, mennyire vágyunk az anyaság minden gondjára és édes szenvedéseire, — de magányos óráinkban felénk mered a döbbenetes kérdés: lesz-e részünk valamikor abban a boldogságban, hogy a saját gyermekünket ringathatjuk a karjaink között? Istenem, lesz-e belőlünk valamikor anya? Óh, az anyasággal járó gondok inkább szépek, mint súlyosak.

Az anyaság csak akkor válik súlyos teherre, amikor a gyermek már nem szorul anyai gondoskodásra. Amikor már nagyra nőtt, saját lábára tud állni és szerencsés esetben sajátmaga képes a kenyerét megkeresni. Amikor már saját életét kezdi élni, kortársai között, akiket a szülei már nem ismernek: egy másik, a szülők számára teljesen idegen világban...

Az anyának ekkor már csak egyetlen kötelessége van: — lemondani! Lemon-dani gyermeke bizalmáról, lelki és külső együttlétéről, gondolataik kölcsönös kicseréléséről. Ha a lelki nagyság ekkora magaslatára nem képes emelkedni, ha erőszakkal megköveteli a maga számára a gyermek teljes bizalmát, ha gyermekének közelségét tilalmakkal és paran-

cokkal akarja a maga számára biztosítani: — éppen az ellenkezőjét éri el: gyermeke dacos, zárkózott, sőt szemtelen lesz és feljogosítva érzi magát arra, hogy szabadságát minden rendelkezésére álló jegyverrel — hazugsággal és szeszélyeskedéssel — megvédjé.

*

Milyen súlyos ennek az elviselése, különösen a fiúk esetében, ha az anyának csak fiúgyermeke van. Az évszázados megszokás azonban könnyít ezen a bánaton. Mindig úgy volt, hogy a felnőtt fiú testileg és lelkileg is teljesen elhagyja a szülői házat. Bele kell nyugodni abba, hogy a fiú életében eljön az az időpont, mikor édesanyját már stülhaladott-nak érzi, — amit szegény anya is jogosultnak tart, mert mint aszszony, rég hozzászokott ehhez. Éppen azért kíván minden anya a fiúgyermek mellé egy lánygyermeket is, aki »vele

Margit főhercegnő

Oláh Antika, Fűzesgyarmat

fog maradni, ha a fiú elhagyja már, mint ahogy ő is az édesanyja mellett volt addig, amíg — meg nem házasodott.

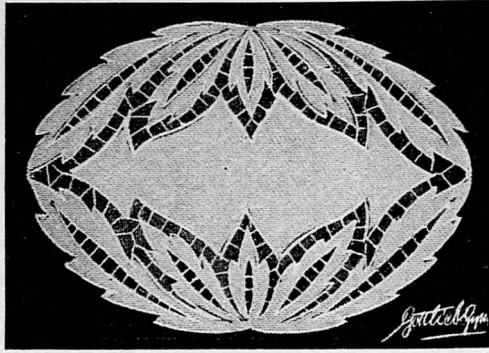
*

És most, a mai anya, kénytelen azt is elszenvadni, hogy leánygyermeké épp úgy elhagyja őt, mint a fia. Ez az érzés pedig egyre győtrőbb lesz. Mert a magára-hagyatottság fájdalma két érzéslémből tevődik össze: egyrészt leánykája féltéséből, aki mindenféle veszedelemnek lehet kitéve, másrészt — ha elég őszinte és bátor az anya, hogy ezt önmaga előtt is bevallja — egy kevés irigységből is.

A féltés: jogosult. Nehéz elüzni, de mégis kénytelen az anya. Senki sem szerezheti meg a másik helyett az élet-tapasztalatokat, — sajátmagának kell azokat végigszenvednie. Ha azonban az anya helyes irányba terelte leánykája életét, nyugodt lehet afelől, hogy az életharcban ő jog diadalmasodni.

És az — irigység? ... Ezt is meg lehet érteni. Mindaz, amit a mai leány már kivivott magának: szórakozások, tanulás, tudás és sport, — mindez az anyának is titkos vágya volt, amikor még ő volt kisleány. A mai korszellem a fiatal lányok vágyainak kedvez, a régi eltiporta. Hány kielégítetlen vágy él az anyákban, vagy támad új életre, amikor látják, hogy a mai asszony már valóra is válthatja. És éppen ma, amikor már megöregedett, amikor már nem is tudna kievickélni régi életköréből, megkövesedett nézetei közül!

És itt van a leánya, — aki fiatal, jókedvű, okos, tanult és kisportolt! Sokkal nagyobb érdeklődéssel és sokkal vidámabban ugrik bele az élet kellős közepébe! És ő, mint anya, legalább azt elérhetné, hogy a megváltozott jelent

Ovális tálcakendő (Gottlieb-módel)

lányával együtt élje végig, vagy legalább utánozhatná, vagy legalább bizalmasa és pajtása lehetne...

*

És ekkor azt mondja a lány:

— Nem!

Esetenként szelídebben, vagy keményebben mondja, hangsúlyozottan, vagy sajnálkozva, de — mondja! Az életbe vezető utat úgyszólván az anyja orra előtt csapja be. Elindul, hogy a saját életét élje és magára hagyja szegény édesanyját.

Nagyon fájdalmas ez. És nem minden anyában van meg a lelki nagyság, hogy úgy fogadja és viselje el, ahogy kellene. Hányan próbálják meg, hogy megakadályozzák gyermeküket a saját életük élésében! Kritizálnak, parancsolnak és tiltanak! Minden eredmény nélkül. Más anyák keserűek és szomorúak lesznek. Beismerik ugyan, hogy leányukkal szemben tehetetlenek, de megkeserítik boldogabb életüket azzal, hogy megkínózzák őket a magukra hagyottság szenvedéseinek állandó felhánytorgatásával, önzésükkel és tapintatlanságukkal, amellyel csak azt érik el, hogy leányuk még jobban menekül hazulról...

*

Hogyan érheti el az anya, hogy leányát ne veszítse el egészen? Hogy nélkülözhetetlen legyen a gyermeke szemében, akire szükség van, aki után vágyakozik?

Egy módon érheti el: ha csöndben, akadálytalanul saját útjára engedi leányát, de minden nap, minden órában megmutatja neki, hogy mennyire szereti. Hogy anyira szereti, mint senki más ember ezen a világon, mindent megértő és semmit sem kívánó, önfeláldozó szeretettel!

A mai lánynak ilyen szeretetre van szüksége, ez után vágyakozik! Mert nem olyan könnyű: egyedül állni az életharcban, még ha szép is és ha nagyon kívánjuk is. Fáradtak leszünk, csalódások érnek: — valaki után vágyakozunk, aki mellett megnyugvást találhatunk!

Milyen szép és milyen boldogságos,

ha az a valaki az — édesanya lesz! Anyára és leányára nézve egyformán. Olyan belső lánc kapcsolja őket egymáshoz, amiket nem kezdhet ki az új világnézet, »avult szokások«, »élettapasztalatok« rozsdája, ami nem egyéb, mint szeretet, hogy viszontszeretessünk.

Az ilyen anyai érzésből kicsoda új képességek sarjadnak ki, amelyek lehetővé teszik, hogy leánykája lelket betöltse, megismerje, tudja: mikor beszéljen és mikor hallgasson és megtalálja a helyes tanácsot a helyes pillanatban.

Az ilyen kapcsolatban a lány is ráeszmél arra, amire mi, mai lányok csak sokára és keserű tapasztalatok után jövünk rá, hogy nem fontos a régi és új világnézet, nem fontos a tudás, — de igenis fontos és egyedül fontos az a szeretet, amely kölesönös és amit egymással szemben éreznünk. Fájdalom, az a megismerés, amely visszavezet az anyához: a legtöbb esetben nagyon későn szokott bekövetkezni. Talán nem is él már akkor az édesanya, vagy a folytonos torzsalkodások következtében annyira elidegenedtek egymástól, hogy az egymáshoz visszavezető híd felépítése lehetetlennek látszik...

*

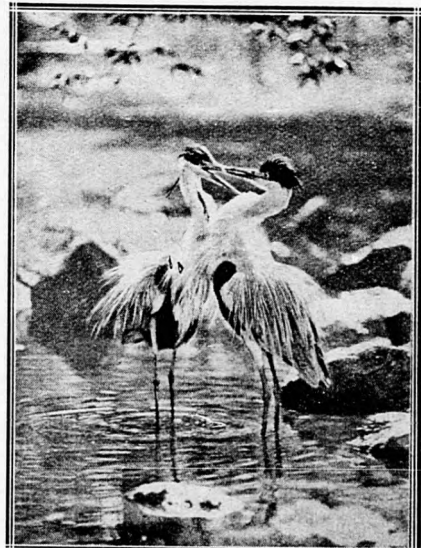
Belátjuk: nagyon sok és nagyon súlyos az, amit mi, mai lányok, követünk az anyától.

Kérdés, hogy képesek leszünk-e mi ekkora lelki nagyságra, ha majd nekünk is leányaink lesznek?

De azért ne haragudjatok ránk, édesanyák és jöjjetek a segítségünkre! Mi vagyunk a gyöngébbek, ha — erősebbeknek is akarunk látszani. Nem vagyunk rosszak, higgyétek el és szeressetek — megértő szeretettel!...

Gróf Mikes Nicolette

Gázlók a hamburgi állatkertben

A társaságból

Halló!... Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Mielőtt elkezdé-
nem részletes beszámolót, külön hang-
sullyal és őszinte lelkesedéssel fel kell
hiynom Nagyságos Asszony figyelmét
arra a minden asszonyt és minden leányt
egyformán érdeklő terítés művés-
zeti kiállításra, amely a Bri-
tannia-szálló külön termében lesz, szeptem-
ber 14 és 22 között. Ennek a nagyszerű
és a maga nemében páratlan kiállítás-
nak ötlete és megrendezése egy rendkívül
okos és a kor igényeit teljesen megértő asz-
zony: Németh Aladárné Moirét Márta,
a Britannia-szálló igazgató tulajdonosa
jeleségének az érdeme, aki élethivatását és
azt a pozíciót, amit betölt, nem tekinti
egyszerűen pénzszerzési lehetőségnek, ha-
nem az elért eredmények etikai törvényei
értelmében asszonytársnői javára is ka-
matoztatni akarja. Nagyságos Assz-
nyom, nagyon kérem, valamelyik nap
dél előtt 10 és 1 között, vagy délután 4 és
8 között kegyeskedjék megtekinteni ezt a
kiállítást, amely a M. U. L. előfizetői
részére teljesen díjmentes és amelyen
olyan dolgokat fog látni, hogy Nagyságos
Asszonyom kifinomult ízlését is meg fogja
lepní. Művészi érzékekkel felterített, derűs
és ünnepi asztalok mosolyognak felénk,
amelyek ékesen bizonyítják, hogy nem a
drága eszközökön és a költséges felsze-
reléseken mulik a terítés művészete, hanem
az elrendezés összhangján. Ez a kiállítás,
amely tanulságos minden, a háztartásá-
val törődő asszony és minden ambiciózus
leány részére, a következő asztal-, illetve
asztalterítési típusokkal ismert meg:
jubiléumi asztal, születésnapj oszonna-
asztal, esküvői asztal, reggeliző asztal,
gyermek oszonnaasztal, egyszerű polgári
ebédasztal, zsurasztal tedhoz, magyar asz-
tal, fekete-kávészó asztal, angol terítés osz-
nához, modern teasztal, kerti asztal, bakfis
asztal, előkelő diplomata asztal és bálutáni
asztal. A M. U. L. előfizetőit és olvasóit
megillető külön kedvezményként ez a
terítés művészeti kiállítás a
lap 32. oldalán található szelvény elle-
nében díjmentesen tekinthető meg. Remé-
lem, Nagyságos Asszonyom, igénybe
fogja venni ezt a kedvezményt és megte-
kinti a kiállítást, hogy ugyanolyan lelke-
sedéssel számolhasson be a látottakról,
mint amilyen lelkesedéssel én azt bátor
voltam bekonferálni.

Pihenőül elmondok egy kis beszél-
gést, amit két hirtelen meggazdagodott
család asszonyai váltottak egymással.

— Mintha láttam volna tegnap a ked-
ves urát, — mondta az egyik.

— Hol? — kérdezte a másik.

— Épp kijött a gőzfürdőből.

— Akkor nem ő volt! — hangzott a jele-
ség kategórikus válasza, aki nagyon jóltud-

ta, hogy a férjének ilyen igényei nincsenek.

Kedves előfizetőink sorából a következő
üdvözlő lapokat hozta a posta: vitéz Négye-
si Kálmánné Harkányfürdőből, Tóbiás
Lászlóné Parádafürdőről, Berényi Mici
Lillafürdőről, Habala Lenke Pomáztól,
Halácsy Jenőné min. tanácsos neje és
családja Révföldepről, Nagy Lajosné ör-
nagy neje Balatonszabadiból, dr. Szinyei
Géza jogtanácsos és Szinyei Baba St.-
Ruprechtből, Tóth Margit tanítónő Gleichen-
bergből, Baumann Sándorné Balaton-
boglárról, Dallmann Károlyné máv. fő-
intéző neje Cirkunycából, Jóláthy Ferenc-
né százasos neje Parádafürdőről, Bükky
Mihályné lapunk munkatársa és férje
Pozsonyból, Kapus Ila tanítónő Pozsony-
ból. Vadász Gyula Pozsonyból, dr. Haviár
Gyuláné és dr. Konkoly Istvánné Balaton-
világosról, Schilberszky Fanny szfőv. el.
isk. c. igazgató St.-Ruprechtből, Bucsek
Mária Tatatóvárosról, dr. Bieber Józsefné
Aréből, Veres Pál Abbáziból, Nikolics
Ignác né főgimn. igazgató neje Siófokról,
Oláh Imréné alezredes neje Balatonsze-
mesről, Gribouszky György veszprémi
rendőrfőfelügyelő és neje Budapestről, dr.
Elekesné Ilona Pöstyénből, Fazekas Kató
Battonyából, Bajzár Lajosné és családja
pedig Badacsonyból küldött kedves üdvöz-
letet, amelyet hálás köszönettel viszonzunk.

Társasági híreim a következők: Umberto
olasz trónörökös és felesége hosszabb ot-
túran volt Németországban és megnézte a
bayreuthi ünnepi játékokat. Mária Teré-
zia kir. hercegasszony most ünnepelte 75.
születése napját. O'Donnell Roderik gróf és
felesége beutazta Francia- és Németorszá-
got, de már haza is érkezett veresegyházi
birtokára. Merán János gróf és felesége
a stájerországi Brandhofon nyaral. A kor-
mányzó Nizsalovszky Endre dr.-t egyetemi
ny. r. tanárrá nevezte ki. A Földtani In-
tézeti igazgatóját: Böckh Hugó dr.-t elő-
adássorozat megtartására meghívta a lon-
doni egyetem.

Esterházy Móric gróf, akit az Eszter-
gomi Hajósegylet diszelnökévé választott,
jeleségével együtt meglátogatta az E. H.
E.-t, amely pazar fogadtatásban részesi-
tette. Felvonult az egész hajópark, aztán
dr. Zsiga János üdvözölte a diszelnököt
és feleségét, akik motorcsónakon csatla-
koztak a felvonuló hajókhöz. Az ünnep-
lyes fogadtatás a klubházban tartott dísz-
edéssel fejeződött be.

Nagyságos Asszonyom, csak azért, hogy
el ne felejtsem, most mondom el ezt a sike-
riült viccet, amelyet egyik népszerű írónk
mesélt el a művészek klubjában. Egy na-
gyon gyáva természetű színészünkről van
szó, aki előadás után mindig nagy félelem-
ben sietett haza a lakására. Maga sem tud-
ta volna megmondani, hogy mitől félt, de
azért egy olyan nagy és súlyos vasbotot ci-
pelt a hátán, hogy alig bírta. Véletlenül

találkozott vele ez a népszerű író és meg-
kérdezte:

— Mért cipelsz ilyen nagy vasbotot?

— Hogyha megtámadnak, — felelte a
színész, — legyen mivel védekezni.

— Ezzel a bottal akarsz te verekedni?!

Hiszen nem is bírod el!

— Ki akar verekedni? — sóhajtott a
színész. — Azért cipelem, hogyha meg-
támadnak, eldobom ezt a nehéz vasbotot
és husz kilóval megkönyebbülve, úgy el-
futok, mint a szél...

Ezekután Nagyságos Asszonyom,
örömmel jelentem, hogy előérzetem beiga-
zolódott és a házassági fronton, az ősz
közéletével, örvendés előhaladás mutat-
kozik. Kedves előfizetőink sorából a kö-
vetkező házassági hírekkel számolhatok
be: Kucsera Irén és purkereci és kődi
Lázár Béla Budapesten, Lukácsovits
Marianna és Bekker Géza Monoron, Szi-
kinger Gizella és Milecz Aladár Bácsal-
máson, Cornides Margit és Hegedüs
Kálmán Szerencsen, Boldogh Kornélia
és Kövesdy Károly Ujpesten, Kovács
Emília Győr és Tomcsik Gyula Nagy-
kőrösön, Kovács Irénke és Szokolik József
pedig Székes-jehérvártól kötött egymással
házasságot. Az új frigyekre a Mindenhátó
áldását kérjük.

Erről jut eszembe, Nagyságos Assz-
nyom, hogy egy ujdonsült férj összevert
ábrázattal és kissé szédelegve megy az
utcn. Egy idegen úr megszólítja:

— Urasággal nyilván valami baleset
történt. Ha tetszik, hazakísérhetem.

— Nem, köszönöm, — feleli a férj. —
Teljesen felesleges... Hiszen éppen
haza a jövök...

Előfizetőink közül ifj. Lipouszky
Györgyné Jászberényben, Mihályi Klára
Tiszanagyfalun, Prágay Lajosné Szege-
den, dr. Szeőke Lajosné Hévízfürdőtele-
pen, dr. Kákossy Istvánné Hévízfürdőn,
Deissner Emilné Gödöllőn, vitéz Vörös
Gézáné Nyiregyházaán, Szabó Mária Ho-
mokmégyen, Szöllőssy Ákosné Balaton-
földvárán, Németh Jánosné Balatonfo-
nyódon, Kiss Imréné intéző neje Nemes-
koltán, Elek Miklósné Egerben, özv.
Sepsős Valterné Máriazellenben, Moirét
Lajos Lauránában tölti a nyarat.

Befejezésül elmondok, Nagyságos Asz-
szoneom, a mai közgazdasági helyzetre
nagyon jellemző esetet. Egyik nagy bu-
dapesti cég könyvelője jelenti gazdájának:

— Főnök úr, van egy előkelő vevőnk,
az hónapok óta nem fizeti a részleteket...
Mit csináljak?

A cégtulajdonos rögtön megadta az
utastitást:

— Irjon neki abszolút udvarias for-
mában egy borzasztó g o r o m b a levelet!

Hogy ez az udvarias-gorombas levél
milyen stilisztikai műretek volt, arról
nem tudok beszámolni. Eppen ezért egy-
előre, Nagyságos Asszonyom, őszinte
tisztetéllal és mélységes hódolattal

csókolom a kezét.

Zágony Viola

Dánielné Lengyel Laura új regénye

XI.

És tovább beszélgetve a sofförrel, félfüllel még hallotta, amit Galambosék árulásáról beszélnek. Természetesen nem arról az árulásról, amelyet öellene követtek el, arról itt szerencsére nem tud senki. Ellenben részletesen megtárgyalták, milyen ravasz szimattal vették észre Galambosék, hogy itt a pálfordulás ideje és Galambos Sándor, ki a pesti egyetemen mindig ifjúsági vezér volt, ki lehangosabban szavalt ősi székely vérérről, mikor az ég beborult felettünk, felfedezte, hogy anyai részről a dicső Traján vére csörgedezik ereiben.

Viola éppen olyan személyes érdektől elvonatkoztatva hallgatja ezt az ocsmányságot, mint a társaság többi tagja, kik-közül senki sem ismerte személyesen a fiatal embert, ki azonban most, a román miniszterelnök leányával kötött házassága után, egyszerre nevezetes személyiség lett. Viola arra gondolt: nagyon sekélyes lélek-e ő, hogy így felejtani tudott? Aztán egyszerre fülébe cseng egy régi vers strófája, mely mintha csak kérdésére lenne válasz. A vers arról beszél, hogy mi történnék a halottal, ha egyszer, mikor már meggyászoltuk, megsirattuk, minden könnyünket elsírtuk érte, egyszerre visszatérne hozzánk?

A fiatal Gózonné leült a zongorához és egy Chopin-dalt játszott, Viola lelkében pedig a régi vers sorai felelevenedtek:

»Öröm nélkül, bánat nélkül
Néznénk rá az idegenre,
Szívünk abban, kit szeretett,
Többé örömet nem lelne.
Mosoly sohse kelne láttán,
Nem buzogna könnyfolyam,
Mert kiért elsírtuk könnyünk,
Hogyha él is, — halva van.«

— Csakhogy, — tette hozzá, — nem lehet azért minden könnyünket elsírni, ki valaha egészen közel volt hozzánk.

És ezzel a gondolattal, melynek megrendíthetetlen és csálhatatlan bázisa az érzés volt, le is zárultak végképpen a Galambos-ügy aktái.

A Chopin-dal is befejeződött. És a társaság jóéjszakát kívánt egymásnak.

— Holnap? — kérdezte halkán Bartos Violát.

A leánynak bíborpirosra gyúlt ki az arca, bólintott és keze egy pillanatig ott pihent a férfi kezében.

Asztalos Kálmán, a fiatal hirlapíró, a háziasszonytól búcsúzkodott. Emma, ki észrevette, hogy a fiatal író milyen érdeklődéssel kíséri a leány minden mozdulátát,

éppen arról beszélt, hogy Zágony Viola a legértékesebb, legokosabb teremtetések egyike mindazok között, akikkel a sors összehozta.

Asztalos arca furcsa, keserű grimászba torzult, mert jól látta, amint Viola lassan visszahúzza a kezét és leolvasta ajkukról, amint a holnapi találkozást Bartossal megbeszéli.

— Értékes, kiváló teremtetés? Lehet. Sőt egészen bizonyosan így van, ha ön, asszonyom, így állítja. De az okosság? . . . A legvégzetesebb azt hinni, hogy valaki büntetlenül lehet 25 éves. Ennél nagyobb csalódás csak akkor érheti az embert, ha véletlenül elhiszi, hogy okos leányok is vannak a világon.

Viola pár hónap alatt teljesen hozzásimult a hivatali élethez.

Az emberek nem voltak rosszakaratúak irányában. Sőt mikor látták, hogy senkinek a hatáskörére nem pályázik, nyugodt, csendes, szerény és szinte aláhúzottan udvarias, még jóindulattal is nézték.

Az emberek általában csak akkor kegyetlenek, ha életútjaik keresztetik egymást, ha a kenyérrét való tusa, — a legszörnyűbb és legkegyetlenebb harc, — szembeállítja őket egymással. Ilyenkor aztán . . . De hogyan is mondta Schiller a »Wallenstein«-jában: »Kegyetlen a háború, nincs könyörület.«

A vezérigazgatót csakugyan nem látta. Úgy látszik, Lyának igaza volt, fent trónol valahol az Olympuson.

Viola ott ült a levelezési osztályban. Igyekezett elvégezni kötelességét. Kedve telt munkájában és mindenki azt tartotta róla, hogy használható erő, intelligens és képzett

munkás. Igyekezett elfelejteni, hogy milyen körülmények között került íróasztalához, mert soha, senki nem beszélt róla, azt hitte, hogy a többiek sem sejteneek semmit. Később tudta meg, hogyha ez csakugyan így van, annál rosszabb reánézve.

A hivatalban a leányok eleinte irigységgel vegyes jóakarattal fogadták. Az irigységet hamar leszerelte Viola, a jóakarát mintha megmaradt volna. Hivatalnoktársnői közül különösen kettővel rokonszenvezett.

Finom, kissé hervadt arcú fiatal asszonyka volt az egyik. Kosárynének a férje is itt volt a bankban. A váltóosztályban dolgozott, míg csak egy napon távirat nem jött a szerb harctérről, hol a fiatal férj »hősi halált« halt. Ott fekszik Kosáry Lóránt, a nisi határban levő domb alatt, párszáz magyar fiúval együtt. Szép színes mezei virágok nyílnak a nagy dombon.

Kosáryné egyszer elmondta Violának.

— Lementem Szerbiába. Látni akartam azt a helyet. Őréa gondoltam, aki harmincéves korában . . . Azt hittem, megnyugszom, ha meglátom azt a dombot . . . és még keserűbb volt a lelkem, mikor visszajöttem. Aztán idekerültem a bankba. Az uram még olyan fiatal volt, nyugdíjat nem kaphattam és a kisfiam sem kaphatott gyermek-tartási költséget, hát betettek ide . . . És most megkeresem

Montecarlo éjjeli pompában

a sajátmagam és a fiam kenyerét. Én igazán nagyon hálás vagyok...

— Lehet is, — vágott közbe a kis púpos, gonosznyelvű Solymos Róza. Ez volt a másik hivatalnoknő, akivel Viola néha elbeszélgetett. — Lehet is, maga az egyetlen, aki vezérigazgatói protekció nélkül lett a Budapesti Bank női hivatalnoka.

— Az Istenért! — kiáltott fel Kosáryné, — Róza, hát mindnyájunkat tönkre akar tenni?

A szálmalmas púpos Róza Violára nézett, kinek arcát telefutotta a vér.

Tízóraiztak, ilyenkor volt idejük pár percnyi eszmecsere.

— Tőlem ne féljen, — mondta Róza vállatvonva, — én sem félek senkitől.

— Könnyű magának, — felelt Kosáryné, és lassan hámozgatta almáját, — hiszen mindenki tudja...

Igen, mindenki tudta, hogy a púpos Róza az egyik aktív államtitkárnak az unokahúga. S mivel a Budapesti Banknak sokféle hivatalos dolga-baja volt, a púpos Róza állását megrendíthetetlennek tartották.

Kosáryné meg is mondta:

— Maga itt az egyetlen, akinek biztos a pozíciója.

Róza vállat vont. És elkészülvén szalámijával, megtörülte a kezét a papírszalvétával.

— Igen, megrendíthetetlenül biztos, míg Bódi bátyám ott van a minisztériumban. Azután?... Nincs az az éremmel kitüntetett, óceánt megjárt pilóta, aki olyan gyorsan repüljön, mint ahogy én fogom e díszes, márványos palotát elhagyni.

— De hát legyen esze, — mondta Kosáryné halálosan megrettenve. — Hát azt akarja, hogy kenyér nélkül maradjunk...?

— Ne legyen olyan gyáva, — s a púpos leány keserűen nevetett. — Senki sem hallotta, amit beszéltünk, legfeljebb Barna úr. Ő pedig hallgatni fog, erre szavamatom adom.

Az ekképpen aposztrofált férfi ott ült a szomszéd asztalnál, yoghurtot ivott és vékony pirítós kenyérszeleteket harapdált hozzá, mert Barna Simon úr gyomorbeteg ember volt. Ám betegségével ellentétben igen jóindulatú, mindenkin segíteni akaró és igyekvő ember. Amennyire szelíd, lágy és passzív jellemétől kitelt, most szembefordult Rózával.

— Ezt nem lehet így, kisasszony... Így nem szabad. Mindenki csak a saját kontójára lehet bátor, de soha nem a máséra. Ha Róza kisasszonynak kedve van labdázni az állásával, hát csak tessék, de nincs jussa mást is belevonni kedvtelésébe.

A púpos leány arca egyszerre komoly lett.

— Nem akarok semmi rosszat sem magammal, sem másokkal. Én láttam, hogy itt senki sem hallgat reám, bátran elmondhatom, amit akarok. Barna úr előtt meg beszélhetek...

— Jobb, ha senki előtt sem tetszik beszélni, — mondta Barna Simon még mindig mogorván. — Ha a kisasszony úgy érzi...

Róza most már megint nevetett.

— Ó, én teljes biztosságban érzem magam. Itt, vagy másutt, de teljesen biztosságban. Ha Bódi bátyám lekerülne valahogy az aktuális politikai élet horizontjáról és én itt leteszem a pilótavizsgát, okvetlenül el fognak másutt helyezni. Mit gondolnak, megtűrnék-e a méltóságos és kegyelmes rokonok egy vén, púpos leányt házukban, vagy bolondok lesznek a saját zsebükből kivenni annyit, vagy panziómat kifizessem? Nem, kedveseim, nincs mit félnem. Itt vagy ott, nekem mindig lesz állásom, mivel hogy koldulási igazolványt is nehezen kapok két méltóságos és egy kegyelmes bácsikám és többszörös háztulaj-

Krompecher-féle HARMATKÁSA

Gyermekgriz-Kindernährgrües.

Legfinomabb diastasált Búzadara. Nem tévesztendő össze az üzletekben kimérve árusított, tehát nem higiénikusan kezelt búzadarával, mely már durvasága folytán sem ajánlatos csecsemők táplálására.

Kellemes ízű és rendkívül olcsó, 1 doboz ára 90 fillér és minden gyógyszerboltban, drogériában és fűszerkereskedésben beszerezhető.

Vásárlásnál ügyeljünk a Krompecher névre és ne fogadjunk el utánzatokat.

A csecsemő helyes gondozása és táplálása című tanácsadó könyvecskét, mely fiatal anyáknak nélkülözhetetlen, ingyen küldi a Krompecher Tápszergyár magyarországi főraktára, Budapest, V. ker., Zrínyi-utca 3. szám.

donos nénikém mellett. Nekem nem kell semmiféle B-listától félni.

Olyan keserű gúny és vad fájdalom hangzott ki abból, amit mondott, hogy Barna úr jóval szelidebben folytatta a figyelmeztetést.

— Éppen azért tanácsos elővigyázatosnak lenni, a mások érdekében...

— Igaza van, — nevetett Róza. — De hiába, az embernek néha jobban esik a szalámi, ha mellé kedves embertársaiból is elfogyaszt valamit. Ám most már, miután mindenképpen jóllaktunk, folytassuk munkánkat...

Mindnyájan helyükre ültek. Viola egy bonyolult üzleti levél fogalmazásába mélyedt. Nem akart arra gondolni, amit az imént hallott, de akárhogy is a munkájára akarta koncentrálni minden figyelmét, állandóan fülébe csengett a Róza éles hangja.

Viola most került így először szembe a közvéleménnyel. Sejtette, hogy magyarázatosok fűznek felvételéhez, de ő, akinek családja ott Homoródon kiskirályként élt, úgy gondolta, egy Zágony-leányt nem is lehet komolyan meggyanúsítani, mert ő születésénél, társadalmi helyzeténél fogva felül és kívül áll az ilyesmin. Itt, Budapesten kezdett megoldni már a saját társadalmi osztályának küllönállóságába vetett hite, de valahogy igyekezett elhessegetni minden kellemetlen gondolatot, mely a bankba való belépéséhez fűződött. Most először hallotta a vádat konkrétan megfogalmazva és tudta, hogy ez ellen a vád ellen nincs védelem.

Mit is mondhatna? Előhozni Lyát?... Ez lehetetlen. Lehetetlen Lyával szemben és talán még lehetetlenebb sajátmagával szemben. Ugyan ki hinné el, hogy teljesen tudtán és akaratán kívül történt a dolog?

És aztán?... Megbocsátaná-e neki az Olympuson trónoló vezérigazgató, ama fiók-Jupiter, hogy neveltségessé tette? Nem, ezt nála sokkal nemesebb anyagból gyúrt férfiak sem tudnák elviselni retorzió nélkül.

Hogy is mondta a púpos Róza?... Nincs az az óceánjáró világhíró pilóta, aki olyan gyorsan repüljön, mint ahogyan ő fog innét repülni.

Hová?...

Ki a sötét bizonytalanságba. Az álláshajszolás, a kenyér utáni tülekedés keserves poklába.

Dante, mikor a gyötrelmek gyötrelmének házát, az elkárhozottak szenvedésének helyét megrajzolta, erről megfellebbezett. Vagy ennek hasonlíthatatlan, minden emberi méltóságot letépő, tönkretévő keserveihez még az ő tolla is győnge volt.

Hát most megint?... Hát most újra?!

Egész testében megrázkódik, feje szédül és forog körülötte a világ s csak arra tér magához, mikor Barna Simon ott áll íróasztala mellett és részvétellel kérdi:

— Rosszul van, Viola kisasszony?

— Nem tudom... Mintha túlmeleg volna itt a teremben.

Ablakokat nyitnak. Kosáryné a leggyöngédebb szeretettel gondoskodik a fiatal leányról. Most látni, hogy

a púpos Róza is milyen jó leány. Csak száját jártatja, mintahogy a bankban mondják, de szíve, lelke tele van segíteni akarással, szíves készséggel.

És Zágony Viola kissé szomorúan, fáradtan, de mosolyog és bocsánatot kér az alkalmatlankodásért, amit okozott.

— Ez az angol levél is nehéz egy kicsit, — mondja mentegetőzve, — lehet, hogy az is kifárasztott.

— Persze, hogy nehéz!

Barna azonnal átveszi, megkoncipálja és legépeleli a bonyolult ügyekkel teli levelet.

Aztán, mikor vége a hivatalos órának, szerényen engedelmet kér, hogy hazakísérhesse Violát.

A többiek összemosolyognak. A Budapesti Banknál az ügyvezető igazgató úrtól kezdve egészen a kisegítő altisztig mindenki tudja, hogy Barna Simon úr szerelmes Zágony Violába és mindenki olyan furcsának, olyan nevetségesnek találja Barna úr reménytelen szerelmét.

Pedig Barna képzett, jeles hivatalnok, akire kétségtelenül szép jövő vár. Hogy nem lehet összetéveszteni a belvederei Apollo szobrával, az nem jelent semmit. Legalább is a hivatalnokkisasszonyok így mondják s egészen bizonyos, hogy igen sokan hozzá is mennének feleségül, ha megkérné őket. De akkor is mosolyognának. Mosolyognának főlényesen, kedvesen, leereszkedően, ha hozzámennének Barna úrhoz, merthogy vannak minden érénnyel, tisztességgel, becsülettel megáldott férfiak, kiket az asszonyok soha, semmi körülmények között sem képesek komolyan venni.

Barna Simon, miután megkapta reá az engedelmet, hazakíséri Violát és útközben csendesen, bártortalanul elmondja:

— Már két évvel ezelőtt megvettem egy telket... Nagyon szép helyütt parcellázott akkor a bank. A Svábhegy alján. Most már egészen ott van a villamos mellett. Jövőre, de ha úgy fordul, akár az idén is építtetek reá. Olyan kölcsönt kaphatok, hogy meg se érzem a törlesztését s ha megházasodom, feleségem úgy rendezi be a lakást, ahogy ízlésének megfelel, mert hiszen nekem nincs is egyéb vágyam, minthogy boldoggá tegyem, akit szeretek, ha az egyszer elszánja magát és hozzám köti az életét..

Milyen jó, hogy már itt vannak a panzió mellett, — lélezkzik fel magában Viola és búcsúzkodni kezd.

E pillanatban egy feltűnően elegánsan öltözött köpcös férfi köszön. Viola bólint. Barna úr kissé bosszúsán, de illő tisztelettel emeli meg kalapját az ügyvezető igazgató: Balázs Sándor úr előtt.

Az igazgató egy kutató, átható pillantást vet a leányra, aztán tovább siet. Itt állnak a panzió kapujában és Viola kezét nyújtja. Barna Simon nagy hódolattal csókol kezét, de még megjegyzi a távozó Balázs Sándor után:

— Rossz és szívtelen ember.

— Ugyan? — veti oda Viola mérsékelt érdeklődéssel, mert az ügyvezető igazgatónak sem jósága, sem gonosz-sága nem érdekli. Mintahogy nem érdekli sem élete, sem halála.

— Igen rossz ember, — bizonykodik nagy, nála szokatlan energiával Barna Simon. — Sok embert megfosztott az állásától. Azonfelül...

Hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott a pletyka, mely Violáról is keringett... Így volt-e? Barna úr nem akarta kutatni. Nagyon szerette a leányt és bizonyosra vette, hogyha Viola elszánja magát és hozzá jön feleségül, soha ellene árulást elkövetni nem fog.

Ami pedig azelőtt történt?! Csak a jó Isten ítélhet a szegény asszonyi teremtés felett, ki elindul, hogy kenyéréért harcoljon, a nagyváros rengetegében, hol veszedelmesebb a vadászterület, mint az indiai dzsungleekben. Csak Ő, az örök Irgalmasság ítélhet itt, mert csak ő tudja, mit szenved a nyomorult teremtés, mielőtt...

Barna Simon szerény ember volt egész életében, de hogy akart ő az isteni jogokba beleavatkozni.

Remegve, kérdően nézett reá Violára, a leány pedig nyíltan, jóakarattal, nagy szeretettel és nagy szánnalommal nézett reá vissza.

És ebből a tekintetből mindent megértett a váltóosztály vezetője.

Elborult szemmel, fejét lehajtva csókolta meg Viola kezét, aztán mikor a leány befordult a panzió kapuján, ő is megindult, most már egyedül, magányosan.

És ebben a pillanatban világosan érezte, tudta, hogy ezentúl így fog ő már menni az élet útjain, mint ahogy most megy egyedül, szomorúan lehajtott fejjel.

(Folytatjuk)

Virágos Budapest ~ Virágos Magyarország

Erkélyek, ablakok virágdíszítés. Alkalmi csokrok, koszorúk és esküvői díszítés. Kertépítés és átalakítás legszebben és legolcsóbban:

Kiss Béla és Társa mű- és kereskedelmi kerteszet
Budapest, II., Hídegráti-ut 3, üzlet: I., Krisztina-
körút 111. új vásárcsarnok. — Telefon: 644-02.
Lapra hivatkozóknak kedvezmény!

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: Gottlieb Gyula kézimunkaspecialista Budapest, IV., Hajó-u. 12—14. Nyílt üzlet az udvarban. T.: Aut. 811-26.

Ovális díszterítő 240/170 cm nagyságban, valódi flandre-csipke és magas hímzéssel nyerselyem alapon. Zongoraterítőnek, vagy ebédülő és nappali asztalterítőnek használható. Teljesen készen 580.— P

Kombinált függöny ecrü grenadinból, színes keskeny beszegéssel, 160/350 cm méretben 160.— «

Slingelszélű ágyhuzat madeira hímzéssel. Csukotszélű madeira ágyhuzat. Bármelyik elsőrendű pamutvászonból, géppel gyönyörűen hímézve, varrva, mosva és monogramozva 2 párna, 1 kapric és 1 paplanlepedő. 55.— P
Szúrt sablonja bármelyiknek 80 fill.
Hozott anyagra rajzolva darabonként 80 fill.
Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Kerek miliő 80/80 cm nagyságban, dupla alátétes hímzéssel, finom batisztra rajzolva alátéttel együtt (külön 80/80 cm anyag) összesen 5.60 P
Finom lenbatisztra rajzolva alátéttel együtt . . 16.— «
Teljesen készen batisztrából 22.— P
Teljesen készen lenbatisztrából 38.— «
Hozott anyagra rajzolva 1.20 «
Szúrt sablonja 2.— «
Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Négyszögletű madeira miliő 90/90 cm. nagyságban előrajzolta elsőrendű lenvászonra 8.60 «
Elsőrendű lenbatisztra rajzolva 12.— «
Finom batisztra rajzolva 4.60 «
Szúrt sablonja 2.— «
Hozott anyagra rajzolva 1.20 «
Kézihímzés munkabére 24.— «
Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Ovális tálcakendő 35/20 cm nagyságban finom batisztra rajzolva 1.— «
Finom vászonra rajzolva 1.60 «
Szúrt sablonja 60 fill.
Hozott anyagra rajzolva 30 «

MIT FŐZZEK?

Szeptember 11. Csütörtök: Gombaleves, kacsasült paradicsomos káposztával, almáspüte. **Vacsora:** Kirántott borjúláb tartármártással, kukorica, vegyes gyümölcs.

Szeptember 12. Péntek: Halikraleves, kirántott hal, francia főzelék, szilvásgombóc. **Vacsora:** Parajtekeres tojással, kukorica, gyümölcs.

Szeptember 13. Szombat: Burgonyaleves, töltött paprika, túrólepeny. **Vacsora:** Vese-velő burgonyakrokettel, kovászos-uborkával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 14. Vasárnap: Libaprótlékves majgaluskával, főtt hús cellermártással, libasült szeletekbe sült burgonyával, paprikasalátával, jégtorta. **Vacsora:** Csirkegelatin francia salátával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 15. Hétfő: Zöldséges grizleves, gombás sült tökfőzelékkel, Stefánia keltészta. **Vacsora:** Tejfeles csirkepaprikás tarhonyával, gyümölcs.

Szeptember 16. Kedd: Húsleves csigatészta, főtt hús kapormártással, gombásrizs körítéssel, almás- és mákosrétes. **Vacsora:** Rántottcsirke burgonyasalátával, gyümölcs.

Togal
csillapítja és megszünteti
a fejfájást
izom és izületi fájdalmakat.
Kérdezze meg orvosát! Minden gyógyszerboltban kapható!

Szeptember 17. Szerda: Zöldbaleves, töltött kalarábé, diós palacsinta. **Vacsora:** Párolt libamell burgonyapogácsa körítéssel, gyümölcs.

Szeptember 18. Csütörtök: Tejfeles hagymaleves, székelygulyás, szilvásgombóc, kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Borjúnaturszelet pirított burgonyaszeletekkel, paprikasalátával, gyümölcs.

Szeptember 19. Péntek: Paradicsomleves vajgaluskával, tejfellel sült hal sajtos makarónikörítéssel, túrósgombóc. **Vacsora:** Tök spárgamódra, velőkrokkett rakott burgonyakörítéssel, uborkasalátával, gyümölcs.

Szeptember 20. Szombat: Sóskafeles sajtjal, ludaskása uborkasalátával, kakaószelet. **Vacsora:** Prágai sonka, vadász-kolbász, vaj, sajt, vegyes gyümölcs.

Egyszerű étlap

Szeptember 11. Csütörtök: Gombaleves, sült sertésborda, paradicsomos káposzta, kukorica. **Vacsora:** Parizer kirántva burgonyapürével, gyümölcs.

Szeptember 12. Péntek: Halikraleves, túrósgombóc, kukorica. **Vacsora:** Aludttej, vajaskenyér, vegyes gyümölcs.

Szeptember 13. Szombat: Burgonyaleves, töltött paprika, kukorica. **Vacsora:** virsli tormával, gyümölcs.

Szeptember 14. Vasárnap: Kacsaprótlékves, kacsasült, sültburgonya, uborkasaláta, tirolirétes, kukorica. **Vacsora:** Kacszinótojas, szalámi, körített liptói, gyümölcs.

Szeptember 15. Hétfő: Zöldséges grizleves, vagdaltpecsenye tökfőzelékkel, kukorica. **Vacsora:** Kávét, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 16. Kedd: Húsleves csigatészta, főtt hús kapormártással, gombásrizs körítéssel, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásrántotta zöldpaprikával, kovászosuborka, gyümölcs.

Szeptember 17. Szerda: Zöldbaleves, szilvásgombóc, kukorica. **Vacsora:** Lecsó kolbásszal, gyümölcs.

Szeptember 18. Csütörtök: Tejfeles hagymaleves, székelygulyás, kukorica. **Vacsora:** Magyar sonka, vajaskenyér, vegyes gyümölcs.

Szeptember 19. Péntek: Paradicsomleves vajagaluskával, sajtosmetélt, kukorica. **Vacsora:** Túró tejfellel, zöldpaprika, vegyes gyümölcs.

Szeptember 20. Szombat: Sóskafeles sajtjal, zsemlyegombóc párolt szilvával, kukorica. **Vacsora:** Tejfeles borjúpaprikás burgonyával, gyümölcs.

MEGNYILT

Dr. ERTL SEBÉSZETI ÉS PLASZTIKAI GYÓGYINTÉZÉTE

VII., Thököly-ut 66. sz. — Telefon: Z. 62-63, Z. 67-62.
Főorvos: dr. Ertl János egyetemi magántanár, egészségügyi főtanácsos, kórházi sebészfőorvos, **Mindennemű plasztikai és kozmetikai műtétek** (háborús tanulságok alapján). Az igazgatóság prospektussal és mindennemű felvilágosítással szolgál.

HÁZTARTÁS

Sóskaleves sajttal. Egy kanál zsírt egy lábasban felolvasztunk és beletesszünk 25 deka sóskát, melyet előbb szárától megtisztítottunk, megmostunk és összevagdaltunk. Megpároljuk, azután liszttel meghintjük és folyton kavarva együtt pároljuk. Végül húslével feleresztjük, felfőzzük és ízlés szerint sózzuk. Mielőtt feladnánk, a levesestálba teszünk egy deci jó tejfölt, adunk bele egy lojássárgáját és a levest rászűrjük. Zsíriban pirított apró kenyérmorzsákat és reszelt sajtot adunk mellé.

Kapnamell mártással. A kappan mellét egy darabban kivágjuk, sósvízben kevés zöldséggel puhára főzzük, a bőrt le vesszük és a húst is óvatosan leválasztjuk a csonttól és szép vékony szeletekre felvágjuk és visszahelyezzük a csontra. Lapos táltra teszük és az alábbi mártással leöntjük. Teszünk egy lábasba egy szál sárgarépát, petrezselyemgyökeret, egy szelét cellert, egy kis darab paszternákok kockára felvágva és két és félliter húslében puhára főzzük és a levével együtt szitán áttörjük. Ezalatt egy másik lábasba teszünk egy kanál libazsírt, felolvasztjuk, adunk bele egy kanál lisztet, pirosra pirítjuk, teszünk bele egy jó késhegynyi apróra vágott zöldséglevelet és azután az áttört masszához adjuk, jól forraljuk, két kanál édes tejfölt adunk bele, ismét felfőzzük, a hústra öntjük és zsíros téstáival körözve feltálaljuk.

Parajtekeres. (Előétel.) A parajt megfőzzük, azután a vizet jól kicsavarjuk belőle és átpasszírozzuk. Két evőkanálnyi parajhoz egy kis kanálnyi vajat és 8 tojássárgáját elkavarunk, kevés lisztet, két kávéskanál tejfölt és 8 tojás fehérjét, ízlés szerint só hozzáadunk, vajjal kikent és liszttel behintett tepsibe téve, megsütjük. Ha megsült, felgöngyöljük, olvasztott forró vajjal leöntjük és reszelt pármezán sajttal behintjük.

Burgonyakörítés. Egy kiló lisztes burgonyát héjában megfőzünk és szitán áttörjük, adunk hozzá 10 deka darált sonkát és egy keményre főtt tojássárgáját megreszelve, ízlés szerint só és 3 kanál jó tejfölt. Ezeket jól összekeverjük, egy lábas alját zsírral jól bekenjük és a fenti masszát beletesszük és sütőben pirosra sütjük. Mikor megsült, szépen felvágjuk és a húst körüldiszítjuk vele.

A Magyar Uriasszonyok Lapja olvasóinak garancia mellett ajánlja

Stauffer

világmárka és pedig

Dobozos Emmenthali Block

valamint a többi ismert márkák csak a legfinomabb minőségben.

Weekend és utazáshoz különösen alkalmasak. A legegészségesebb táplálószer

Mindenütt kapható!

Szardellás esuka. A csukát megtisztítjuk, besózzuk és a nagyság szerint, minden kg. súlyhoz 4 drb szardellát számítva, egy félmarék apróra vágott petrezselyemzöldjével, egy fél citrom lereszelt héjával, egy reszelt fél hagymával és kevés tejjel összekeverjük és ezzel a masszával a halat belül és kívül jól bekenjük. Egy hosszú tepsijére néhány friss vajszeletet helyezünk el, erre a csukát rátesszük, egy félliter tejjel leöntjük, egy félcitrom levét belecsavarjuk, ezalatt egy evőkanál cukrot pirosra pirítunk, tejföllel felhígítjuk és a halra öntjük. A halat, míg a sütőben sütjük, a tejeles levél több ízben öntözgetjük.

Szárnyassal töltött fésél. Rostélyos szeleteket veszünk, a húst a csonttól lefejtjük, kiverjük. Veszünk 16 deka disznóhúst, egy kappan mellehúsát és mindkettőt megdaráljuk. Ezalatt 6 deka fehér szalonnát apró kockára felvágunk és hozzáadjuk a megdarált húshoz, adunk bele egy egész tojást, egy nagyon kevés reszelt vöröshagymát, egy kanál tejfölt, borsot, sót, jól összedolgozzuk, két részre elosztjuk és a két rostélyos szeletbe töltjük, cernával összekötjük. Egy lábasba teszünk egy kanál zsírt és ha forr a zsír, a húst beletesszük, adunk bele egy kanál paradicsomot, kevés vizet és puhára pároljuk. Ha kissé pirult, teszünk még bele egy féldeci tejfölt, forraljuk, és szeletekre vágva, a mártással asztalra adjuk.

Fogyó tejtelenen. A foglyokat megtisztítjuk és szalonnaszeletekbe begöngyöljük és tepsibe téve pirosra sütjük. Állandóan öntözgetjük tejjel, két citrom levét a levébe csavarjuk és a foglyokat kettőbe vágva adjuk fel.

Húsos gombóc. (Levesbe való.) Egy tojásnyi jó friss vajat, vagy zsírt kavarrunk el egy kis tálban jó habosra, aztán adjuk hozzá 2 drb. tejben áztatott és kicsavart zsemlyét, 25 deka sült, darált húst, 3 egész tojást, ízlés szerint só és annyi morzsát, hogy lisztes kézzel kis gömbölyű gombócokat formálhassunk és akár zsíriban kisüthetjük és úgy adjuk a leves mellé, akár a levesben kifőzzük.

GYOMORÉGÉS egyedüli természetes ellenszere **Cigelka** "István" sóscsokoládós, jódos forrásvíze. Kapható mindenütt Megrendelhető: V. Sas-utca 29. Telefon: 120-20

BEFŐZÉS

Őszibarack. Egyenlő nagyságú, szép, kemény őszibarackot veszünk. Meghámozzuk és egészben egy tál vízbe tegyük bele, melybe két diónyi nagyságú meszet előbb feloldottunk. Azután a meszes víztől lemoszuk és mérjük meg. Egy kiló barackhoz vegyünk egy félkiló cukrot, melyet egy megfelelő nagyságú edénybe teszünk és minden kiló cukorhoz két vizespohár vizet öntünk és felfőzzük. Ekkor ebbe a barackokat elhelyezzük, de nem tesszük bele többet 10 darabnál és gyengén megfőzzük, csak éppen, hogy egyszer felforrjon és akkor rögtön kanállal egyenként kiszedjük és üvegekbe rakjuk. Ha mind kifőztük, akkor a szirupot tovább főzzük 15 percig és forrón öntsük a barackra. Tetejére tegyünk egy csipetnyi szalicilt, légmentesen kössük le és kamrába eltehetjük.

Tölteni való zöldpaprika eltevése. Egyenlő nagyságú paprikákat veszünk és lehetőleg kis nyílást vágva, a magházától megtisztítjuk és azután sorjában üvegekbe berakjuk. Öntsük tele felforralt és lehűtött vízzel, melybe minden liter mennyiséghez egy kávéskanál szalicilt tettünk, mikor forraltuk. Kössük le légmentesen és eltehetjük, mert nem kell kifőzni.

Tölteni való paprika paradicsomlében. A paprikákat tisztítsuk meg, mint rendesen, tegyük egy nagy tálba és fővő vízzel forrássuk le. Mikor kihült, szedjük ki, a vizet csurgassuk le és rakjuk üvegekbe. A már előre elkészített áttört paradicsomlével öntsük tele és légmentesen kössük le. Főzzük ki gőzben 25 percig.

Zöldbab. A zöldbabot tisztítsuk meg, mossuk meg és gyenge, kellemes sós vízben forraljuk jól fel. Azután szedjük ki szitára, a vizet, amelyben főtt, tegyük félre, hogy megtisztuljon. A babot üvegbe rakjuk be és a megszállott levéllel öntsük le. Minden üveg tetejére tegyünk egy késhegynyi szalicilt, kössük le légmentesen és gőzben 20 percig főzzük ki.

Eceles gombasaláta. E célra használjunk rizike gombát. A gombát megtisztítjuk, sósvízben főzzük meg, tegyük szitára, hogy a víz lecsurogjon róla. Vegyünk elő egy böszájú üveget, tegyünk bele egy sor gombát, erre vékony karikára vágott vöröshagymát, kevés karikára vágott tormát, pár szem borsot és vékony karikára vágott vörös, csöves, erős paprikát, újból egy sor gombát és így tovább az előbbi sorrendben, míg az üveg tele lesz. Aztán forraljunk fel finom boricetét vízzel hígítva, hogy kellemesen savanyú legyen, tegyünk bele kevés sót s ha kihült, öntsük tele az üveget és fedjük le. 2-3 nap múlva szűrjük le a levet, forraljuk fel és ismét kihűtve, öntsük vissza rá és ezt ismételjük még egyszer. Ha a forralással apadt volna, pótoljuk meg és akkor kössük le a hólyagpapírral.

JÓ SZÉP BUNDÁT

CSAK IS

PERL képesített szűcsnél

vásárolhat

BUDAPEST, V., LIPÓT-KURUT 11. SZ.

Citromkörte. Nem egészen érett, szép sárga, kemény citromkörtét veszünk és egészben hagyva, kis szárával együtt, meghámozzuk, kénnel megfüstöljük, utána jól megmossuk több vízben, szitára tesszük és a vizet lecsurgatjuk róla. Azután üvegekbe rakjuk. Tehetünk közé minden üvegbe egy vékony szelet citromot. De héját hámozzuk le és magvát vegyük ki, mert keserű ízt adna. Sziruppal töltjük fel, kössük le légmentesen, gőzben főzzük ki és tegyük el kamrába.

RECEPTEK

Burgonyalángos. Egy deka élesztőből kevés liszttel kovászt készíttünk. 10 drb közep nagyságú burgonyát megfőzünk, héjától megtisztítjuk és szitán áttörjük. Lemérjük és ugyanannyi súlyú liszttel, kevés sóval és a megkelt kovással összedolgozzuk és félórát pihenni hagyjuk. Azután deszkára tesszük, felújnyji vastagra kinyújtjuk, derelyemetszővel tenyérnyi nagyságú kockákat vágunk belőle, ismét pihenni hagyjuk félórát és akkor palacsintasütőben kevés zsírban gyorsan kisütjük.

Ambrus Mária

Csokoládé szeletek. Negyvenkét deka porcukrot 3 tojás fehérjével félórát keverünk, ekkor adunk bele fél citrom levét, egy késhegynyi szegfűszeget, egy késhegynyi fahéjat és jól elkeverjük. Azután hozzávegyítünk könnyedén 28 deka hámozott, finomra vágott mandulát. Egy deszkát cukrosliszttel behintünk, a tésztát ráteesszük, újjnyi vastagságúra kinyújtjuk és hosszúkas szeleteket vágva belőle, langyos sütőben megsütjük. Ha megsült, két tábla csokoládét megreszelünk, két tojás fehérjével és 10 deka porcukorral összekeverjük, a szeletek tetejét bevonjuk vele és további 10 percre visszatesztjük a sütőbe, hogy megszáradjon.

Helmecc Károlyné

Kifli rétestésztából. Közönséges rétestésztát készíttünk s ha kellően megpihent, vékonyra kinyújtjuk és olvasztott vajjal behintjük. Ha kissé szikkadt, felvágjuk 10 cm hosszúra és 8 cm szélesre, azután 5-5 levelet egymásra helyezünk, csokoládé- vagy vanília-krémmel megtöltjük és kifli alakra összehajtogatjuk. A tetejét tojásfehérjével megkenjük, apróra vágott cukrosmandulával behintjük és megsütjük. Amint megtöltöttük, azonnal süssük, mert nem szabad állni hagyni.

Erdős Károlyné

Jégtorta. A tortaformát hólyagpapírral bevonjuk és vajjal megkenjük. 40 drb. piskótát 3 sorjában berakunk, a piskóta közé a következő krémet tesszük. 12 deka tea vajat, 12 deka porcukrot, 3 tojássárgáját elkeverünk, adunk bele 12 deka hámozott darált mandulát, 15 deka déli gyümölcsöt apróra vágva és negyed liter tejszírt. A torta tetejére is papírt teszünk, leprésseljük és 12 óráig jég közé tesszük, azután kiborítjuk, a papírt leszedjük róla és tejszínhabbal bevonjuk.

Dr. Szász Endréné

Mandulatorta. 25 deka porcukrot, 25 deka héjas darált mandulát 7 tojás keményre vert habjával összevegyítjük, két egyenlő nagyságú tortasütőben megsütjük s ha kihült, a következő töltelékkel megtöltjük: 4 tojássárgáját, 10 deka cukorral, 3 szelet puhított csokoládéval forró vízbe állított habüstben sűrű krémmel főzzük, végül 10 deka vajat habosra elkeverünk és a kihült krém közé vegyítjük. A töltelék az egyik tortalappal rákenjük, a másik lappal leborítjuk, 5 deka cukrot, 5 deka darált mandulával megpirítunk és a torta tetejét behintjük vele.

Antal Dezsőné

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim közül operáltatta-e valaki visszeres lábát, vagy injekcióval kezelte-e? Ha igen, legyen olyan jó és közölje velem lapunk útján, hogy hol kezelték és ki gyógyította? Köszönettel várom szíves válaszukat.

»Egy kétségbeesett a. szony»

Kérem kedves olvasó! ársnömet, adjanak tanácsot, hogy tyúkajmat és csirkéimet milyen festékek jelölhetném meg, hogy az udvaron tartózkodó más idegen szárnyasoktól megkülönböztethessem? Kedvességüket előre is köszöni

»Gyógyszerész»

Lapunk olvasói köréből az alábbi dalok szövegének megküldését kéri: »Erdős Margit« jellegre: »Gondja van a lányak, »Szóke az én babám, kék a szeme, piros az orcája«, »Hosszú volt a szombat este, nem győztelek várni.« — »Hófehérke« jellegre: »Magas hegytetőről a völgybe néztem át«, »Akit én szeretek, nem lehet a párom.« — »Más már a szőlő gazdája, mint volt Mátyás korában.« — »Kis ábrándozó« jellegre: »Valahol a Volga mentén élt egyszer egy kislány« dai szövegét.

Üzenetek

»Gandhi.« Miután a vitában nemcsak Európa, hanem az egész világon elterjedt vallások többségének a megállapításáról van szó, első helyen szerepel a Confucius által alapított kínai vallás kb. 400 millió, utána mindjárt a mohamedán 245 millió és a buddha vallás 200 millió körül. A kereszténység csak Európában és Amerikában van túlsúlyban.

Szív. üdv Szerk.

FIGYELMEZTETÉS!

A hírneves Parádi gyógyvíz mellett forgalomban van a legkiválóbb gyógyhatású

Parádi „ARSEN”

igen erős arsen- és vastartalmú gyógyforrás.

Kiünö hatású vérszegénységnél, az összes női bajknál (hőszám-rendellenességek, erős vérzések s. b.) és bármínő bőrbetegség esetében.

Parádi „Arsen”-t év alatt minden gyógytárban kapható. Vezérképvisele: Ásványvíz Kereskedelmi R.-T. Budapest, VI., Király-utca 12. Telefon: Automata 194-94.

»Nem élhetek nélküle.« Tülfűtött intelligenciáról tanuskodó levelét olvasva tündööm azon a tehetetlen vergődésen, melyet lázadó érzései miatt szenved s amelyet csak a jó Isten tudna elnyugtítani. Mint aki tisztában van a válszom lényegével, megelőzi azt és tudtomra adja, hogy ne tanácsoljam, hogy »ne«, mert úgyis »hiába«. Tudomásul vettem tehát, hogy az Ön részére hiábavaló tanácsom, intésem, figyelmeztetésem, Ön halad a maga útján akkor is, ha annak az útnak a végén megaláztatás, szegény, önbecsülésének elvesztése vár Önre. Nem kísérlem meg visszatartani, mert aki már gondolatban elfordul az elébe tartandó jövője nyomorúságos képétől, aminek alakulása, formálása kizárólag a saját elhatározásától, akaratától függ: annak én valóban hiába adnék tanácsot, mert az általam megjelölt út épp ellenkező irányban halad az Önétől. Az általam megmutatott út mesgyéjén nem nyílnak kábitó, mámort lehelő, titkot sutogó virágok. Ezt az utat bevilágítja a nap fénye s aki azon halad, nem botorkál kétségek között, nem botolhat meg, vigyáz reá a szív és ész harmóniája. Üzenetem tehát nem Önnek szól, hanem szól azoknak, kiknél nem talál süket fülekre a veszélyt jelző riadó. Ha majd ez epizód szomorú vége, — mert levele után következtetve, csak gyászos vége lehet, — igazolja a lelmem szeizmográfjának pontos működését, mely hasonló esetben mindenkinél menekülésre figyelmeztet, Ön sem tehet szemrehányást, hiszen annyiban mégis bizalommal volt hozzám, hogy az eddig történeteket a maga leplezetlen valóságában feltárta. Ez a bizalom kötelez arra, hogyha nem is Önnek, de mégis elmondjam ennek kapcsán támadt gondolataimat. Ha elhinné, hogy nem tudok közömbös lenni sem lelki, sem testi szenvedésekkel szemben s ha elhinné, hogy boldog volnék, ha a tiszta öröm forrásához elvezethetném és megmutathatnám, hogy mi a különbség a között az öröm között, ami után kinyújtani akarja a kezét és a között az öröm között, amikor nyíltan, büszkén fűzné rá karját az igazi férfi karjára: nem habozna visszafordulni, hátra nem tekintve, a régil feledve, új életet kezdeni. Mely nyelven szólhatnék az eszén keresztül a szívéhez, hogy az elbukott sok ezek szenvedését úgy tudná átélni, hogy saját magát ne veszítse el? Hányszor kellene ismételnem és nem

fáradnék bele a szüntelen való ismétlésbe, hogy: »Ne, ne ezen az úton tovább!«, míg rádöbbenne a valóságra és riadtan menekülne vissza csöndes, tisztán otthonába, lelki nyugalmaiba. Aggodalmam parancsa, önzetlen emberbaráti szeretetem feltétele az Önt fenyegető vesztély jelzését kongatja és hogy egész tisztán kivehesse hangját, engedje néhány mondatát megismételtem. Talán e kíséret mellett a szívébe ver a valóság döbbenetes szörnyűsége, hogy kiért akarta vállalni az egész életét összetörő lelkinyomórútságot és nem engedi mégsem sorsává lenni, hanem minden erejét összeszedve, még idejében kitér előle. Ön írja: »*szavólag hatott boldogságomra, hogy sokszor nem mondott igazat*«. És tovább: »*stösször hangostatta, hogy nem szabad mindjárt a jövőre gondolnom, csak örüljek a jelen felemelő nagyszerűségének. Az nem bűn (?), azért én éppúgy férjhez fogok menni.* — mondta. *Én pedig csak bámultam tágranjított szemekkel és másnap örült felháborodásban azt irtam neki, hogy míg nem változik meg, nem találkozhattunk*«. Ha tudná, hogy ezt a feltevélt a vesztélyt megérező tudat alatti énjé diktálta, amely mindenkor azonnal jelentkezik és figyelmeztet mindenkit és ha nem engednek megértetlenül elsuhanni a lélek mélyéről feldörgő figyelmeztető titokzatos hangot, — kevesebb könny folyna és kevesebb összetört lélek hanykódna az életben. Ennek a titokszervi figyelmeztető hangnak az utórezdülése volt az Ön felháborodása és ha nem marad meg elhatározása mellett s úgy engedi át tudatán, hogy a másik pillanatban megfeledkezik róla, okvetlenül bekövetkezik Önre nézve is a megcsalt, elkábított leányszívek szomorú, soha jóvá nem tehető sorsa. És ez az élet vonja rá a megszébzett szívre az elkeseredés, a kétségbeesés lefejthetetlen kérégt. Hogy ez alatt a megmerevült burok alatt mit szenvednek, — arról csak az írhatna, ki olvasni tud a szívek vonaglásából. Az Ön mostani jövőjének ez a perspektívája, ha nem akar menekülni e lelkiismeretlen hatás alól. Tudja, hogy mit remélhet tőle? Néhány titkos, lealázó találkozást, mely után okvetlenül beáll a reakció és azután, — úgy-e, azt mondta?, — férjhez mehet — más-hoz! Az Ön hívó, nemes érzése nem sülyedhet bele az inferioritásnak ebbe a salakos posványába. Ilyen életcél nem kívánhat, nem akarhat és nem szánhat magának egyetlen intelligens, gondolkodó leány sem. Nem és mindig nem! Így csak azokat verheti le az élet szennyes áradata, akik nem ismerik önmaguk magasabbrendűségét és akaratnélküli te-

hetetlenségükben elsodortatásukat nem akadályozzák meg. Az élet útját nem lehet megtisztítani az ilyen szerelmi ajánlatokkal kísértő utonállóktól, s épp ezért úgy kell felvertezzék magukat a lélek sebezhetetlen vértjével, erős, hajlíthatatlan akarattal, hogy visszapattanjon róluk a kísértés, mert további életük aszerint alakul és formálódik. Csak arra szeretnék feleletet kérni Öntől, aki most vakon áldozatul akarja magát odadobni egy kábító, a valóságban azonban hazug érzésnek, hogy szeretheti-e a férfi azt a nőt, akinek további érzésével, sorsával nem akar törődni, hanem azt mondja, hogy »*azután még férjhez mehet?*« Milyen vakság és akaratnélküliség kell ehhez? Hát korbáccsal kellene elkergetnie azt a férfit, aki ily perfidül játszik Önnel? Ha még most sem látja sorsát, ha nem látja, hogy összetörni és eldobni való játékszernek szánta, ha nem látja, hogy már el is dobta, akkor vaksga gyógyíthatatlan valóság és intelligenciája dacára olyan végtelenül elszomorrító gyengeséggel terhelt, hogy a jó Istenen kívül ember nem segíthet Önön.

Ha ezen sorok olvasása alatt a szégyen égető könnyei gyöngyözvénynek fel szemébről, kívánnám, hogy mossák el a férfi nemtelen ajánlatát és új útjának mesgyéin a mult visszahömpölygő áradata ne törhessen át. És ha mégis másként gondolná, — sajnálnám, nagyon sajnálnám, mert az Ön által választott útról, ha későn tér vissza valaki, soha nem találhatja meg többé régi magát. A lélek és a szó szuggeráló erejénél nem küldhetek többet Önnek.

Szfv. üdv. Szerk.

»**Bánatos édesanya.**« Drága jó asszonyom, szeretnék ráborulni hatvan év munkájában kimerült, reszkető két kezére és rácsókolni a lelkem szóval ki nem fejezhető háláját, mintha az én drága boldogult édes jó anyám előtt térdelnék és kérem, engedje meg, hogy távollevő fiát megvédelmezhessem a rágalommal szemben és kételyek között vergődő szívét megnyugtassam. Bár személyesen egyikőjüket sincs szerencsém ismerni, mégis a leveléből felémáradó bízalom, mely a legapróbb részletekig feltártam előttem életük minden jelentékenyebb mozzanatát, olyan mélyen hatolt a lelkembe és az emberismeret olyan tökéletes ajándékkal gazdagított meg, amelynek birtokában hiszem, hogy teljesen tisztán tudok látni és nem tévedhetek. Higye el nekem, soha nem tudnék egyetlen szóval sem az olyan fiú védelmére kelni, akiről meg volnék győződve, hogy a suttogó szóbeszéd nem alaptalanul kering körülötte és magas pozíciójában szégyelni tudná egyszerű, öreg édesanyját. De a lelkem megismétlő vibrációja azt variálja, hogy ez Önnel kapcsolatban lehetetlen. Lehetetlen, mert olyan nemes dokumentumok állanak szemben a váddal, hogy a fiúi szeretetnek más bizonyítékra nincs is szüksége. Az, hogy szabadságot most nem az édesanyja mellett, hanem külföldön kívánta tölteni, olyan szegényes és rosszindulatú érvelése a suttogó rosszakarataknak, hogy ennek nem szabad helyet engednie gondolatában. Hiszen addig, míg

a viperanyelvek fullánkja nem érintette meg, sejtelve sem volt e gondolatról és tudom, hogy reszkető kezével most is elhessegeti magától, de a mérgezett fullánk mélyebben hatolt s ha nincsenek is kételyei, gyöngesége az okozott fájdalmat nem tudja leküzdeni. És én nem is a fia szeretetéről akarom meggyőzni, mely elválaszthatatlan az édesanya szívtől, hanem a szóbeszéd nyomán támadt lázas gyulladásra szeretném gyógyító balszámként rásimítani az én hitemet, amely le kell csendesítse zakatoló szívdobogását és le kell törölje a szemét beharmatozó könnyeit. Higye el nekem, ha a fia tudna erről az elkeserítő, döbbenetes és alattomos bujtogatásról, amely érthetetlen okból éket akar verni kettőjük szíve közé: repülne karjaiba, hogy lecsókolja lelkéről a hozzáért gyanu nyomát. Ő azonban erről mit sem sejtve, boldogan, repeső szívvel sűtkérezik idegen ország nap-sütésében és küldözgeti a kiragadott természeti ritkaságok egy-egy megörökített szépségét, hogy a tőle messzi otthonban rá gondoló édesanya is vele gyönyörködjön Isten csodálatos ritkaságaiban. Akinél egyetlen nap sem mulhat el, hogy hazaszálló gondolatának ne adná tanulejét, azt nem sorozhatjuk azok közé, akik könnyű szívvel követik vágyaikat és önzésükben hetekig is meg tudnak feledkezni övéikről. Az ön fia, drága asszonyom, nem tartozik ebbe a kategóriába s higye el, hogy nekem is végtelenül jóles és megnyugtató érzés, hogy ilyenek ismerhetem meg őt, aki méltó édesanyjához, akinek végtelen áldozatos szeretete segítette őt arra a magas polcra.

Úgy búcsúzom el Öntől, édes jó asszonyom, hogy az öröm könnyeit vélem látni szempilláin és kérem, hogy ezekkel a csillogó, harmatos örömkönnnyekkel várja haza fiát, akit egy hajszálnyira sem szabad eltávolíthasson Öntől idegen akaratlan, vagy tudatos rosszindulata. Szfv. üdv. Szerk.

»**Falusi előfizető**«-nek szívesen küldöm én is a kért rétestészta receptjét. Válogasson a különböző receptek között. Félliter liszthez adunk egy tojást, kevés sót, diónagyságú zsírt és két deci langyos vizet, egy kávéskanál ecetet. A tésztaát deszkán jól kidolgozzuk, úgy, hogy sima és hóllyagos legyen. Ha már nem tapad a tészta, pihentessük és tetejét kevés langyos vízzel nedvesítsük meg, takarjuk be, ha a tészta gyengébb, akkor hideg, ha pedig keményebb, akkor átmelegített edény borítsunk rá. A tésztaának legalább negyedórraig pihenni kell. Azután a tésztaát kinyújtjuk, kissé szikkadni hagyjuk, forró zsírral meglocsoljuk és a szokásos módon megtöltjük és megsütjük. Üdv. Kovács Istvánné, áll. gyermekmenhelyi ellenőr neje.

Szülők figyelmébe!

Iskolai író és rajzszerkesztő előnyös bevásárlási forrása:

KUNSTÄDTER VILMOS
Budapest, József-körút 7. és Budafoki-u. 9.

E hirdetés bemutatójának 10% engedmény

Hölgyek jelszava:

Minden cikket legjobban és legolcsóbban vásárolhatunk

Klein Antal

divatnagyházában

Király-utca 53. sz. Akácfa-utca sarok

»Egy számonkénti vásárló férfi.« Szívesen vettük »Színház« rovatunk reklamálását, mely a nyár folyamán csak azért szünetelt, de nem szünet meg, mert a nyári szünet következtében színházaink zárva voltak. E számunkban már meg is kezdődött ismét a színházakkal való foglalkozást és amint új darabok kerülnek színre, a múltból is ismert tárgyilagos és igazságos kritikánkat, melynek olvasóink érdekeit fogjuk szem előtt tartani, ismét megtalálja lapunkban. Ugyazintén tervbe vettük kiválóbb színészeink arcképének közlését is és a színi évad alatt színművész értékeink fényképét lapunkban is megörökítjük. Nem szüntettük meg a mozi- és színházfényképek közlését sem. A lap belső oldalát egészoldalas, vagy féloldalas klisékkel nem foglaljuk le, mert ez a szöveg rovására megy és nekünk az a célunk, hogy mentől több tartalmas szöveget sűrítsünk lapunkba, nem pedig már számtalanszor közölt képek közlését ismételtjük. Dívatképekre hölgyolvasóinknak feltétlenül szükségük van és ezzel egy divatlapot spórolnak meg, mert lapunkban a legújabb és legfinomabb ízlésű szolid ruhák modelljeit találják meg, amelyet kis ügyességgel házilag előállítanak. A különféle érdekes fajtájú kutyák fényképével pedig az állatokat kedvelő barátainknak kedveskedtünk. Vagyis minden olvasónak ez után is megtalálja lapunkban az őt érdeklő olvasmányt.

Észrevételeit jövőben is szívesen vesszük és igaz barátsággal viszonzzuk lapunk iránti jóindulatát. Szív. üdv. Szerk.

»Éden Martin.« Minden lap elsősorban belső munkatársait foglalkoztatja és csak természetesen, hogy a kívülről jövő írások közlésével nem szoríthatja ki őket, akiknek még kenyérkeresetük is az írásművészet. Azonban a ritkán jelentkező kivételes tehetséget eláruló írások közlése elől egyetlen lap sem zárkózik el, sőt büszke arra, hogy az irodalomban új üstökös fedezhetett fel. Vannak azonban közepes tehetségű írások, melyek nem rosszak, de nem is kimondottan irodalmi értékűek. A ma versirodalma egy körben forog, nincs feltörő magassága és lefelé, a lélek mélyén nem tud új réteget feltörni. Felvilágnak egyes ideges sziporkázó vilámlások, de nem találjuk a nagy lélek kibontakozó misztikus, herois igazságainak felgyulását. Ma majd mindenki költőnek, írónak érzi magát, mert intelligenciája folytán ír néhány jól rimelő verset és ügyesen kiagyalt novelláskát, aztán úgy gondolja, hogy ő is odatartozik az irodalom halhatatlanjai közé. Meghajlok minden ambíció előtt és szívesen fogadom a nem félmjelzett irodalombarátokat is, de egyben türelemre szeretném kérni, hogy ha már ígéretet tettünk a beküldött kézirat közlésére, amelyért vállaljuk is a kritikai felelősséget, ne nehezteljenek, ha későbbre is kerül sor írásaik közlésére. Gondoljanak arra, hogy más szempontok is lehetnek, mint kissé kacérokodni az irodalommal és néha hiúsági vágyakat legyezgetni.

Ez az igazság, amit nem szívesen írunk meg a szerkesztők, mert vannak »költők«, akik csak akkor fizetnek elő a lapra, ha »szerzeményeiket« a lap leközi.

Szív. üdv. Szerk.

Szeretettel őrizzük meg az alábbi kedves sorokat:

»Kedves Főszerkesztő Úr! Kellemes meglepetésben részesített, amikor semmit el nem kerülő figyelme nekem is juttatott egy szép kézimunkát. De nemcsak azért, hanem a Magyar Uriasszonyok Lapja magas nivójáért, gyakorlati sokoldalúságáért is törhetetlen harcosa maradok annak a lapnak, amelyet mi asszonyok rang és korkülönbség nélkül magunkénak vallhatunk. Annyira megszerettem e kedves lapot, hogy már nem bírnék megvalni tőle és csak azt sajnálom végtelenül, hogy már nem korábban ismertem meg. Fogadja a küldött szép kézimunkáért kedves Főszerkesztő Ur hálás köszönetemet. A mintája gyönyörű, az anyaga elsőrangú. Szívvelyes üdvözléssel

»Randveg Ferencné.«

»Kedves Főszerkesztő Úr! A gyönyörű szép ajándékot megkaptam, amelynek szép nyomása és finom anyaga meglepett, igen szépen köszönöm. Hálásan köszönöm azt a sok szépét, amit a kedves lap nyújt. Élvezettel és örömmel olvasom és alig várom érkezését. Mint egy kedves barát: tanít, oktat, igazságot. És a szép kézimunkáimnak, a színes és a fekete, megbecsülhetetlen kincs minden kézimunkát kedvelőnek. A hangulatos magyar zenedarábokat, melyeket mindig kivételes örömmel játszom. És meg kell emlékezniem a disztinált ruhamodellekről is, melyek a legkényesebb ízlést kielégítik. Elmondhatjuk, hogy a M. U. L. az a lap, mely minden úri családban nélkülözhetetlen. Mi előfizetők nem lehetünk eléggé hálásak Önöknek, kik annyi szép és kellemes órát nyújtanak nekünk lapjuk által. Fogadja kedves Főszerkesztő Úr és a kedves munkatársak hálás elismerésemet és köszönetemet. Szeretettel üdvözlöli hívők

Rácz Róza.«

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Uram!

Mindig szeretettel, örömmel olvasom a »Magyar Uriasszonyok Lapja«-nak minden egyes számát. Mégis bocsásson meg, hogy kijelentsem, hogy az aug. hó 10-i szám »Miért boldog az Ön házassága?« című cikk elolvasása után mélységesen felháborodtam és ezen felháborodásom még most is tart. Nem is akartam írni, de felháborodásom késztet az írásra. Főszerkesztő Úr nemes intencióit a lapból ismerem és le kell szögezmem, hogy a »Magyar Uriasszonyok Lapja« a magyar szépirodalmi folyóiratok legjobbja. Mégis honnan van hát idegességem? Onnan, mert a cikk címe: »Miért boldog az Ön házassága?« és kislül, hogy teljesen eltérünk a tárgytól. A legutóbbi hölgy nem a házasság boldogságáról ír, távolról sem, hanem arról, hogyan lehet 295 pengőből 2 gyermekkel egy hónap alatt elsőrangúan megélni. És ez az, ami felháborít, mert 295 pengőből nem olyan elsőrangúan, amint azt Önágysága leírja és nem 2 gyermekkel, hanem még egy házaspárnak sem lehet megélni, csak a lehető leg-egyszerűbben. Kérdezem Önágyságát, — bár én nem egy kíváncsi, hanem egy dolgozó férj vagyok, — hogy ezen 295 pengőhöz semmi sem jön hozzá? Lakbér, családipótlék és így tovább? Mert ha jön, akkor az már nem 295 pengő. Ha pedig a 295 pengőben minden benne van, akkor a leghatározottabban jelen-

SZŐRMEBUNDÁK

nagy választékban és mérték után készpénzárban, részletre legolcsóbban
HÖFFER PONGRÁC
 képesített szűcsmeister, IV., Esküút 6.
 (Klotild-palota) Telefon: Aut. 875-62.

tem, hogy 295 pengőből 2 gyermekkel nem így, amint azt Önágysága leírja, de sehogyan sem lehet megélni, legalább is nem a társadalmi álláshoz illően.

Magam is tisztviselő ember vagyok 400 pengő havi fizetéssel, gyermekünk nincs, de bizony mi ebből az összegből sem tudunk naponta 1/2 kg húst venni, vasárnap pedig 3/4 kg-ot. Baromfiról ne is beszéljünk, mert baromfit ez évben mindössze csak egyszer láttam nálunk ebédre, az is egészen kicsike volt. 150 kg-os disznóról, névnapi, születésnapi, nagyobb ünnepi ebédekről, vendégvacsorákról, szórakozások sorozatáról, baráti összejövetelekről (amint ez a cikkben van), pedig egyszerűen még álmodni sem merek. Higgye el nekem Önágysága, hogy 2 gyermekkel még 480 pengőből sem lehet takarékbba tenni havonta 100 pengőt, amint ő azt cikkében írja. Egyet ajánlok azonban a cikket író nagyságos asszonynak, hogy méltóztassék családjával Budapestre, vagy környékére költözni, ahol havonta 100 pengőt, évente tehát 1200 pengőt kell csak lakásra kifizetni, ami itt egy 2 szobás lakásnak a rendes ára és kérdezem, hogyan lehet ezután a megmaradt 195 pengőből 2 gyermekkel olyan elsőrangúan itt megélni? Azt hiszem, sehogy!

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Uram! Ezen cikk tartalmából azt látom, hogy ma Magyarországon a köztisztviselőket nagyon jól fizetik, ha 295 pengőből 2 gyermekkel — és ezt következetesen hangsúlyozom, — ilyen jól meg lehet élni! Minek akkor a sok ankétozás, tárgyalás a fizetések javítása érdekében? Ilyeténképpen a kincstárnak egyenesen kötelessége a szegény adófizető polgárokkal szemben, hogy a fizetéseket semmi körülmények között sem emelje. És kénytelen vagyok még melegebben kezét szorítani azzal a sokat bántott »Kiváncsi férj«-jel, hogy teljesen igaz van! Mert nem 295 pengőből, hanem még 480 pengőből sem lehet itt Budapesten 2 gyermekkel a cikkben említett elsőrangú módon megélni! Az ilyen cikkek sokkal többet ártnak a köztisztviselőtársadalomnak, semmint azt a két hasontartalmú cikket író hölgy el is tudná képzelni és csak arra jó, hogy esetleges családi perpatvarokat idézzen elő. Mert ahol a férj nem gondolja át teljesen a mai roppant súlyos gazdasági helyzetet, ott ilyen cikk elolvasásának feltétlenül családi perpatvar a következménye.

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Urtól soraimért bocsánatot kérek és ki kell jelentenem, hogy az én és a »Kiváncsi férje igazának tanubizonyására egész bátran az egész ország összlakosságát kérhetjük fel.

Özinte nagyrabecsülésem kifejezésé mellett vagyok Főszerkesztő Urnak kiváló tisztelettel

»Egy dolgozó férj«

Grafológia

Sárga lilom. Határozott, komoly, de szívelyes. Grande dame-allúrija vannak. Konzekvensen és szívósan akar egy tervet megvalósítani. Erzelmi világa gazdag és változatos. Nagyon hiú.

Margaréta. Nagyon kedves, érzelmes, anyáskodó természet. Házas, figyelmes, érdeklődő. Az élet szépségeit mohón élvezi és hálás minden ajándékért, amit a természet vagy a környezet nyújt. Különös érdeklődést táplál egy fiatalember iránt, de még nincs tisztában vele, hogy ez az érzés mélyreható és a jövőre kiható-e. Szereli a zenét és a táncot.

Glória. Eieselméjű, gúnyoros természetű. Dolgaiban nem túlságosan pedáns. A külsőségek rabja. Néhány előítéllettel nem tud szabadulni. Szerelmeli vágyó. Irodalombarát.

P. M. Energikus, számító, erősen önző. Futó hangulatok hidegen hagyják, csak nagy érzelmekre és szenvedélyekre képes. Akaratát minden akadályon keresztülviszi, bár ez már sokszor okozott neki kellemetlenséget. Semmitől sem fél úgy, mint a családától. Materialista gondolkodású. Gyűlöletben és rajongásban szertelen.

Három a kislány. Mosolygó, szimpatikus, nyílt tekintetű. Noha jelenleg valami gond nyomja a lelkét, nem szűnik meg optimista lenni. Nagyon jól érzi magát vele egykorú nők társaságában. Sokat szeretne tudni, főleg a művészet és az irodalom szépségei érdeklik. Külföldi útra vágyik. Hiúsága nem haladja túl a természetes önzés határát. Mások iránt elnéző, de a maga jogait keményen meg tudja védeni.

Kiváncsi 33. Ideges, félnék természetű. Lirai benyomások iránt rendkívül érzékeny. Finom modorú, halk hangú, kellemes mosolyú. Nincs művészi hajlama. (A mellékelt férfi-írásról.) Szorgalmas, becsvágyó, nem jelentékeny egyéniség. Nincs megelégedve a sorsával. Jóindulatú, őszinte, társaságkedvelő.

Samu. Szorgalmas, komoly, ambiciózus. Mások megítélésében túlszígorú. Szeret epéskedni, pedig nem irigy természet. Tanulmányait abbahagyta, de erős autodidakta hajlam továbbképzésre ösztökéli. Gyorsan sérthető, de engesztelékeny.

Discipulus. Tudnivágyó, lelkes, törekvő és — egyelőre — megelégedett. Valami nagy dolgot szeretne művelni, hogy csodálatba ejtse az embereket. Technikai érzéke fejlettebb, mint a humanisztikus tudományok iránt való hajlama. Még jelentős fejlődésen megy keresztül.

K. M. 2. Tetszelgő, kissé elbizakodott, de szimpatikus egyéniség. Kilegítetlen vágyak nyugtalanítják. Lenézi a középszerű embereket. Sokat olvas, sokat gondolkodik, de kételyek gyötrik. Imádja a napsütést és a virágokat.

Margit. Finom, érzékeny lélek, amely külső hatásokra túlélfélenken reagál. Olykor félelemérzések gyötrik. Nyugtalan álmai vannak. Baráti köre nagyon szereti. Kedves, szolgálatkés, munkáját szívesen végzi. Zene- és költészetrajongó.

Nyiregyháza. Jó közepes kaliberű, különösebb tehetségek nélkül, amiket kitűnő modora, becsvágya és szorgalma szerencsésen kiegyensúlyoz. Pozitív célra tör. Kitartó, de néha megtorpan az önbizalma. Kellemes, udvarias, nem száz procentig őszinte, de nagyon becsületes.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÓJTJE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza

INGYENES SZELVÉNY

amelynek ellenében a Magyar Uriasszonyok Lapja olvasói a Britannia-szállóban levő

TERITÉSMŰVÉSZETI KIÁLLITÁST

díjmentesen tekinthetik meg.

Nyitva: 1930. szept. 14—22, d. e. 10—1-gig és d. u. 4—8-gig

Britannia-szálló Budapest VI., Teréz-körut 39

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzététel díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P Jelígis hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Perzsa- és más szönyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan szállólok. A lap előfizetői részére 10 százalékos kedvezmény. Cím: Tcharhaukian Vosdanik, Budapest, IV., Városház-u. 10. (Pivax-köz 6.) Telefon: Aut. 897—86.

Merano (Olaszország) Institut Auer. Villa Imperiale. Leánynevelő intézet. Felsőes fekvésű nagy parkban. Pompás üdülőotthon. Továbbképző. Idegen nyelvek. Zene, művészet, tánc. Tennis. Egyéni nevelés. Kirándulások. Prospektusok. Referenciák. M. Chr. Auer, igazgató. **Betegségek** hajlandósággal bíró gyenge fejlődésű, vérszegény, rekonvalens gyermekek és felnőttek legjobb üdülőhelye a tengermenteken Gródban «Villa Iris», magyar őrifalad panzió, elismert kitűnő magyar konyhával. Napi panzió 8 P-től. Tulajdonosnő özv. Gschaidner Kertay Kató.

Csemege akadémia 5 kg-os postabudónban 10 pengőért bérmentve, utánvétellel szállít Girst József méhés, Paks.

Szeptembertől 1—2 úri fiúgyermek, középiskolai tanulóit teljes ellátásra elvállal tanár özevnye. Legmodosabb felügyelet. Jó házi koszt 8 P-től 10 pengőért. Cím: S. Z. E. Ullóit 120—122. I. épület. I. em. 240.

Német, francia tanár, ki Párisban a Sorbonneon végzett, kedvezményes díjazás ellenében órát ad. Cím: V. Koráll-u. 21. II. Telefon: Aut. 927—54.

Kárpitos-varrónó elvállal olcsón függönymontírozást, bútorhuzat varást. Galacsi Jánosné, Budapest, József-körut 25. IV. 4.

Akadémiát végzett Thoman növendék zongoraórát vállal. Bruck Ius, Práter-u. 59/a. IV. 58.

Üricsalád elvállalja tiszta, egészséges lakásába teljes ellátással őrifalad, vagy főiskolai hallgatót. Burghardtne, Ullóit-ut 102. Pénzverő.

Középkorú, gyermektelen ny. áll. isk. igazgatóné, ki beszél magyarul, németül és angolul, vidéken hölgyeknek angol órákat ad. Megkeresést igazgatóné jelígre kiadóba kérek.

Üricsaládnál 3—4 személy egyenként havi 90—100 pengőért teljes ellátást nyerhet szeptembertől kezdve. Szép, tiszta szoba, kitűnő ellátás. Megkeresések Jakoby Ottília Budapest IX., Ráday-u. 8. küldendők.

Abszolút uriasszony, perfekt háztartási praktikus és irodalmi németnyelv tudással, elmenne anyahelyettesi, reprezentáló hávezetőnő, vagy farsalkodónő állásba kizárólag előkelő gondolkodású művelt őrifaladba. Címe: «Abszolút uriasszony» jelíge alatt kiadóban.

Egészséges fekvésű falun 1—2 el. isk. fiút elvállalok teljes ellátásra 50—50 pengőért. Iskolában német írás-olvasás is tanítatik. Lakás iskolapülöthben. Bőséges tej. Vargha Elena igazgató tanító, Szentlászó, Somogy megye.

Okleveles tanítónő, róm. kath.; szerény igényűt keresek szeptembertől hatéves kisleányom tanítására, ki németül tud és kézimunkázik, háztartásban segít. Családtagnak tekintem. Főjegyzőné, Gyöngyospata.

Özv. Plander Ferenccé elsőrendű főz. gyermekruhákat varr. szép dialektussal beszél németet, olaszt, franciát, elmenne gazdasszonynak vidékre is. Egy kis 8 éves fia van, akit ha magával vihetne, kevesebb fizetést kérne. Címe: «Pesterzsébet» jelíge alatt kiadóban.

Nagykőrösi ref. tanítónő cserélne pesti, vagy közvetlen környéki ref. tanítónővel. Jelentkezés: Kuthy Ferenc állam tanító, ref. kántor címén Pestuhelyre.

Gyermekszertető, jóléki, varráshoz érő őrifalad, gyermekek mellé ajánlkozok. M. M. L., Alkotás-u. 39/a. IV. 12.

Íjtásági őr özevnye elmenne könnyebb háztartási munkák főzés, stb. végzésére magányos őrifaladhoz, vagy őrifalad, vidékre plébániára, vagy pusztára. Szives megkeresést kérek. Özv. Kelemen Andorné, Séh. Margit, Budapest, Vilmos császár-ut 33. III. 28.

Középkorú nő, ki a háztartás minden ágában járatos, elvállalja hávezetőnő állást csekély fizetéért. Címe: «Szerencsétlen» jelíge alatt kiadóban.

Fiatal ref. tanítónő házitánító, nevelőnőnek ajánlkozok. Előkelő családú kitűnő bizonyítványokkal rendelkezik. Korsós Miklósné, Jászkesir.

Nagybó háztartásba házikisasszonynak ajánlkozok többéves bizonyítványokkal rendelkező árva-leány. Háztartás vezetésben, főzésben, baromfi nevelésben perfekt. Elvállalja Pesten egy, vagy kéttagú család háztartásának önálló vezetését is, kivéve a durva házimunkát. Megkeresést «Jó emberek keresek» jelígre kiadóba kér.

Jóházból való leány szobaleánynak, komornának, vagy gyermeknek mellé ajánlkozok. Hosszú bizonyítványval rendelkezik. Vittmann Mária. Buda-Bendeske.

Két intelligens őrifalad kellemes családi otthonra talál őrifalad. Cím: «Palatinus» jelíge alatt kiadóban.

Szerényigényű vallásos leány jobb családnak gyermekek mellé ajánlkozok. Varrni és kézimunkázni tud. Éves bizonyítványval rendelkezik. Háztartásban szívesen segít. Cím: G. Molnár Gitta, Keskemét, Kisfaludy-u. 21.

Deutsche Offiziersfamilie in Graz nimmt ab 1/IX Mädchen oder Knaben in gewöhnliche Pflege. Anfragen an Gombos Stationsvorstand in Szentgotthárd.

Finomlelkű, nyelveket tudó idősebb őrifalad vállal anyahelyettesi, háziasszonyi, vagy gardém állást. Inkbázi bírásmódrára, mint anyagiakra reflektál. Cím: Budapest, I. Hadik-panzió 28. Telefon: Lágymányos 13—06.

Minden elfogadható áron eladó vagy kiadó 2 szobás komfortos családi ház. Tóth Elemér, Felsőgöd, Bozókai út 66.

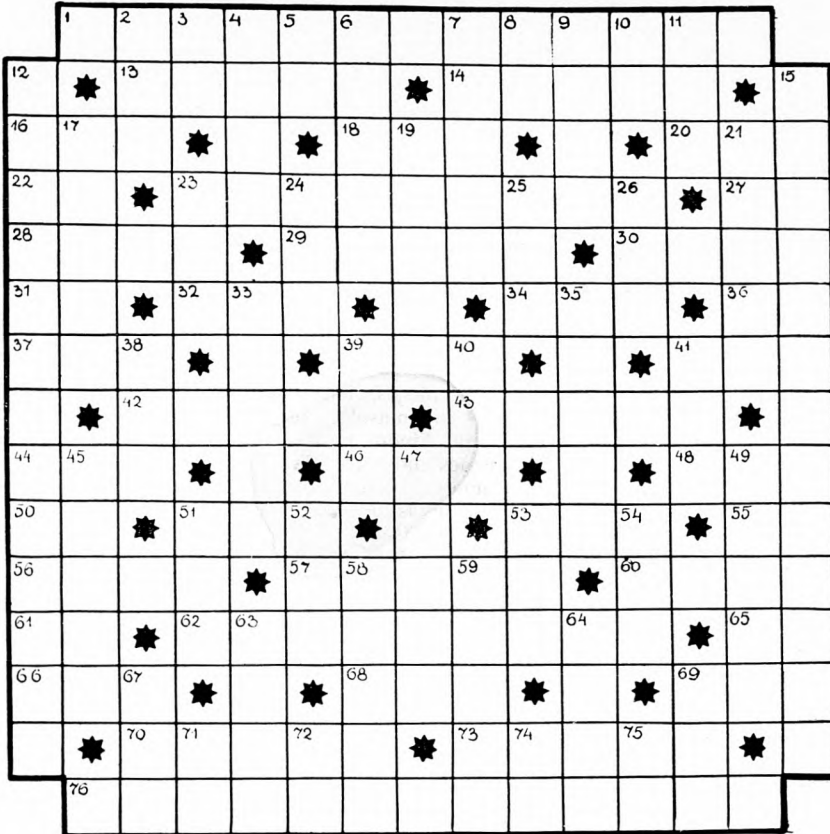
Űrhölgyeknek a legújabb divat szerint a legújanszóban készített estélyi, utcai és délutáni ruhákat, átalakítást. Szives pártfogást kér: Révay Mária, IX., Tuzoltó-u. 6. flsz. 5.

Okleveles tanítónő, ki magyarul és németül beszél, 1—2 gyermek mellé ajánlkozok. Címe: Hirschler Adél, Sopron, Csengeri-u. 45.

Katholikus tanítónő elmenne őrifaladhoz házitánító, nevelőnő. Háztartásban segít. Beszél németül is. Címe: «Komoly» jelíge alatt kiadóban.

Intelligens őrifalad, ki hosszabb idejű gyakorlattal rendelkezik, ajánlkozok őrifaladhoz gyermekek mellé anyahelyettesnek, vagy idősebb őrifaladhoz. Háztartásban segít, kézimunkázik. Nagyon lelkiismeretes és szorgalmas. Címe: «Budafok» jelíge alatt kiadóban.

KERESZTREJTVEÉNY

Vizszintes.

1. Szeszies ital.
13. Az egyetlen láma, melyik nem állat (?)
14. Szerencsejáték.
16. Öreg bácsika.
18. Pikkelyes.
20. Lóverseny műszo.
22. Sporteszköz.
23. Egy osztrák udvari hivatal neve volt az elnyomatás korában.
27. Az »Ösember« írójának monogramja.
28. Exotikus állat.
29. Vályu.
30. A történelem muzsája.
31. Vissza: állóvíz.
32. Bő.
34. Azonos mássalhangzók.
36. Egymás mellett levő betűk az ábécé elejéről.
37. Egitest.
39. Sok ember cigarettái.
41. Dudva.
42. Exotikus állatka, »arany-nyul«-nak is nevezik.
43. Világhírű természettudós.
44. Ujság.
46. Költői műfaj.
48. Egy igen rövid neve az »arcucspás«-nak.
50. Világhírű magyar festőművész monogramja.

51. ... legény a csárdában?
53. Latin igék gyakori végződése.
55. Tagadószo.
56. Spanyol folyó.
57. Károly — egy idegen nemzet nyelvén.
60. Shakespeare hőse.
61. A 75. függ. visszafelé.
62. Kedvelt eledele a gyermeknek.
65. Kicsinyítő képző.
66. Spanyol királyné.
68. Török méltóság.
69. Tudomány.
70. Nem szalad el, el sem vihetik, mégis őrizet alatt van.
73. Egy csárdából csak egy lehet.
76. A bibliából ismeretes király.

Függőleges.

2. Államjövodelem.
3. Rag.
4. Gyümölcs.
5. Circa rövidítve.
6. Annyi mint: hatással van.
7. Nem tagad.
8. Négylábú.
9. Oltja a szomjat.
10. Pé... ek.
11. Betegség.
12. Idegen tulajdon időleges birtoklása állagának sérelme nélkül

15. Rodostóban halt meg.
17. Michelangelo egyik szoborremeke.
19. Mindig kéznéllevő hossz mérték.
21. Közismert pipeceikk márká.
23. Néha gémes.
24. Időhatározó.
25. Sóbálvánnyá meredt.
26. Meztelen hölgy.
33. Bosszantó az ilyen hiba.
35. Pedagógus.
38. Szenléletű férfi.
39. Csatorna.
40. Női név.
41. Pótolja az embert.
45. Európai nép.
47. Szénbányáiról híres nagyközség.
49. Japán város.
51. Álhaj anyaga.
52. Régi ürmérték.
53. Névtű.
54. Igekető.
58. Szőlőtámaszlelt névelővel.
59. Az áru.
63. Mesterember szerszáma.
64. Állítólag Karthagót alapította.
67. Indulatsz.
69. Vissza: egy világtáj neve.
71. Kereskedelmi sz.
72. A. A. A. A.
74. Egy — idegen nyelven.
75. H-val épület.

Megfejtési határidő október 1.

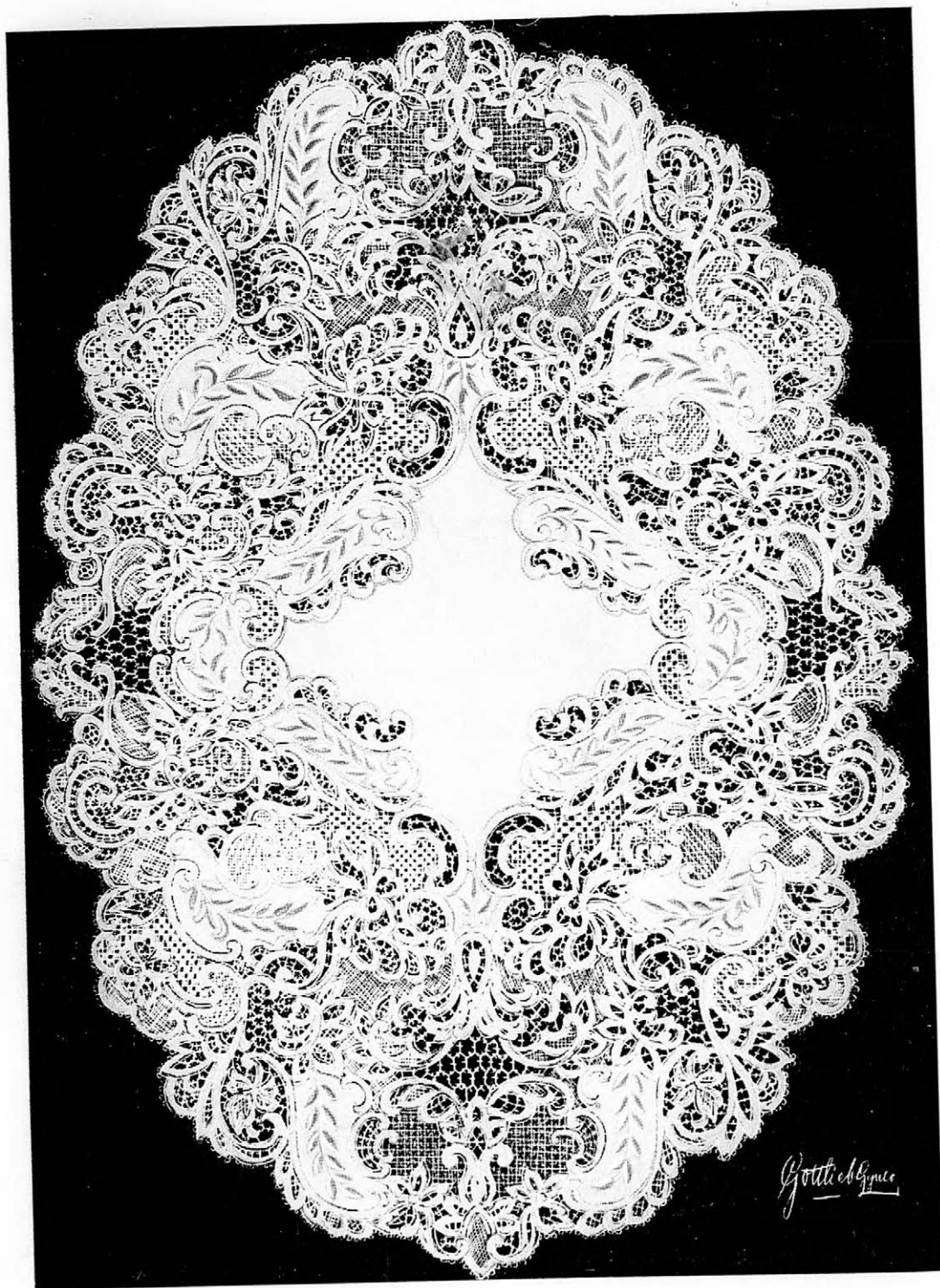
JUTALOMDIJAK:

- I. jutalomdíj: Somfay Margit »Vénus jegyében« c. regénye.
- II. » Heilig-harisnyaház 1 pár selyemharisnya ajándéka.
- III. » Heilig-harisnyaház 1 pár selyemharisnya ajándéka.
- IV. » Morvay Emmy iparművészeti értékes ajándéka.
- V. » Morvay Emmy iparművészeti értékes ajándéka.
- VI. » Morvay Emmy iparművészeti értékes ajándéka.

- VII. jutalomdíj: Egy drb. női bőrtárca.
- VIII. » Két kg. Hóvirágmosópor és egy kotta.
- IX. » Két kg. Hóvirágmosópor és egy kotta.
- X. » Egy kg. Hóvirágmosópor és egy kotta.

A helyesen megfejtők között kiarsolt jutalomdíjakról lapunk október hó 10-i számában számolunk be és a jutalomdíjakat ugyanakkor küldjük meg.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Gottlieb Gyula iparművész eredeti terve